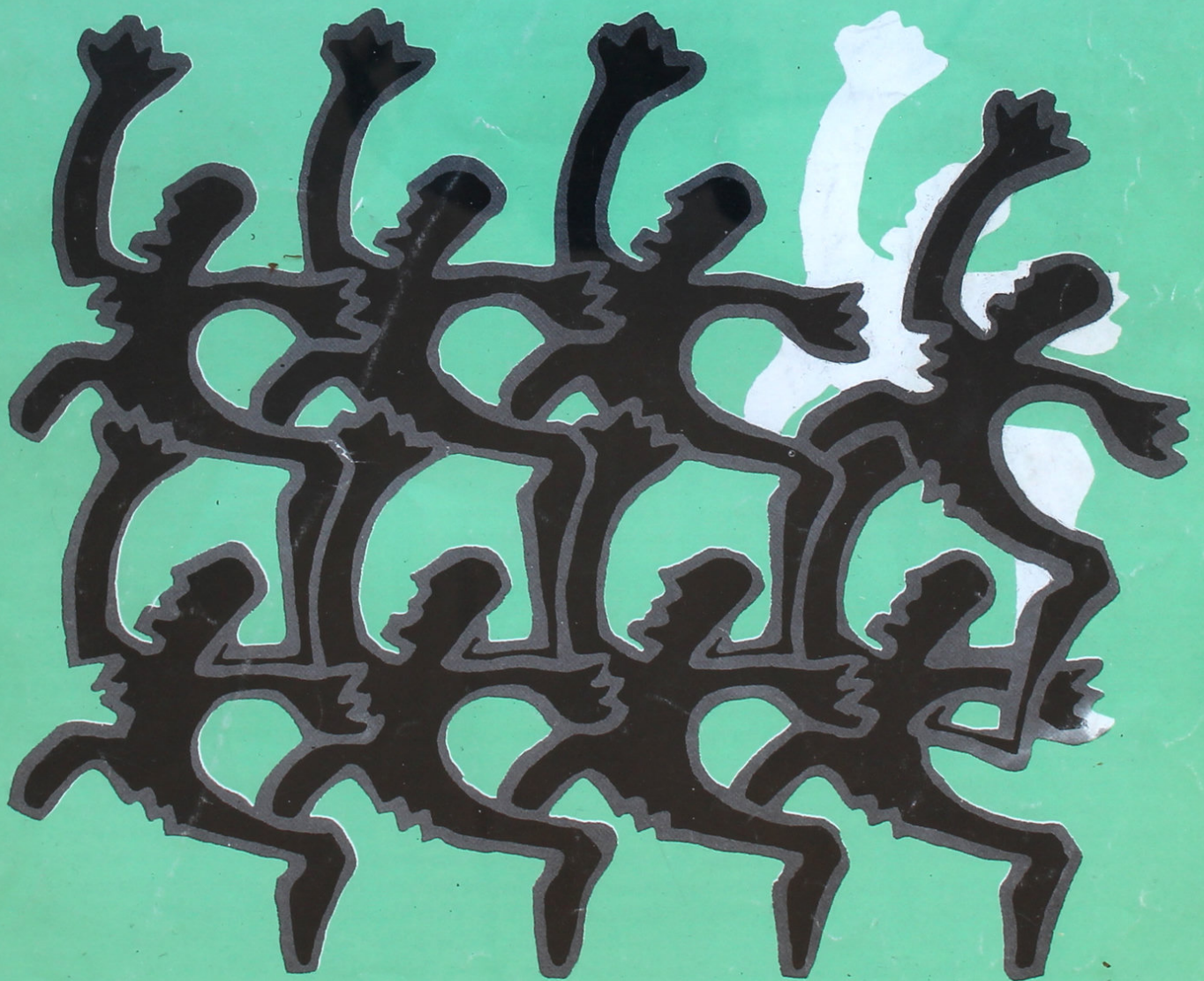

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ
ΤΗΣ
ΗΜΙΣΕΛΗΝΟΥ

EDITORIAL

Ξανά λοιπόν τεύχος μετά από έξι μήνες. Νέο σχέδιο έκδοσης, νέα μορφή, νέα αισθητική. Η παρθένα αλλάζει, κάποιον φύγανε, κάποιον ήρθανε. Πίναμε πιά πολλοί, πιά πολύμορφοι.

Οργανώσαμε κατά το δυνατόν το νέο εγχείρημα, το επόμενο θα είναι καλύτερο. Πάντα το επόμενο 'ν' είναι καλύτερο.

Η γνώση έρχεται απο το παρελθόν, αφουγκράζεται το παρόν, ερωτοτροπεί με το μέλλον. Νέο όνομα; Γιατί; Η αγωνία ίδια στους παλιούς και τους νέους. ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ ΤΗΣ ΗΜΙΣΕΛΗΝΟΥ. Νέος αιώνας. Το κομπιούτερ πάει να τα φτύσει, φέρνει και αυτό τις αντιστάσεις του. Κάθε τι που υπάρχει αρνείται την εξάντλησή του.

Καθείστε και διαβάστε. Κρίνετε και προχωρείστε. Οι κραυγές περιτεύουν. Ας προτείνουμε το καλύτερο. Ας πράξουμε το καλύτερο.

Χέρι με χέρι. Ένα δίκτιο. Οι πολλές ανάγκες. Το κοινό κόλλο.

Έργα καιρών

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ ΤΗΣ ΗΜΙΣΕΛΗΝΟΥ.

Για την έκδοση αυτού του τεύχους συνεργάστηκαν οι:

Βασίλης Ευαγγελίδης, Γιάννης Μάγκουρας, Γιάννης Μπαλής, Γιώργος Μαυρίδης, Γιάννης Κολοβός, Χρήστος Σιέρρας, Μάκης Κεντεποζίδης, Νίκος Νικολαΐδης, Βαγγέλης Παντέλης, Όλγα Αντικατζίδου, Μιχάλης Μπαξεβάνης, Σωκράτης Μιχαηλίδης, Βαγγέλης Χατζηβασιλείου, Λευτέρης Βουρεκάς, Νίκος Βαρδαγαστάνης, Βάιος Βλάχος, Εύη Εγγλέζου, Αντζελα Σαλωμίδου, Νάνου Βαλαμάου, Αντώνης Περόνης, Γιώργος Αναγνωστόπουλος.

Τεύχος 1ο (14ο), δεύτερη περίοδος, Μάρτης 2000 - 7

Επικοινωνία: Τ.Θ. 31 362, Τ.Κ. 100 35

ΤΙΜΗ: 400 δρχ.

Όταν η απάντηση είναι δουλειά, η ερώτηση είναι μαλακία. Ρητό, βγαλμένο από τη φρίκη του να σηκώνεσαι κάθε μέρα, την ίδια ώρα, να πας στο ίδιο μέρος, να κάνεις τα ίδια πράγματα, με τους ίδιους ανθρώπους. Επειδή λοιπόν, «αργά μήτηρ πάσης δημιουργίας», ακολουθούν κάποιες πληροφορίες για εύκολα λίγα βέβαια- φράγκα. Δηλαδή, -εύκολο- Ταμείο Ανεργίας.

Σε τέτοιες σκληρές εποχές οι ψευδαισθήσεις είναι μάλλον επικίνδυνες. Το Ταμείο λοιπόν δεν αποτελεί το «όραμα της σύνταξης» των κάτω των 25 χρονών και σίγουρα είναι η απεγνωσμένη προσπάθεια εξαγοράς της οργής των άνεργων. Αλλά στην τελική, δεν τους χρωστάμε ούτε ένα λεπτό δουλειάς και θα τους πάρουμε όσα πιο πολλά μπορούμε.

Η ουσία:

Για να βγεις στο Ταμείο για πρώτη φορά, το Κράτος έχει απαιτήσεις από σένα. Απαιτεί τουλάχιστον 80 μεροκάματα τον ένα χρόνο και 170 το δεύτερο. Δηλαδή, 3,5 και 7 μήνες δουλειάς. Εν ολίγοις, τσαμπουκάς. Εκτός; Εκτός κι αν έχεις 3,5 μήνες τον πρώτο χρόνο και το καλοκαίρι δουλέψεις 4 μήνες σε κάποιο εποχιακό επάγγελμα -κοινώς, σε νησί.

Αν δεν μπορείς να βγεις Ταμείο, με 50 μεροκάματα από 1/1-30/4 ή με 100 από 1/5-31/12, τσιμπάς ένα επιδοματάκι Πάσχα ή Χριστούγεννα, ίσα-ίσα για τις διακοπές σου.

Αν έχεις πάρει ήδη μια φορά επίδομα, χρειάζεσαι 175 μέρες δουλειάς τους τελευταίους 14 μήνες ή 4 μήνες δουλειά το καλοκαίρι.

Όλα αυτά δεν ισχύουν για τους οικοδόμους και τα συναφή κουραστικά επαγγέλματα.

Η συνέχεια στα χέρια σας.

Προσπαθείστε για μια ολόκληρη ημέρα, να μην ακούσετε ραδιόφωνο και να μη δείτε τηλεόραση ούτε για ένα λεπτό. Μη διαβάσετε εφημερίδες, ούτε καν τους τίτλους στα περίπτερα.

Αξιολογήστε τη μέρα, με βάση ό,τι ζήσατε και είδατε στη δουλειά, στο σχολείο, στη βόλτα ή στο δρόμο.

Το πρωί θα καταλάβετε τη διαφορά.

Τα γκάλοπ, κάθε είδους, είναι τρόπος διάγνωσης αλλά και διαμόρφωσης της «κοινής γνώμης».

Κάντε τους τη ζωή λίγο πιο δύσκολη και σκορπίστε το χάος. Δεχτείτε με λαχτάρα τις ερωτήσεις των γκαλοπατζήδων και δώστε ψεύτικες αλλά αληθοφανείς απαντήσεις.

Στην Κατοχή, τότε που η Ελλάδα ήταν Βαλκάνια, οι ρουφιάνοι κι οι χαφιέδες φορούσαν κουκούλες. Τα χρόνια πέρασαν, η Ελλάδα έγινε Ευρώπη, τις κουκούλες τις φοράνε τώρα πια αυτοί που πολεμάνε τους νεοαχζήδες και οι ρουφιάνοι τώρα δουλεύουν σαν δημοσιογράφοι, κρατάνε κάμερες και μικρόφωνα και φοράνε χαμόγελο και γυαλιά. Γι' αυτό, όταν σας πλησιάσουν ζητάδες ή περιπολικά ξέρετε τι σας περιμένει και δεν χρειάζεται να ανησυχήσετε. Αν όμως δείτε κάμερες... Τρέξτε.

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

για μια και μοναδική φορά, ένα αισθησιακό φιλμ. Πρωταγωνιστεί το νέο, κορυφαίο μοντέλο της Renault.

Αν το χάσετε, δεν θα μπορείτε να το συζητήσετε.

Θα δείτε σε όλα τα κανάλια ταυτόχρονα

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΠΟΡΑ...

Με αυτό το τεύχος «οι Πειρατές της Ημισέληνου» κάνουν ένα καινούριο ξεκίνημα. Το σκάφος ξεκινάει με νέο πλήρωμα, γεγονός που αλλάζει όχι μόνο το ύψος και τα περιεχόμενα αλλά και τις διαδικασίες έκδοσής του περιοδικού.

«Οι Πειρατές» ξεκίνησαν πριν από 13 τεύχη και το αρχικό πλήρωμα γρήγορα αποδείχτηκε πως είτε δεν έφτανε, είτε δεν μπορούσε να εκδίδει το τεύχος. Οι πολλοί γρήγορα έφυγαν, και στο πυρήνα που απομείνε προστέθηκαν και άλλοι που αποτέλεσαν το οριστικό πλήρωμα των πειρατών. Η ομάδα που εξέδιδε τους «Πειρατές» ήταν πρώτα απ' όλα μια παρέα - που άλλωστε προϋπήρχε του εκδοτικού εγχειρήματος. Αυτή ήταν η βάση του περιοδικού, μ' αποτέλεσμα η έκδοσή να είναι μια «μαγική» διαδικασία που ο καθένας έπαιζε τι μπακέτες του με το δικό του τρόπο.

Διαδικασίες αποφάσεων δεν υπήρχαν, ο καθένας έγραφε το κείμενό του και αυτό έμπαινε. Η αισθητική και το ύψος του έντυπου έβγαίνε πάνω στη μονταζιέρα και όλοι λίγο πολύ επηρέαζαν το τελικό αποτέλεσμα. Η αίσθηση της παρέας διέπνευε το περιοδικό, οι τριβές και οι διαφωνίες λύνονταν στα γρήγορα και τα αυτονόητα ήταν έτσι κι αλλιώς πιά πολλά από τα σημεία διαφάνειας. Αλλωστε και η κοινή πορεία των μελών του περιοδικού, η γέυση των εμπειριών και το βίωμα μιάς σειράς γεγονότων μέσα από ένα συλλογικό πρόγραμμα, βοήθησε τη ροή του περιοδικού. Οι «Πειρατές» πρώτα απ' όλα αποτέλεσαν μια συλλογικότητα που αφού αναγνώρισε το παρελθόν της βίωσε το παρόν

έντονα προσπαθώντας να το επηρεάσει και προσπαθούσε να σκιαγραφήσει το μέλλον.

Στο τελευταίο τεύχος των «Πειρατών» αποδείχτηκε ότι η «παρέα» δεν ελαφρύνει στο να λύνει όλα τα προβλήματα.

Σ' αυτό το τεύχος αποχώρησε ο Π. Καλαμαράς από την ομάδα μετά από μία κόντρα που έχει να κάνει με τη δημοσίευση ενός κειμένου μιάς φίλης, της Μ.

Η δημοσίευση ή όχι του κειμένου, και αν θα έπρεπε το κείμενο να δημοσιευτεί με το χαρακτηρισμό επιστολή ή σαν κείμενο των «Πειρατών» ήταν η αφορμή για την αποχώρησή του Παναγιώτη.

Εμείς οι υπόλοιποι, με αφορμή αυτό το τεύχος, νιώθουμε την ανάγκη να πούμε ότι η συζήτηση που ξεκίνησε για το κείμενο της Μαργλν ήταν μια λάθος «διαδικασία» που δεν χαρακτήριζε την πορεία των «Πειρατών» και ως εκ τούτου θεωρούμε ότι αδικήσαμε τη συγγραφέα του κειμένου, γιατί μετέφερε και προσωποποίησε αντιθέσεις μ' αφορμή το κείμενο - ενώ αυτό δεν είχε καμμία σχέση με αυτές.

Για την ουσία αυτών των αντιθέσεων, προτιμάμε (αντί για τους χαρακτηρισμούς και τις μητρώες που εύκολα γεμίζουν σελίδες φιλικών περιοδικών και που πολλοί θα διαβάσουν και λίγοι θα καταλάβουν μιάς και το κλίμα και οι τριβές μιάς παρέας δύσκολα μεταφέρονται) να ακολουθήσουμε μια τακτική που υπάρχει από το 1ο τεύχος:

Να μιλάμε για να μιλάμε ότι αξίζει να

Η «επικαιρότητα» είναι ένα σεξομανές και σαρκοφάγο τέρας, που ικανοποιείται με «αποκλειστικότητες» κι «αποκαλύψεις» και με τη φλυαρία γύρω από αυτές. Το υποκατάστατο, σε περιόδους έλλειψης ή εξάντλησης σκανδάλων, φόνων, τροχαίων ή ταραχών, είναι οι Τσαγκάρηδες (κατά προτίμηση Φραντς).

Η συζήτηση, ο «αντιφασισμός» και η «προοδευτικότητα» γύρω από τη συνέπτευξη ενός γραφικού, μισοπαρυμένου κομμουνιστοφάνου, ήταν πρώτο θέμα για μια βδομάδα. Την ίδια βδομάδα ήταν που ένας μαθητής αυτοκτονήθηκε ενώ ένας τύπος στην Ηλεία, καθόλου γραφικός, αμακιγιάριστος, μάλλον κακοντυμένος, τίναξε το κεφάλι του στον αέρα γιατί βαρέθηκε την αφραγκιά. Κρίμα. Αν είχε κανονίσει μια απόπειρα live, με σπόνσορα την Interamerican ίσως, να είχε γλυτώσει από την αφραγκιά. Κρίμα, χάσαμε το δελτίο.

Καμιά φορά, χαμένοι στη λύσσα τους για φράγκα, λένε και την αλήθεια. Το σλόγκαν της παρατιθέμενης διαφήμισης, «αν το χάσετε, δεν θα μπορείτε να το συζητήσετε», αποτελεί την ανακεφαλαίωση της λειτουργίας των Μ.Μ.Ε.. Κατασκευάζουν μεν γεγονότα, αλλά η «επικαιρότητα» δημιουργείται από την ανάγκη(-) ή μήπως την κενότητα- όλων να συζητούν γι' αυτά.

Τα media αποδυναμώνονται όταν οι άνθρωποι παύουν να συζητούν γι' αυτό που «είπε η τηλεόραση» κι ενδιαφέρονται γι' αυτά που βλέπουν γύρω τους.

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

για μια και μοναδική φορά, ένα αισθησιακό φιλμ. Πρωταγωνιστεί το νέο, κορυφαίο μοντέλο της Renault.

Αν το χάσετε, δεν θα μπορείτε να το συζητήσετε.

Θα δείτε σε όλα τα κανάλια ταυτόχρονα

μιλήσουμε - να αδιαφορούμε και να μην συμμετέχουμε σε πολεμικές που προσφέρουν εκτόνωση αλλά δεν βοηθάνε κανένα και τίποτα. Πέραν όμως από τις πολεμικές και τις αποχωρήσεις το συγκεκριμένο γεγονός ήταν μια αφορμή να συζητηθεί ο τρόπος που ο καθένας χτυπάει τις μπακέτες του και ο τρόπος που μία συλλογικότητα αποφασίζει. Το πειρατικό σκαρί σκάνει πάλι τα πανιά του στο κοινωνικό αρχιπέλαγος αναζητώντας όλους όσους είναι διατεθειμένοι να παίζουν και να γευτούν τις αξίες της ελευθερίας, του έρωτα και της ζωής.

Η γενική συνέλευση που αποφασίζει για τα κείμενα του κάθε τεύχους, η συζήτηση του καθενός απο αυτά και η έκδοσή του στη βάση κάποιας μίνιμουμ συνής αποδοχής του, ο όσο το δυνατόν πληρέστερη συμμετοχή όλων σε όλη τη διαδικασία έκδοσης του κάθε τεύχους (συζήτηση, στοχευοθέτηση, αισθητική, διανομή κλπ) είναι η μικρότερη αλλά και η πιο ουσιαστική ένδειξη της επιθυμίας μας, το περιοδικό να ξεναβαρεί τους χαμένους δρόμους της συλλογικότητας και να αποφάγει την επανάληψη εκείνων των καταστάσεων που όχι απλά διαλύουν ομάδες αλλά δεν έχουν να προσφέρουν τίποτα στην εξέλιξη της υπόθεσης της απελευθέρωσης του ανθρώπου.

Γ. Μπαλής, Γ. Σαπούνης, Ν. Βαρδαγαστάνης, Μ. Κεντεποζίδης, Ο. Αντικατζίδου, Σ. Μιχαηλίδης, Γ. Μαυρίδης

Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΛΛΟΝ ΑΞΕΠΕΡΑΣΤΗ

Νέο κύμα καταλήψεων. Κύμα διαφορετικό από αυτό του 90-91. Αυτοί που τότε ήταν από 12-15 χρονών ζούνε τώρα εκείνο το όνειρο που τάραξε την ελληνική πραγματικότητα.

Νέες μαθητικές καταλήψεις λοιπόν. Το σύνολο σχεδόν των σχολείων λειτουργεί κάτω από τον έλεγχο του πύλο προωθημένου τμήματος της μαθητικής κοινότητας.

Τι γίνεται όμως στις καταλήψεις που αναγκάζει τους συντηρητικούς, τα media και σύσσωμο τον πολιτικό κόσμο να ορύνονται εναντίον τους ή έστω να προσπαθούν να αποσιωπήσουν το γεγονός;

Οι νέες καταλήψεις έχουν γίνει αυτοσκοπός χωρίς ανάγκη αιτημάτων. Κάποια αιτήματα λειτουργούν σαν ασφαλιστική δικλείδα για την παράταση του αγώνα. Ενός αγώνα που φέρνει νέα παιδιά να αρνούνται την εξουσία του δασκάλου, την μίζερια των στα κρυφά - μετατρέπόμενων ουρητήριων σε καπνιστήρια. Ενα αγώνα που η ίδια του η προοπτική είναι η ύπαρξή του σαν τέτοιος.

Τι γίνεται λοιπόν στις καταλήψεις; Ποιός είναι ο πραγματικός εχθρός και ποιά πρόσωπο παίρνει;

Ο εχθρός είναι αόρατος. Μπορεί να τον εντοπίσεις με τις αισθήσεις σου. Χωρίς να δείχνει το πραγματικό του πρόσωπο περιφέρεται γύρω σου, σφύγγει τα χέρια γύρω από τον λαιμό σου και τότε αναδράς.

Βρίσκεις κάποια αιτήματα για να μπορείς να επικοινωνείς με την λοβωτομημένη κοινωνία και ξεκινάς τον τρελό αγώνα για την λευτεριά, το όνειρο, τη δημιουργία.

Τα πύλο όμορφα προινά στα σχολεία είναι τα προινά των καταλήψεων. Ακόμα κι αν δεν αρπάξεις τη ζωή απ'τα μαλλιά σίγουρα μπορείς να αρνηθείς τον περιορισμό σου πίσω από κάγκελα. Τα παιδιά του μέλλοντος αρνούνται την προελευσή τους και

το προδιαγραμμένο μέλλον τους. Αρνούνται πεισματικά την είσοδο τους στον άλλο κόσμο, αρνούνται τη σαρωτική έλευση ενός ξένου ρόλου προς αυτά. Αρνούνται την προσαρμογή στη μίζερια του εργατή τηλεορασόπληκτου και οικογενειάρχη

Φτιάχνουν και λειτουργούν ένα δικό τους κόσμο. Αυτόν της κατάληψης. Η δοκιμή κάποιων άλλων αξιών, η αίσθηση της νησιδάς ελευθερίας είναι αυτή, που τις 3 τελευταίες σχολικές περιόδους, κάνει τους μαθητές να καταλαμβάνουν τα σχολεία. Η καθολική άρνηση του κυριότερου θεσμού ένταξης και κοινωνικοποίησης είναι φανερή. Είναι αυτή που προσθέτει μια άλλη, πολύ διαφορετική από την καθημερινή, εικόνα της πόλης.

Μεγάλη άρνηση από μικρούς που έχει αρχίσει να φθίνει μέσα στην ίδια της την όμορφη επανάληψη. Παρόλο που οι εμπειρίες είναι σημαντικές και πλουτίζουν χρόνο με το χρόνο, και ενώ δυνατά συναισθήματα φτιάχνουν οργισμένους νέους έτοιμους να αρπάξουν τη ζωή απ'τα μαλλιά, οι καταλήψεις ανταμειπίζουν την παρακμή. Η έλλειψη της πρότασης γίνεται μια ανηλιπτή. Όταν πια έχεις μάθει τον τρόπο να κλείνεις ένα σχολείο και περιορίζεις αυτό που θες να κάνεις μόνο σε μια κατάληψη τότε η απομόνωση και η ευαισθησία του αγώνα είναι αυτά που κυριαρχούν.

Χρειάζεται μια δημιουργική συνέχεια. Η κατάληψη ενός σχολείου είναι πια ένα κατεκτημένο μέσο, σαν σκοπός όμως δεν πρέπει να λειτουργεί μόνη της. Είναι σημαντικό να ορίζεις ένα χώρο, να τον διαμορφώνεις αλλά ακόμη πιο σημαντικό να φέρνεις ένα σχέδιο του οράματός σου και να το πραγματώνεις μέσα σ'αυτόν.

Ετσι η συνέχεια των καταλήψεων θα φανεί τη στιγμή που οριστικά θα αφήνει πίσω τον παλιό κόσμο των ρόλων και αντικειμένων και θα ανοίγει την αυλαία στο πείραμα μιας διαφορετικής κοινωνίας, στη δοκιμασία ενός ανταγωνισμού, στη δημιουργία ενός χώρου πλασμένου από τη φαντασία των παιδιών.

Σ'ένα μοντέλο λειτουργίας των άχαρων σχολικών χώρων, που είτε αποτύχει είτε τελικά πετύχει, προοπτικά θα έχει κάνει πολλούς να το πιστέψουν και να το επανδρώσουν προσγειώνοντας στην πραγματικότητα μια πρώτη κοινωνική αλλαγή.

Μάνης Κεντεποζίδης.

«...Επειδή η ιστορία οδηγεί σε μας, μόνο αν την αναγκάσουμε να το κάνει, επ' αλλιώς μας εγκλωβίζει στο δίχως πόρτες άσυλο της...»

Επειδή ο φασισμός ίσως να μην είναι το κυρίαρχο πρόβλημα του «χώρου».

15/12/92. Στη Θεσσαλονίκη πραγματοποιείται πορεία που οργανώνουν οι «αντιφασιστικές ομάδες», με τη συμμετοχή 700 περίπου ατόμων. Η πορεία αυτή χτυπήθηκε από την αστυνομία, δεκάδες διαδηλωτές ξυλοκοπήθηκαν, επτά συνελήφθησαν και τρεις προφυλακίστηκαν. Η πορεία αυτή φαίνεται πως οδήγησε σε κάποια συμπεράσματα, αντιφατικά και συγκρουόμενα, πιθανόν, μεταξύ τους. Από την πλευρά των «αντιφασιστικών ομάδων» όμως, δεν υπήρξε θέληση να βγουν προς τα έξω τα δικά τους συμπεράσματα αφού οι συζητήσεις που ακολούθησαν το χτύπημα δεν έδειξαν να καταλήγουν σε κοινή διάθεση δημοσιοποίησης των όποιων συμπερασμάτων. Αν και θα ήταν ουσιαστικότερο, η διάθεση για ένα τέτοιο κείμενο να ήταν κοινή σ' αυτούς που αποφάσισαν την πορεία, απ' τη στιγμή που δεν έγινε δυνατό, προχωρούμε στην καταγραφή των, απ' την πλευρά μας, συμπερασμάτων. Ελπίζουμε έτσι, να συμβάλουμε σε ένα ουσιαστικό διάλογο σε σχέση με κάποια ζητήματα που, κατά την άποψη μας, το ξεκαθάρισμα τους είναι κομβικό για την ανάπτυξη ενός αντιφασιστικού-αναρρητικού κινήματος. Ετσι λοιπόν, τί στην πραγματικότητα εννοείται πίσω από τη λέξη «αυτοοργάνωση» και πώς αυτή εφαρμόζεται (ή δεν εφαρμόζεται) στην πράξη, είναι η πηγή των ερωτημάτων που θα δοκιμάσουμε να απαντήσουμε.

Θα προσπαθήσουμε για αρχή να καταγράψουμε μερικούς λόγους που κάνουν αναγκαία την αυτοκριτική και τη δημοσιοποίηση της. Αναφέρουμε λοιπόν επιγραμματικά:

* Οι πράξεις (σωστές ή λάθος) δεν πρέπει να είναι τυχαίες, ούτε ενστικτώδεις. Είναι πράξεις πολιτικές και σαν τέτοιες σημαίνει ότι έχουμε επιχειρήματα για αυτές και ευθύνη για τις συνέπειες τους.

* Η πολιτική πράξη έχει περιεχόμενο μόνο αν πηγάζει και επανατροφοδοτεί τη συνείδηση, με βάση τα αποτελέσματα της. Διαφορετικά απογυμνώνεται από το περιεχόμενό της, μετατρέπεται σε θεαματική εικόνα, ανίκανη να προωθήσει τις προσπάθειες ανατροπής μιας θεμελιακά θεαματικής κοινωνίας.

* Κάθε πολιτική πράξη οφείλει να γίνεται δημόσια γνωστή, όχι μόνο ως εικόνα-μορφή (που αφήνει ανοικτό το περιθώριο για την όποια ερμηνεία), αλλά και ως νόημα-αιτία, περιεχόμενο-λόγο, για τα υποκείμενα που την πράττουν.

* Ενα άτομο μετέχει ισότιμα σε μια συλλογική αυτοοργανωμένη δράση αν -και μόνο αν- έχει τη δυνατότητα να γνωρίζει το περιεχόμενό της και να μετέχει αποφασιστικά στη διαμόρφωσή του, θέσεις που αποτελούν και προϋποθέσεις της άμεσης δημοκρατίας.

* Τα λόγια μας, οι πράξεις, δεν περιέχουν καμία «μοναδική αλήθεια» και ούτε είναι αναγκαστικά οι σωστότερες. Η αποδοχή των λαθών μας δεν πρέπει να μας τρομάζει. Η δύναμη μας δεν βασίζεται σε κανένα «αλάθητο» και καμιά «παντογνωσία». Μέσα από τα λάθη μας και την προσπάθεια ξεπεράσματος τους θα οδηγηθούμε στην ανατροπή και όχι κλείνοντας τα μάτια και επιμένοντας στις όποιες λανθασμένες επιλογές μας.

Οι «αντιφασιστικές ομάδες» καταρχήν δεν ήταν ξεκάθαρα ομάδες. Ήταν άτομα που μαζεύτηκαν με βάση τη γνωριμία τους μέσα από τη συμμετοχή τους σε κοινωνικούς αγώνες και ομάδες ή καλύτερα για να μην κρυβόμαστε, ως μέλη της αδιευκρίνιστης και ανυπόστατης έννοιας «χώρος». Υπήρχε βέβαια ένας βαθμός εμπειρίας στην οργάνωση της δράσης, διαφορετικής σίγουρα

στον καθένα από μας. Εμπειρία χαραγμένη από την μέχρι τότε πράξη πάνω στην προσπάθεια αυτοοργάνωσης αγώνων, με βάση την αρχή της άμεσης δημοκρατίας.

Ετσι, και σωστά, οι ενέργειες ξεκινούν από συνεχόμενες συναντήσεις δημόσια καλεσμένες και ανοιχτές στη συμμετοχή για όποιον θέλει να συμμετέχει και στη διοργάνωση κι όχι μόνο στις εκδηλώσεις, ως καταναλωτής επαναστατικής δράσης. Με αυτόν τον τρόπο και μόνο, είναι δυνατή η ανατροπή της σχέσης «διοργανωτής-συμμετέχων» και η αντικατάστασή της από μια σχέση συλλογικής συμμετοχής. Μόνο έτσι όλοι όσοι έχουν την ίδια ανάγκη-βιώνουν το ίδιο πρόβλημα-θα μπορέσουν να οργανώσουν όπως οι ίδιοι θέλουν τη δράση τους χωρίς να δημιουργούν και να στηρίζονται σε ειδικούς και άτυπες ηγεσίες.

Χωρίς βέβαια την καταλυτική δράση ηγεσίας πάνω στις όποιες αντιθέσεις της «βάσης», οι αντιθέσεις αυτές, αλλά και οι θέσεις, θα πρέπει να συζητηθούν και μέσα από τη γόνιμη αντιπαράθεση και τελική ομοφωνία, να βγουν τα κοινά χαρακτηριστικά και ο συλλογικός λόγος γύρω από όλες τις παραμέτρους του προβλήματος και της δράσης. Προς αυτή την κατεύθυνση κινήθηκαν και οι «αντιφασιστικές ομάδες», που μέσα από ανοιχτές συναντήσεις, κατέληξαν σε κοινή απόφαση γύρω από το φασισμό, την οποία όμως δεν θα σχολιάσουμε, ούτε θα αναφέρουμε καν, όχι γιατί είναι άσχετη με το αν ένας αγώνας μπορεί να θεωρηθεί αυτοοργανωμένος με βάση τις αρχές της άμεσης δημοκρατίας, αλλά γιατί στο κείμενο αυτό θέλουμε να ασχοληθούμε με τον τρόπο οργάνωσης τέτοιου είδους αγώνα, με δεδομένο το αντεξουσιαστικό περιεχόμενο και σκοπό του.

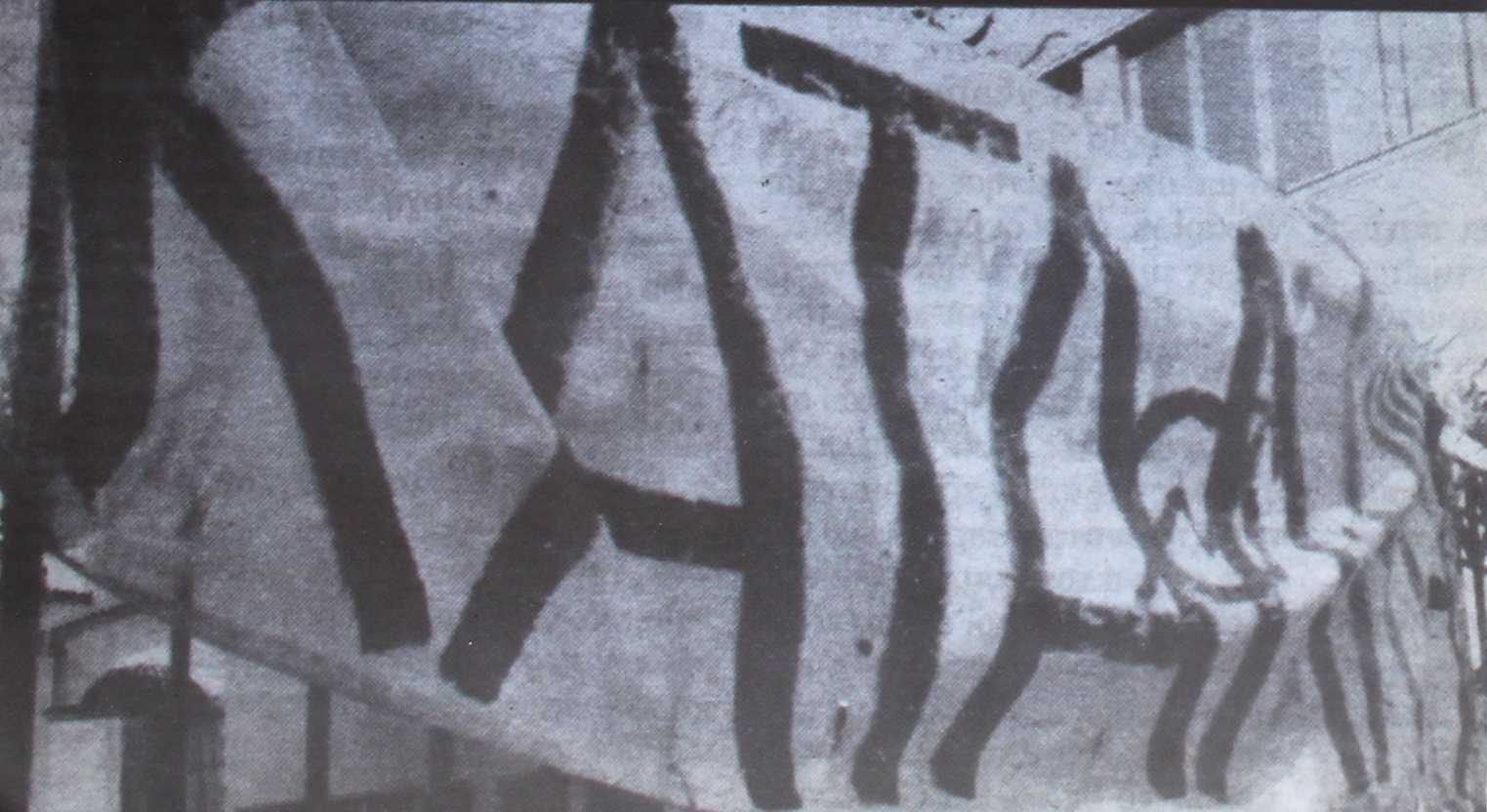
Για να πραγματωθεί βέβαια ο σκοπός του αγώνα, θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν, αφού βέβαια αποφασισθούν, τα μέσα δράσης. Το μόνο που έχουμε να παρατηρήσουμε γι' αυτά είναι ότι κανένας σκοπός δεν μπορεί να αγιάσει τα μέσα, τα οποία επίσης θα πρέπει να διακατέχονται από τις ίδιες με το σκοπό αρχές. Εκτίμηση μας είναι πάλι, ότι οι «αντιφασιστικές ομάδες» επέλεξαν ως μέσο τη διοργάνωση πορείας, κινούμενες ακριβώς σ' αυτό το πλαίσιο.

Από εκεί και πέρα η διοργάνωση μιας πορείας περιλαμβάνει μια σειρά από ενέργειες που στόχο έχουν την προπαγάνδισή της, την απόφαση του χαρακτήρα της, τη δημοσιοποίηση του χαρακτήρα και τη διασφάλισή του και τέλος την περιφρούρηση της πορείας από τους μπάτσους. Σε σχέση με τις ενέργειες αυτές θα διερευνήσουμε λοιπόν, πώς θα μπορούσαν αυτές να είναι σύμφωνες με τις ίδιες πάντα αρχές και κατά πόσο αυτές υιοθετήθηκαν από τις «αντιφασιστικές ομάδες».

Για την προπαγάνδισή πρώτα, αυτό που έχουμε να σημειώσουμε είναι ότι αυτή θα πρέπει, όσο είναι δυνατό, να γίνεται μέσα από κανάλια αμεσολάβητα από την όποια μορφή εξουσίας και πολύ περισσότερο από κανάλια που τα ίδια τα υποκείμενα θα ελέγχουν τη ροή της πληροφορίας. Ετσι και καθαρότητα θα υπάρχει αλλά και συνέχεια, ανεξάρτητα από τις διαθέσεις των διαχειριστών των mass media.

Σχετικά τώρα με το χαρακτήρα της πορείας, λέγοντας χαρακτήρα εννοούμε το άμεσο μήνυμα που αυτή θα στείλει προς την κοινωνία και την εξουσία και το κόστος που θα δημιουργήσει στο στόχο που πιθανά θα επιλέξει να πλήξει. Ταυτόχρονα η έννοια του χαρακτήρα περιλαμβάνει και τον εντοπισμό των ενεργειών που οδηγούν σε αποτελέσματα καταστρεπτικά και αντίθετα από τα επιθυμητά. Πρέπει να αποφασίσουν δηλαδή οι διοργανωτές, μέσα από ανοιχτές πάντα συναντήσεις, τι θεωρούν θεμιτό και τι αθέμιτο, τι θεωρούν θετικό και τι αρνητικό, αποφάσεις σίγουρα υποκειμενικές, που αποτελούν όμως και τα στοιχεία με βάση τα οποία η κάθε συλλογικότητα κρίνεται. Εξω από κάθε έννοια ολοκληρωτισμού πάντα, ανάμεσα στο θετικό και το αρνητικό οφείλει να υπάρχει ένας πελώριος χώρος για έκφραση του διαφορετικού. Από 'κει και πέρα, οι διοργανωτές έχουν χρέος να δημοσιοποιήσουν τις διαθέσεις τους έτσι ώστε στην πορεία να συμμετέχουν άτομα που το έχουν επιλέξει συνειδητά, (όχι άβουλα όντα-πιόνια) και που ως τέτοια θα έχουν τη δυνατότητα να συμμετέχουν ισότιμα γνωρίζοντας κατ' αρχήν τις διαθέσεις των υπολοίπων. Με αυτό τον τρόπο επίσης, όσοι έχουν αντίθετες επιλογές θα ξέρουν ότι πρέπει να απευθυνθούν σε άλλες συλλογικότητες για να τις πραγματοποιήσουν.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΒΙΑ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ

Η πορεία βέβαια αποτελεί μια νέα συλλογικότητα στην οποία...

Το επόμενο λογικό βήμα, από το σύνολο της πορείας πια, είναι...

Γύρω από τα παραπάνω ζητήματα οι «αντιφασιστικές ομάδες»...

ναγωγήσουμε την αγανάκτηση του πλήθους, (και φυσικά δεν...

Το τελευταίο σημείο που θα έπρεπε να αναφερθεί είναι η...

Ισως σε πολλούς θα φαίνεται παράξενο που αναγκαζόμαστε...

DOWN T BELIEVE THE HAPP

Πόσο απέχει η Ζάνκινθος από τη Θεσσαλονίκη...
Όσο τείνει η Βουκουρεστίου την Τσακιάωφ...

ρετικότητα είναι η επιλογή του να είσαι, έστω και...
για μια στιγμή, μαζίνες από τις χιλιάδες macho...

πάω στο μπαρ που πάει ο Τζήγγε. Που ήμουν σε...
μια φωτογραφία δάκλα στον πορτάκι, στο τελευ...

SALONICA RULES O.K.

★ Γεφύρι της Αρτας θύμισε στις 27, 29 και 31 Δεκέμβρη το στέκι στο Βιολογικό αφού ολιμερής το χτίζανε, το βράδυ εγκρεμιζόταν. Οι πανεπιστημιακές αρχές, θέλοντας να επωφεληθούν της περιόδου των γιορτών, διέταξαν τρεις φορές το χτίσιμο των εισόδων του αυτοδιαχειριζόμενου σκευίου που λειτουργεί σε κατελημένο από το 1987, χώρο του Βιολογικού. Και τις τρεις φορές τα μέλη της Ομάδας Αυτοδιαχείρισης γκρέμισαν και ξεμπλόκαραν τις πόρτες. Την παραμονή της πρωτοχρονιάς, εκτός από το τσιμεντάρισμα των εισόδων υπήρξε και εισβολή στο στέκι από όπου αφαιρέθηκαν έπιπλα, ηχητικά μηχανήματα, χρήματα και αρχαιολογικά υλικά. ★ Η επίθεση της 31 Δεκέμβρη στο στέκι, δεν ήταν δυνατό να αποτραπεί αφού εκείνη την ώρα τα μέλη της ομάδας Αυτοδιαχείρισης μαζί με μέλη της ομάδας κοινωνικής αντίστασης δυτικών συνοικιών και της Επιτροπής Αλληλεγγύης στο Ν. Μαζιώτη βρισκόταν έξω από τις στρατιωτικές φυλακές Παύλος Μελάς. Περίπου 50 άτομα συγκεντρώθηκαν εκεί για να εκφράσουν, παραμονή πρωτοχρονιάς, την αλληλεγγύη τους στο Νίκο.

★ Την Κυριακή 3 Ιανουαρίου ο Νίκος Μαζιώτης μεταφέρεται στο 424 στρατιωτικό νοσοκομείο. ★ Το Σάββατο 9 Ιανουαρίου στο κέντρο της πόλης και επι τρεις ώρες πραγματοποιείται από ομάδα 40 ατόμων μαζική αφισσοκόληση και διανομή προκηρύξεων και άλλου ενημερωτικού υλικού για την υπόθεση του Νίκου.

★ Το πρωί της Δευτέρας 11 Ιανουαρίου η Επιτροπή Αλληλεγγύης και η ομάδα Κοινωνικής Αντίστασης δυτικών συνοικιών δίνουν συνέντευξη τύπου στο εργατικό κέντρο. Συμμετέχουν, εκφράζοντας την απόλυτη υποστήριξή τους στον αγώνα του Ν. Μαζιώτη, ολικοί αρνητές στρατεύσεως από την Ισπανία και την Αυστρία. Το απόγευμα της ίδιας μέρας 250 άτομα διαδηλώνουν έξω από το 424 στρατιωτικό νοσοκομείο απαιτώντας την άμεση απελευθέρωση του Νίκου.

★ Την ίδια μέρα 11 Ιανουαρίου αποφυλακίζεται ένας από τους τρεις που είχαν κριθεί προφυλακιστέοι μετά την αντιφασιστική πορεία της 15 Δεκέμβρη 1992 (κατηγορίες έχουν απαγγελθεί και σε άλλους τέσσερεις). Ορίστηκε εγγύηση 300.000 και του επιβλήθηκαν περιοριστικοί όροι.

★ Τρίτη 12 Ιανουαρίου: Δεκάδες άτομα, που από το πρωί έχουν συγκεντρωθεί έξω από το στρατοδικείο πληροφορούνται με αγανάκτηση ότι το διαρκές στρατοδικείο ανέβαλε την εκδίκαση της υπόθεσης του Ν. Μαζιώτη χωρίς να άρει την προφυλάκισή του.

★ Το βράδυ της ίδιας μέρας συλλαμβάνονται 2 μέλη της Πρωτοβουλίας Αναρχικών που κολούσαν αφίσσες για το διήμερο συζητήσεων της Πρωτοβουλίας. Κρατήθηκαν μερικές ώρες και αφού ορίστηκε δικασίμος αφέθηκαν ελεύθεροι.

★ Το πρωί της Παρασκευής 15 Ιανουαρίου υπάρχει νέα συγκέντρωση έξω από το 424 στρατιωτικό νοσοκομείο. Την ίδια ώρα, κλιμάκιο «παράγοντων της πολιτικής», «εκπροσώπων του τύπου» κλπ, βρίσκονται στο νοσοκομείο για να επισκεφτούν τον Μαζιώτη, αφού η υπόθεση του απο-

κά περισσότερο «ενδιαφέρον» μιάς και ο Νίκος βρίσκεται ήδη στην 51η μέρα απεργίας πείνας. Τότε, ένας έξαλλος караβανάς δηλώνει ότι ο Μαζιώτης θα βγει την Δευτέρα, επιδεικνύοντας ένα -ή επικυρωμένο- σχετικό έγγραφο. Η συγκέντρωση που είχε καλεστεί για την επόμενη αναβάλλεται, ωστόσο ο Νίκος δεν σταματά την απεργία πείνας.

★ Το βράδυ της ίδιας μέρας πραγματοποιείται με επιτυχία η πρώτη μέρα του διήμερου συζητήσεων της Πρωτοβουλίας Αναρχικών. Ένα κατάμεστο αμφιθέατρο -600 άτομα- παρακολουθεί τους Σκυφτούλη, Πόρκου, και Μέλτσερ να αναπτύσσουν αντίστοιχα τα θέματα: Αναρχικοί και το θέαμα της κρατικής τρομοκρατίας. Επαναστατική αλληλεγγύη και η Ιταλική εμπειρία. Η πείρα του επαναστατικού κινήματος, η σημερινή κατάσταση και οι προοπτικές. Οι εισηγήσεις και η συζήτηση που ακολούθησε κράτησαν 3,5 ώρες. Αίσθηση προκάλεσε ο ακατάβλητος, παρά τα 73 χρόνια του, Αλ. Μέλτσερ.

★ Το πρωί του Σαββάτου 16 Ιανουαρίου επισκέπτονται στο 424 το Ν. Μαζιώτη οι Μπονάνο, Πόρκου, Σκυφτούλης. ★ Το βράδυ της ίδιας μέρας ο Αλ. Μπονάνο αναπτύσσει μπροστά σε ακροατήριο 200 ατόμων το θέμα Αναρχικοί και μεταβιομηχανική κοινωνία. Λιγότερος κόσμος αλλά μεγαλύτερη συμμετοχή στη συζήτηση. Η εκδήλωση διαρκεί και πάλι πάνω από 3 ώρες.

★ Δευτέρα 18 Ιανουαρίου: Το διαρκές στρατοδικείο Θεσσαλονίκης διατάσσει την διακοπή της κράτησης του Ν. Μαζιώτη αφού το ιατρικό συμβούλιο αποφάσισε τη «χορήγηση διαιτούς αναβολής στρατεύσεως για παθολογικά αίτια και δυσκολία προσαρμογής στο στρατεύμα». Ο Ν. Μαζιώτης απελευθερώνεται μετά από 53 μέρες απεργία πείνας και 101 μέρες κράτησης και μεταφέρεται στο νοσοκομείο ΑΧΕΠΑ. Να διευκρινίσουμε ότι άσχετα από τη διαιτού αναβολή στρατεύσεως, η δίκη του Μαζιώτη, που αναβλήθηκε επ'αόριστον, μπορεί να οριστεί οποτεδήποτε. Επίσης ότι η διαιτού αναβολή που χορηγήθηκε στο Νίκο -χωρίς ο ίδιος να τη ζητήσει- ΔΕΝ είναι 15 (τρελλόχαρτο).

★ Πέμπτη 21 Ιανουαρίου: με εγγύηση 100.000 δρχ αποφυλακίζεται ο δεύτερος από τους προφυλακισμένους της αντιφασιστικής πορείας

★ Τρίτη 26 Ιανουαρίου: Εφτά μαθητές του 3ου Λυκείου Τούμπας οδηγούνται στον ανακριτή μετά από μήνυση του λυκειάρχη. Τους απαγγέλλονται κατηγορίες για «διακεκρωμένες φθορές σε δημόσια υπηρεσία» και τους επιβάλλεται καταβολή χρηματικής εγγύησης (50.000 και από 30.000 στους υπόλοιπους).

★ Τετάρτη 27 Ιανουαρίου: ΤΕΣΣΕΡΕΙΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΝΕΚΡΟΙ ΣΕ ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΣΕ ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΠΛΟΙΟ. Οι λιμενεργάτες της Θεσσαλονίκης μιλάνε για εμπρησμό, αφού είναι η δεύτερη, μέσα σε λίγες μέρες πυρκαγιά που εκδηλώνεται σε πλοίο που φορτώνει βαμβάκι. Συνδέουν τις περιπτώσεις με τις αποκαλύψεις για σκάνδαλα στο εμπόριο βαμβακιού.

★ Πέμπτη 28 Ιανουαρίου: Έξι ακόμα μαθητές του 3ου Λυκείου Τούμπας οδηγούνται στον ανακριτή. Υποχρεούνται και αυτοί σε καταβολή χρηματικής εγγύησης (30000δρχ).

Η ΑΠΟΣΥΡΣΗ ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ

Από τις πιο ενδιαφέρουσες στιγμές των τελευταίων μηνών είναι και αυτή της απόσυρσης των παλαιάς τεχνολογίας αυτοκινήτων. Και είναι αξία λόγου (αναφοράς), όχι μόνο για την τεράστια μετακίνηση χρημάτων που εξυπηρετήσε, και βέβαια τον τελικό τους προορισμό· αλλά και για διάφορες άλλες παραμέτρους που επανέφεραν στο προσκήνιο την πνευματική φτώχεια των νεοελλήνων, όπως ακόμα τις όποιες κρυφές αντιδράσεις - αντίστασης που πάντα εκδηλώνονται όταν βρίσκουν τις κατάλληλες διεξόδους ενάντια σε αυτό που αφαιρεί τη ζωή.

Οι αποσύρσεις ήταν ένα φτηνό τρυκ που έπασσε όμως την ψυχολογία των Ελλήνων. Η κοιτοπονηριά, η ανάγκη κοινωνικής προβολής μέσα από την κατοχή αντικειμένων που σήμερα καθορίζουν το βάρος της κοινωνικής θέσης (αυτοκίνητο, υπερτεχνολογικός οικιακός εξοπλισμός, έγχρωμη TV, κλπ). Η αφέλεια του «ό,τι λάμπει είναι χρυσός».

Για μια ακόμα, ασήμαντη ίσως, στιγμή στην εξέλιξη του ανθρώπου η κοινωνία βρέθηκε χαμένη στην μάχη με τον αθέσιμο περιορισμό της. Έδωσε αφάνταστα κέρδη σε αυτούς που τον υποστηρίζουν και η ίδια ή καλύτερα ένα μεγάλο μέρος της, βρέθηκε περισσότερο χρωμαμένη, αναγκασμένη να βουλιάξει πιο πολύ στο βούρκο της άχρηστης καταναλώσεως, της διαρκούς στέρησης ελεύθερου χρόνου προς χάρη κάλυψης διαμορφωμένων αναγκών.*1

Περισσότερα χρέη, περισσότερη δουλειά, λιγότερη ζωή και δημιουργία

Τα κατευθυνόμενα αντανακλαστικά της κοινωνίας λειτουργήσαν άψογα. Μόλις δόθηκε το σήμα, χιλιάδες έτρεξαν να καταναλώσουν. Χιλιάδες έτρεξαν να αρπάξουν την ευκαιρία. Και βέβαια κανένας δεν κάθησε να σκεφτεί το αντίτιμο αυτής της προσφοράς.

Η απόσυρση έγινε σε περίοδο οικονομικής κρίσης. Σε περίοδο που το χρήμα δεν κυκλοφορεί. Σε περίοδο που η προσφορά έχει κατά π. λύ ξεπεράσει τη ζήτηση. Η διαρκής οικονομική αφαιμάξη των πολιτών δεν τους επιτρέπει την αγορά ακριβών αντικειμένων, πράγμα που αυτόματα μεταφράζεται σε μείωση των κερδών αυτών που παράγουν αυτοκίνητα.

Έγινε ακόμα σε μία στιγμή που η πόλη δεν μπορεί να δεχθεί άλλα αμάξια. Που η άσφαλτος έχει εκτοπίσει το χώμα, που ο χώρος που μπορεί να κινηθεί κάποιος χωρίς να φοβάται ότι θα τον χτυπήσει κάποιο αμάξι είναι σχεδόν ανύπαρκτος.*2.

Και αν όμως τα οικονομικά εντράπελα (κομπίνες) είναι μέσα στη φύση τέτοιων πραγμάτων, αποτελώντας ένα μέρος της ουσίας τους, και αν επίσης οι οικολογικές επιβαρύνσεις του καμένου του πλανήτη γη (και κατά συνέπεια και του ανθρώπου σαν μέρος του) είναι τεράστιες, παρόλα αυτά η όλη υπόθεση απελευθέρωσε δείγματα της ασυνείδητης αντίδρασης - αντίστασης. Έδωσε απτά παραδείγματα για το πώς η καταστροφή μπορεί να φέρει το παιχνίδι, πως η χαρά μπορεί να ανακαλυφθεί στην καταστροφή των αντικειμένων που μας ορξίζουν και που μας περιορίζουν. Το ότι η καταστροφή του αυτοκινήτου στην προκειμένη περίπτωση (και μιλάω για τα τρακαρίσματα στα διάφορα νεκροταφεία αυτοκινήτων, στην βάση που τα μετέτρεπαν σε συγκροτούμενα των Λούνα Παρκ) είχε έτοιμη την αντικατάστασή του, δεν μειώνει το μέγεθος και τα συναισθήματα της ίδιας της πράξης. Απεναντίας, στέκεται απελευθερωτική για την πράξη αυτή καθαυτή, δείχνοντας το μέγεθος της συζοφρένειας του μέσου καταναλωτή.*3.

Από την μία η καταστροφή και από την άλλη η

πλήρης υποταγή στο αυτό αντικείμενο υπο την μορφή του καινούριου. Έτσι δεν είναι παράξενο (το αντίθετο μάλιστα) το ότι οι ίδιοι άνθρωποι που κατάστρεφαν τα αμάξια τους με τόση ευφορία, έτρεχαν για να αγοράσουν - την επόμενη στιγμή - συστήματα ασφαλείας για τη νέα αγορά τους. Η απάντηση βρίσκεται στο επίπεδο συνείδησης της πράξης που γινόταν και στην επεξεργασμένη έκφραση της άρνησης του αντικειμένου και του τρόπου ζωής που συνδέεται-συνεπάγει. Είναι άλλο πράγμα να αρνείσαι το παλιό σου αμάξι και είναι άλλο πράγμα να αρνείσαι την ύπαρξή του στη ζωή σου στην ολότητά του.

Το αυτοκίνητο έχει μετατραπεί σε αξία ζωής κάνοντας ανάξια την ίδια τη ζωή. Υπάρχει σε όλες τις στιγμές της ζωής μας και το βιώνουμε με όλες μας τις αισθήσεις. Από αντικείμενο χρήσης, έγινε αντικείμενο ορισμού του κατόχου του (ανθρώπος). Από το «ο τάδε έχει αμάξι» στο «αυτο το αμάξι το έχει πλούσιος, μικρομεσαίος κλπ». Από την άνεση των υπερπολυτελών κατασκευών, στην κοινοεργοποίηση των μέσων μαζικής μεταφοράς. Και πάντα και παντού η αποξένωση-απομόνωση. Στη μοναξιά του μοναχικού ελαβάτη, στον εκνευρισμό του ό,τι μοιράζεσαι έναν χώρο που δεν φτάνει ούτε για σένα τον ίδιο, στην αποστροφή του υποχρεωτικών αναπνοών και του ιδρώτα των άλλων.

Με απόσυρση ή όχι, σε λιμουζίνα ή σε τρόλεϋ το χάσμα ανάμεσα στον άνθρωπο και τα δημιουργήματά του αυξάνεται παρασύροντας μέχρι τώρα κυρίως τον δημιουργό. Τα πολύχρωμα αστραφτερά αυτοκίνητα των βιτρινών κοστίζουν χιλιάδες ώρες ζωής, εγκλωβισμένης στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς. Η ελευθερία όμως στοιχίζει λίγα ουρανοχτά απεικονιστικά που φωτίζονται από την λάμψη τριακοσίων δραχμών.

Γιάννης Μπαλλής

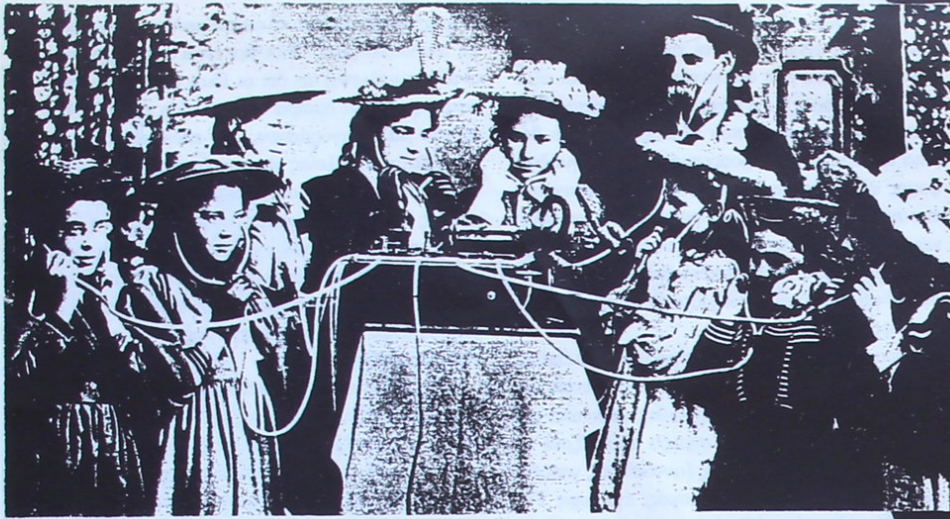
Σημειώσεις

1) Με τον όρο «διαμορφωμένες ανάγκες» δεν εννοώ την πραγματική ανυπαρξία τους σαν τέτοιες. Το ότι εντάσσονται στην σφαίρα των καθαρά βιολογικών αναγκών (τροφή, ζέση, κίνηση, έρωτας) δεν σημαίνει κιόλας ότι δεν υπάρχουν. Παρόλα αυτά δεν αποτελούν εσωτερική ανάγκη με την έννοια που χαρακτηρίζει την τέχνη και τη δημιουργία, αλλά αντίθετα είναι ανάγκες που δημιουργήθηκαν με βάση το οικονομικό κέρδος κάποιων και την καταστολή κάποιων άλλων. Έτσι σε αυτή την σφαίρα θα μπορούσαμε να δούμε, τον ηλεκτρικό σκουπιδοθάλο της κουζίνας μας, τον άρτια τεχνολογικά κατασκευασμένο κλιματισμό του γραφείου μας, τον περίπλοκο ηλεκτρονικό υπολογιστή του δωματίου μας, το τέλειο αυτοκίνητο στο γκαράζ και ούτω καθ'εξής.

2) Έχουν πολλοί ήδη αναφερθεί στην καταστολή του ανθρώπου μέσα από τον περιορισμό του χώρου της άσκοπης περιφοράς, του χώρου συνάντησης. Οι δρόμοι δεν αποτελούν πλέον τόπο εναντίωσης, γνώσης, και επαφής. Σχεδιασμένοι για την μεταφορά, απωθούν την παραμονή και κατ'επέκταση την συνάντηση προδιαθέτοντας παράλληλα τον περιορισμό. Και είναι γνωστό ότι λόγο βγαίνουν από το μονοπάτι για να χαρούν την περιπέτεια του τοπίου γύρω τους.

3) Το τρακάρισμα, η καταστροφή, περιέχει την αδιαφορία για την ύπαρξη του αντικειμένου. Δείχνει την αν-αξία (την απουσία ωφέλιμης χρήσης ή συναισθηματικής ένωσης) που υπάρχει ανάμεσα σε αυτόν που καταστρέφει και στο αντικείμενο που καταστρέφεται. Εμπειριάζει ακόμα την απελευθέρωση από αυτό που καταπιέζει, με βίαιο τρόπο.

Επειδή σήμερα το να ζήσουμε τι πρέπει ν' αποφύγουμε να κάνουμε είναι εξίσου σημαντικό με το να ζήσουμε τι πρέπει να κάνουμε, η "Εταιρεία προώθησης συναισθημάτων και λοιπών καυσίμων υλικών" παρουσιάζει ειδικά γι' αυτός Τετάρτη 8 Ιανουαρίου του 1992 μια εορταστική εκπομπή που εκ των πραγμάτων είναι ψεύτικη.

- Το σημερινό πρόγραμμα είναι ένας φόρος τιμής:
- σ' όσους έχουν φύγει
 - σ' αυτούς που δεν ήρθαν ακόμη
 - σ' αυτούς που ξεκίνησαν και δεν θα φτάσουν ποτέ
 - σ' αυτούς που κουράσθηκαν πριν καν ξεκινήσουν
 - σ' αυτούς που ξεχάστηκαν πριν καν ξεκινήσουν
 - σ' αυτούς που δεν λένε ψέμματα
 - στις συνωμοτικές ενέργειες
 - στις απίθανες συμπτώσεις
 - στους έρωτες που δε θα υπάρξουν ποτέ
 - στην ανάγκη της επιθυμίας να γίνει ανάγκη
 - στην ανιαλλαγή
 - στην αναγωνιστικότητα
 - στην αμφισβησία
 - στην ποίηση
 - στην αμοιβαιότητα
 - στην επικοινωνία
 - στη βιομηχανία της συνείδησης
 - στο λόγο δίχως απόκριση και σε όλα τα προηγούμενα μαζί.

Η αποψινή εκπομπή, φίλες και φίλοι, εκ των πραγμάτων είναι μια κοροϊδία. Όπως όλες οι προηγούμενες και οι επόμενες άλλωστε. **

Ανθρώπος του ματιού, άνθρωπος του αυτιού (M. McLuhan & Q. Fiore. The medium is the message. 1967).

"Κάθε κίβωτο τέχνη, κάθε μάταιη σοφία έχει τη διαρκεία της γιατί τελικά αυτοεκρινόμενες και η ανώτατη ακμή της είναι συνάντη η στήμη της παρακμής της. I. Kant. Προλεγόμενα σε κάθε μελλοντική μεταφυσική που θα μπορούσε να εμφανιστεί ως επιστήμη.

Η ΜΑΙΡΗ ΕΙΧΕ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΑΡΝΑΚΙ*

Σε μια κοινωνία γερασμένη, που για να σταθεί στα πόδια της τρέφεται με ψέμα, θάνατο και χυδαιότητα, σε μια κατάσταση καθημερινής αθλιότητας και ατιμίας, σ' ένα κόσμο βουτηγμένο στη λήθη και στην υποταγή, το ερώτημα που γεννιέται είναι: εμείς τι κάνουμε; Το να αναπτύσσει οξύδερκες κριτικές, σκέψεις και προτάσεις, σαν απάντηση στο παραπάνω ερώτημα, όντας έξω απ' το χορό και καλά οχυρωμένος πίσω από διαπιστευτήρια συγγραφικής δεινότητας, δεν απαντάει αλλά προσθέτει στην ήδη υπάρχουσα χυδαιότητα και ψευτιά που μαλάνουν τον αέρα που αναπνέουμε. Τα πάντα γύρω μας τρέχουν τόσο γρήγορα, μες την ακινησία τους, που δεν ξέρω ακόμη αν αυτό που τελικά κάνουμε είναι ένα ξέφρενο κυνήγι για να τα προλάβουμε. Ριχνοντας μια ματιά γύρω μας, στους ανθρώπους, στους δρόμους, στις καταστάσεις που συναντάμε, πολύ συχνά διακρίνουμε προσωπικές πορείες που χωρίς σκέψη και ελπίδα, ή χειρότερα με αισιοδοξία, βαδίζουν υπάκουα και αδύναμα προς ένα μέλλον πολύ χειρότερο από τους νυχτερινούς τους εφιάλτες.

ΑΝ ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΣΑΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΗΧΕΙΟ, ΤΙ ΘΑ ΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΕΙΧΕ; α)ΕΝΑ ΧΕΡΙ ΒΟΗΘΕΙΑΣ.

A: Ένα χρόνο μετά το ενδέκατο τεύχος των "Πειρατών", μια άλλη συζήτηση σ' ένα άλλο περιοδικό, μια συζήτηση ανάμεσα σε δύο μέλη μιας νέας Κιβωτού που πιστεύω ότι θα ενδιαφέρει και άλλους ανθρώπους στην Αθήνα που βρίσκονται στη διαδικασία του στησίματος εκεί ενός σταθμού.

B: Έγγραφο και απέρριψη πολλά κείμενα μια και είχα αναλάβει κατά κάποιο τρόπο το εισαγωγικό σημείωμα αυτής της γραπτής κατάθεσης στους "Πειρατές". Δεν μπορούσα όμως να πιστώσω απ' το ραδιόφωνο και να ξεκινήσω να μιλάω γι' αυτό, δεν εύριχα ένα στήριγμα αρκετό δυνατό. Επiana τον εαυτό μου ν' αναπτύσσει κείμενα προσωπικά που ασχολούνταν με τα πάντα γύρω μου. Σ' ένα τέτοιο κείμενο δεν μπορούσα να βάλω σαν αρχή το ραδιόφωνο. Σ' αυτό φυσικά συνέβαλε και το γεγονός ότι έχουμ πεί πολλά για το ραδιόφωνο, έχουμ πεί πολλά στο ραδιόφωνο αλλά και τα δύο προηγούμενα μαζί. Από την άλλη δεν ήταν λίγες οι φορές που βρεθήκαμε σε πολύωρες συβήσεις σε συνελεύσεις της Κιβωτού αλλά και με κάποιο κόσμο που ξεκινάει την προσπάθεια στην Αθήνα.

.....Το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε όμως τώρα μ' αυτό το μικρόφωνο πρέπει να το ξεπεράσουμε, έτσι δεν είναι;

A: Το αισθάνεσαι κι εσύ ξένο;

B: ΜΙΑ ΟΘΟΝΗ.

B: Είναι κάπως άσχημα. Για σας που δεν βλέπετε τώρα είναι ένα μικρόφωνο τοποθετημένο πάνω σ' ένα κασετόφωνο και πιάνεται από το χερούλι του. Είναι σφηνωμένο πάνω στο χερούλι. Ότι λέμε τώρα δε βυθίζεται στο χρόνο. (Σημ. είναι σφηνωμένο πάνω στο χερούλι.)

A: Και υπάρχει η αίσθηση ότι αυτό που λές, λέγεται για να καταγραφεί. Ενώ όταν κάνεις ραδιόφωνο δεν υπάρχει αυτή η αίσθηση.

γ) ΜΙΑ ΠΟΡΤΑ.

B: Ναι, αυτό είναι σημαντικό. Εντάξει, υπήρξαν και περιπτώσεις ηχογράφησης. Δηλαδή κάποιες φορές είτε κρατάς τις εκπομπές σου σε αρχείο, είτε άγνωστοι τις γράφουν χωρίς να το γνωρίζεις. Πάντως τώρα έχεις αυτή την αίσθηση.

A: Άρα τελικά έχουμ καταφέρει να έχουμ μια αμεσότητα στο ράδιο γιατί μιλάμε χωρίς μια δεύτερη σκέψη, δηλ. αυτό που λές είναι αυτό που σκέφτεσαι και όχι αυτό που σκέφτεσαι ότι θα έπρεπε να πεις ώστε όταν καταγραφεί να είναι κάτι άλλο. Απ' αυτή την άποψη κάτι έχουμ πετύχει. Είναι ένα πρώτο βήμα αντίστασης στα ψευδογεγονότα και την ψευδοιστορία που κατακλύζουν τη ζωή. Επομένως δε νιώθουμ τώρα αμηχανία επειδή δεν έχουμ ξανασυναντήσει μικρόφωνο - αντίθετα έχουμ συναντήσει πολλές φορές..... Το τελευταίο διάστημα μάλιστα, όταν μιλάς απ' το μικρόφωνο της Κιβωτού, μπορείς ν' ακούγεις σε μια τεράστια γεωγραφική έκταση, κάτι που αν το σχημάτισες σε εικόνα σε τρομάζει, η εικόνα ότι μπορώ να μιλάω και ν' ακούγομαι σε άλλες πόλεις.

δ) ΕΝΑ ΜΑΤΙ.
"Είμαι θέβαιος ότι ποτέ δεν διάβασα κανένα αξιωμακρινόμενο νέο σε εφημερίδα. Αν γνωρίζετε την γενική αρχή, τί σας νοιάζουν οι μύριες περιπτώσεις και εφαρμογές της;
H.D. Thoreau, 1854.
ε) ΕΝΑ ΚΟΥΜΠΙ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ.
"Αν ο τύπος δεν υπήρχε, θα έπρεπε να μη τον εφεύρουμ."
Honoré de Balzac, 1843.
στ) ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΤΕΡΕΝΣ ΚΟΥΙΚ.
"Είδση είναι ότι επιλέγει να δημοσιεύσει ένας καλός συντάκτης."
Arthur Mac Ewen, αρχισυντάκτης του W.R. Hearst.
B: Πάντως αυτό που είπες πριν είναι ένα από τα πράγματα που είχαμε βάλει κάτω και χτές που είχαμε συναντηθεί, στην πρώτη επαφή που είχαμε με τα πράγματα που είχαμε στο μυαλό μας και τα ανταλλάξαμε στην κουβέντα που κάναμε για το άρθρο: αντίσταση στην κυριαρχία των Μ.Μ.Ε., στη μετατροπή των κοινωνικών δρώνων σε ουδέτερες πληροφορίες και καταναλωμένες εικόνες. Έχει σημασία να λές κάποια πράγματα. Έχει σημασία να βγάζεις κάποια πράγματα άμεσα έτσι όπως τα σκέφτεσαι, όπως τα έχεις μέσα στο κεφάλι σου, χωρίς να μεσοβαθεί μια δεύτερη σκέψη η οποία είτε τα φιλτράρει, είτε φτάνει τις προτάσεις έτσι ώστε να αρέσουν ή να σοκάρουν. Είναι πολύ σημαντικό και κάποτε πρέπει να φτάσει να γίνεται και συνειδητά. Για να ξεφύγουμε από τους περιορισμούς που το ίδιο το μέσο μας βάζει και αυτό εδώ το μικρόφωνο που έχουμ μπροστά μας επίσης, πρέπει να επιδιώξουμε αυτό, να είμαστε αληθίνοι.

A: Κάποιοι έχουν φτάσει να μιλάνε έτσι χάρις στην εξοικείωση με το μικρόφωνο χωρίς όμως να έχουμ συγκροτήσει τη θεωρία που εξηγεί γιατί αυτό είναι απαραίτητο να γίνεται. Η Κιβωτός σε πολλούς τομείς έχει κατακτήσει πράγματα καθαρά εμπειρικά, χωρίς οι περισσότεροι που συμπεριφέρονται με κάποιο τρόπο να ξέρουν γιατί συμπεριφέρονται έτσι, ωστόσο ξέρουν τι δεν θέλουν να κάνουν και επίσης αρκείτοι είναι σε θέση να υπερασπιστούν αυτό που κάνουν. Υπάρχει μια έλλειψη από τη μια μεριά αλλά και μια κατάκτηση από την άλλη.

ζ) ΜΙΑ ΣΚΑΛΑ.

B: Δε το πιάσαμε πολύ καλά σχετικά με το πώς συμπεριφέρεσαι ή το πώς θάταν καλύτερα να συμπεριφέρεσαι, το πώς ακούγεις πιο αληθινός, αν υπάρχει πιθανότητα να υπερβείς το μέσο, να σπάσεις τους κώδικες, όλα αυτά που λέμε και διαβάζουμ. Γι' αυτά μ' ενδιαφέρει να συζητήσω, ν' ακούσω κάποιον να μιλά γι' αυτά. η) ΕΝΑ ΜΑΧΑΙΡΙ. Βρίσκεις ότι είναι σημαντικό να βγάζεις προς τα έξω μια γύμνια σε μια εκπομπή; Έχουμ συμφωνήσει ότι δεν υπάρχει διαχωρισμός σε εκπομπές νυχτερινές, πρωινικές, λόγου, βιωματικές, εκπομπές αντιπληροφόρησης, εκπομπές για μεσημεριανή ή βραδινή ώρα, αλλά πιστεύεις ότι όταν προβάλλεις γυμνό τον εαυτό σου και φεύγοντας από το studio είτε αισθάνεσαι ανάλαφρος, έχοντας ξεφορτωθεί τόσο και τόσο είτε φεύγεις βαρύν, αυτό λειτουργεί θετικά ή αρνητικά;

A: Αυτός είναι ο μόνος τρόπος που μπορεί να λειτουργεί πραγματικά. Δεν έχει σημασία αν βγαίνουν θετικά ή αρνητικά πράγματα. Έχει σημασία να βγαίνουν αληθινά. Ότι βγαίνει είναι καλύτερα να βγαίνει απ' το να μένει κρυμμένο αλλά ότι βγαίνει πρέπει μετά να κρινεται, να συγκρούεται. Υπάρχει επίσης ο κίνδυνος αυτή η συμπεριφορά να καλοπυθεί, να επαναλαμβάνεται τεχνητά έτσι ώστε φαινομενικά να υπάρχει ειλικρίνεια ενώ στην ουσία να μην είναι παρά ένας τρόπος επιβίωσης. θ) ΜΙΑ ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΚΙΜΑ. Οποτε κάποιος αποκαλύπτεται πρέπει να προκαλεί μια κίνηση. Δεν πρέπει όμως να πιέζεις για να ξεγυμνώσεις κάθε φορά που βρίσκεσαι στο σταθμό. Μπορείς να εκπεμεις απλα μουσική που σου αρέσει ή που αρέσει στην παρέα σου ή ξεροντας ότι κάποιος φίλος σου είναι κάπου, για παράδειγμα όταν ξέρουμε ότι σου δουλεύεις και κάνουμε μια εκπομπή για ν' την ακούς στη δουλειά σου, και δεν έχει για μας σημασία ποιός άλλος την ακούει. Εκπεμεις κύματα που πάνε παντού χωρίς να έχεις φτιάξει μια προκατασκευασμένη εικόνα των "ακροατών", μιλάς σαν να μην σε ακούει κανένας, μιλάς απευθυνόμενος σε συγκεκριμένα πρόσωπα χωρίς καν να ξέρεις αν σε ακούνε, δεν σκέφτεσαι ότι θα χρησιμοποιήσεις αυτά τα λόγια για να έχεις αυτό το αποτέλεσμα, εκτός αν το κάνεις σαν παιχνίδι ή για να αποκαλύψεις τεχνικές. Ένας d.j. σ' ένα μπαρ ξέρει πώς να κάνει τον κόσμο να πει ποτά, πώς να τον κάνει να χορέψει, να πληρώσει, να φύγει. Πρέπει να χρησιμοποιείς τεχνικές μόνο για να τις αποκαλύπτεις.

ι) ΜΙΑ ΑΜΟΡΦΗ ΜΑΖΑ ΚΡΕΑΤΟΣ
"Οι μάζες, μέσα στην αδράνεια τους, χρειάζονται πάντα κάποιο χρόνο πριν να είναι σε θέση έστω και να προσέξουν κάτι, και θα συγκρατήσουν στη μνήμη τους μόνο τις απλούστερες χιλιοεπισημένες ιδέες"
Ad. Hitler.

ια) ΠΛΟΚΑΜΙΑ
"Δεν είναι υπερβολή να πω ότι το μέλλον της συγχρονης κοινωνίας και η σταθερότητα της εσωτερικής ζωής της εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από τη διατήρηση μιάς ισορροπίας ανάμεσα στη δύναμη των τεχνικών επικοινωνιών και την ικανότητα αντίδρασης του ίδιου του ατόμου"
Πάπας Πίος ο XII, 1950

ιβ) ΕΝΑ ΠΤΥΕΛΟΔΟΧΕΙΟ
B: Πολύ συχνά κάνουμε εκπομπές για κλειστό κύκλο ανθρώπων και το κάνουμε συνειδητά. Πολλές φορές έχω κάνει εκπομπή σαν μουσική υπόκρουση σε μια παρέα φίλων που πήγαμε στο σταθμό για να πιούμε και να συζητήσουμε. Έχουμ γίνει εκπομπές αποκλειστικά για μας χωρίς να μας ενδιαφέρει το "κοινό". Αυτό μπορεί να φαίνεται περίεργο αν αναλογιστείς ότι τώρα μπορούμε να μιλάμε και να ακουγόμαστε και σε άλλες πόλεις. Όμως ο περισσότερος κόσμος που συμμετέχει στο σταθμό δεν ενδιαφέρεται για τον "ακροατή". Η συντριπτική πλειοψηφία των μελών είναι έξω από τη λογική της μετρήσιμης ακροατικότητας. Δεν επιζητούμε ούτε ονειρευόμαστε "ακροατές". Ονειρευόμαστε ενεργούς ανθρώπους που ζούνε, οριζεύονται και αντιστέκονται με τον τρόπο που αυτοι επιλέγουν και φρίζουν, διατηρώντας ακόμα και για πάντα το ραδιόφωνό τους κλειστό.

ιγ) ΕΝΑ ΚΟΥΒΑΔΑΚΙ ΑΜΜΟ
" Η μοναδική επανάσταση στα μέσα επικοινωνίας -και σπουδήςποτε αλλού η επανάσταση καθαυτή- θρίσκειται μέσα στην αποκατάσταση της δυνατότητας απόκρισης."
Jean Baudrillard, "Ρέκκιεμ για τα μέσα επικοινωνίας"

ιδ) ΕΝΑ ΚΟΥΒΑΔΑΚΙ ΑΛΑΤΙ
" Συντρίβη του μονοπώλιου του λόγου ! κι αυτό όχι για να τον δάσουμε ατομικά στον καθένα, αλλά για να έχει τη δυνατότητα να ανταλλάσσεται, να δίνεται και να παίρνεται όπως καμιά φορά το θάλημα και το χαρμόγελο, και χωρίς ποτέ να μπορεί να ακινητοποιηθεί, να καλοπυθεί, να αποθηκευτεί και μετά να ξανακατανεμηθεί σε κάποιο χώρο της κοινωνικής διαδικασίας" (δ. π.)

ιε) ΕΝΑ ΚΟΥΒΑΔΑΚΙ ΣΚΕΤΟ
A: Φτάσαμε σ' αυτή την επιθυμία σαν αποτέλεσμα εμπειριών και ηθικής που αποκτήσαμε όλα αυτά τα χρόνια. Όταν ξεκινήσαμε αυτή τη στάση δεν ήταν συνειδητή απόφαση και ούτε τώρα πίσω απ' αυτή την ηθική και συναισθηματική επιλογή μας βρίσκεται η συνειδητή κατοχή μιάς θεωρίας. Αυτό είναι προβληματικό. Πιο προβληματικό όμως είναι να έχεις μιά απο πριν έτοιμη θεωρία και να προσπαθείς να κατασκευάσεις ένα σταθμό σύμφωνα μ' αυτήν. Συνήθως αυτοι που έχουμ μια θεωρία, την έχουμ για να την έχουμ και όταν πάνε να την εφαρμόσουν αποδεικνύεται ότι δεν την έχουμ καταλάβει καλά.

Β: Η αλήθεια είναι ότι ούτε όλοι όσοι μετέχουμ στο σταθμό έχουμ μια ξεκαθαρισμένη άποψη γιατί το κάνουμ, ούτε όσοι έχουμ ξεκαθαρισμένη άποψη έχουμ διάθεση ν' αποσιωχούν εξ' αιτίας μιας πιθανής απουσίας ανάλογης διάθεσης ξεκαθαρισματος από τους υπόλοιπους, αλλά ούτε κι επιθυμούν να τους απομακρύνουμ. Αυτό είναι καλό. Κακό θα είναι αν δεν κατορθωθεί ποτέ ένα ξεκαθάρισμα απόψεων. Αλλά το ξεκαθάρισμα θα το πετύχουμε μόνο μ' ένα τέτοιο τρόπο, δηλ. με την παραδειγματική στάση όσων διεκδικούμ μια διαύγεια, μέσα απ' την εφαρμογή των απόψεων στην πορεία των γεγονότων.

ιστ) ΜΙΑ ΚΛΕΙΔΑΡΟΤΡΥΠΑ.
A: Κάποιοι άνθρωποι μέναν ικανοποιημένοι από μια απλή ανάδειξη των ατομικών τους ικανοτήτων, οργανωμένοι έστω σε μια συλλογικότητα. Τους κάλυπτε δηλ. ένας ερασιτεχνισμός. Κάποιους άλλους τους ενδιαφέρει η χρησιμοποίηση του μέσου για να περαστούν ριζοσπαστικές "ριζοσπαστικές" απόψεις στην κοινωνία. Τίποτα απ' αυτά δεν είναι ούτε αρκετό ούτε καλό, ίσως μάλιστα να είναι και αρνητικά. Αυτό το οποίο τελικά μας ενδιαφέρει να υπάρξει είναι ένα ραδιόφωνο επικοινωνιακό, ένα ραδιόφωνο που θέλει να επικοινωνήσει ιδέες και αισθήματα. Στην πορεία θα αποδειχτούν τα λανθασμένα και τα σωστά θα μπορέσουν να πάρουν τη θέση τους. Μας ενδιαφέρει ένα ραδιόφωνο το οποίο οργανώνει μια κοινωνική ανάγκη, την επικοινωνία και όχι ένα ραδιόφωνο "πολιτικό". Ένα ραδιόφωνο που οργανώνει την κοινωνική ανάγκη της επικοινωνίας κάνει και πολιτική, το είδος της πολιτικής που μας ανήκει. Ένα ραδιόφωνο - όργανο πολιτικής ομάδας δεν μας ενδιαφέρει. Δεν θα θέλαμε η Κιβωτός να ονομαζόταν "αναρχικός ραδιοσταθμός" γιατί απλά δεν υπάρχει τέτοιος. **"Τα μέσα επικοινωνίας όχι μόνο δεν είναι επαναστατικά από τον προορισμό τους, αλλά δεν είναι πουθενά ή έστω δυνατικά, ουδέτερα ή μη-ιδεολογικά"** (δ.π.). Η πρόωθηση όμως της επικοινωνίας, η ανατρεπτική σύνδεση του κοινωνικού ιστού, είναι μια κλασική επιδίωξη του αναρχισμού, ή τουλάχιστον του κομματιού του εκείνου που ιστορικά ονομάστηκε αναρχοσυνδικαλισμός. Η αυτοοργάνωση κοινωνικών αναγκών, η δημιουργία συνθηκών πρόωθησης του διαλόγου και του αντίλογου μέσα στο ήδη υπάρχον, η συγκρότηση του θετικού μέσα στην άρνηση... Δεν θα θέλαμε με τίποτα να φτιάξουμε ένα ραδιόφωνο το οποίο ν' αποτελείται από 10-15 άτομα που θα είχαν κάνει πρώτα πάρα πολλές συζητήσεις, θα είχαν τεράστια συνοχή στην πολιτική τους στάση και θα κατείχαν το σταθμό σαν ένα μέσο για να πλασσάρουν με έξυπνο τρόπο μηνύματα. Προτιμούμε τη συγκεκριμένη κατάσταση που υπάρχει σήμερα στην Κιβωτό, αφού έχει εκφραστεί η διάθεση του ξεπεράσματος της, αφού δεν υπάρχει ευτυχώς "ελευθερία του λόγου" με την κυρίαρχη έννοια: ελευθερή φλυαρία χωρίς κριτική.

B: Αυτή τελικά είναι η κατάσταση σήμερα στο σταθμό και μάλλον μ' ένα τέτοιο τρόπο θα μπορούσε να υπάρξει κι ο σταθμός στην Αθήνα. Τα άτομα είναι αυτά που θα τον χαρακτηρίσουν, ο τρόπος με τον οποίο τοποθετούνται απέναντι στα πράγματα και η πρόθεση που έχουμ να είναι συνεπείς απέναντί τους. Αυτά θα καθορίσουν την εξέλιξη. Δεν μπορείς να προαποφασίσεις και να προδιαγράψεις ζωντανά εγχειρήματα.

ιζ) ΕΝΑ ΧΕΡΙ ΒΟΗΘΕΙΑΣ.
ιη) ΔΕΝ ΕΧΩ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ.
ιβ) ΤΙΠΟΤΑ.

Σημειώσεις
 * Η πρώτη φράση που ηχογραφήθηκε ποτέ.
 ** Απόσπασμα από εκπομπή στο ράδιο Κιβωτός.

Επιχειρώντας να σπάσουμε τους κώδικες

Όταν το 1987 μέσα σε μια εβδομάδα περίπου τρία τρισεκατομμύρια δολάρια έγιναν καπνός στα διεθνή χρηματιστηριακά κέντρα, όλοι μιλούσαν για το καινούργιο μεγάλο κραχ, που ήρθε να πλήξει τις οικονομίες της Δύσης. Οι αντιδράσεις, οι εκτιμήσεις, και τα συναισθήματα, ήταν βέβαια εντελώς διαφορετικά.

Εγχώριοι και διεθνείς αστέρες του μαρξισμού, σταλινικά γκρουπούσκουλα, μέσα σε μια ατελείωτη ποικιλία παρέλασης φαντασμάτων, προέβλεπαν την έλευση της judgment day του καπιταλισμού, δυο χρόνια πριν γυρίσει μπουμερανγκ στο δικό τους κεφάλι.

Κάποιοι μίλησαν για μετατόπιση του παγκόσμιου οικονομικού κέντρου στην Ιαπωνία, απολογητές του νεοφιλελευθερισμού επιδόθηκαν σ'ένα πόλεμο δηλώσεων με τους εκφραστές της σοσιαλδημοκρατίας, για τα επιτόκια, τις επενδύσεις και το ακριβό δολλάριο, όπως και για το αν όλα αυτά σημαίνουν χρεωκοπία ή όχι του Θατσερικού - Ρηγκανικού μοντέλου.

Πέντε χρόνια μετά το κραχ του '87 η αστάθεια στην παγκόσμια αγορά εξακολουθεί να υφίσταται, και ο φιλελευθερισμός παρά τις οξύτερες κοινωνικές αντιθέσεις που προκαλεί, σε γενικές γραμμές διατηρεί τις θέσεις του.

Η παγκόσμια οικονομία αν και διεθνοποιημένη στο έπακρο στερείται της ύπαρξης ενός σταθερού παγκόσμιου κέντρου.

Ο Τρίτος κόσμος εξακολουθεί να βαδίζει στον δρόμο της οικονομικής χρεωκοπίας και της κοινωνικής εξαθλίωσης.

Σ'όλες τις χώρες συνεχίζεται η επίθεση του κεφαλαίου στο εργατικό εισόδημα, ο περιορισμός του κοινωνικού ρόλου του κράτους, η αύξηση της ανεργίας και το κομμάτισμα της αγοράς εργασίας, μαζί με τη δημιουργία ενός θεσμικού πλαισίου κατάλληλου για μια δυναμικότερη έκφραση της κατασταλτικής πολιτικής σε όλα τα επίπεδα. Μοιάζει λοιπόν να μην έχει αλλάξει τίποτα. Αντίθετα, το όλο κλίμα δείχνει να ευνοεί την οπισθοδρόμηση.

Είναι κάτι εμφανές ακόμα και σε πολιτικούς χώρους, ομάδες ή μεμονωμένα άτομα, που συγκροτούν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, εδώ και αρκετά χρόνια, ένα αυτόνομο κίνημα στην ελληνική κοινωνία.

Έτσι, ανεξάρτητα από ιδεολογικές αποχρώσεις (και κάποιες φορές ασυνειδητά) επικρατεί ένας συγκαλυμμένος Λενινισμός, που βέβαια κρίνει ότι είναι ανάγκη «να φορέσει τα πολύ παλιά του ρούχα».

Συνθήματα και επαγγελίες που βγαίνουν από το βάθος ξεχασμένων συρταριών, φράσεις και λέξεις που εσωκλείουν μηνύματα ιδεολογικών προβληματισμών και επαναστατικών προταγμάτων του 19ου αιώνα.

Είναι αυτό άραγε το μόνο που μπορούμε να προσφέρουμε, σε ένα συλλογικό δράμα που θα εκθρέψει τις ουτοπίες του αύριο;

Η αναβάθμιση των αναφορών στον επαναστατικό ρόλο της εργατικής τάξης, η γενικευμένη αυτοδιεύθυνση, και η «βίαιη εξεγερτική δράση», ίσως να είναι ικανές να προσδώσουν την αναγκαία συναισθηματική φόρτιση, ν'α-

ΡΩΓΜΕΣ

ποκαταστήσουν, τους διαταραγμένους από την επίθεση του κεφαλαίου «μυθικούς» όρους της επαναστατικής διαδικασίας, όμως είναι τελικά αυτή η μοναδική συνεισφορά μας στην αντίσταση, στο αποτρόπαιο πρόσωπο της Νέας Τάξης;

Φυσικά αυτό δεν σημαίνει ότι προσυπογράφει την αναπτυσσόμενη φιλολογία της καταστροφής και της παραίτησης των τελευταίων χρόνων.

Εκείνης δηλαδή που μιλάει όχι μόνο για το τέλος της εργατικής τάξης και των ιδεολογιών, αλλά και όλων εκείνων των δεδομένων και των κοινωνικών παραμέτρων, που βραχυπρόθεσμα, ή μελλοντικά μπορεί να αποδειχθούν αγκάθια, για κάθε επίδοξο πλανητάρχη, περιφερειάρχη, ή εθνικό ηγετίσκο.

Δεν μπορούμε άλλωστε να παραβλέψουμε πως σημασία δεν έχει μόνο το τι λές, αλλά και ο τρόπος που επιλέγεις για την απεύθυνση του μηνύματός σου.

Ζούμε μέσα σ'ένα κόσμο που αλλάζει μέσα από ταχύτατες και πολύπλοκες διαδικασίες, τις οποίες δεν μπορούμε να παραβλέψουμε.

Όταν ο τεχνοφασισμός και ο θρίαμβος της νεκρής εργασίας, γίνονται κυρίαρχα δομικά στοιχεία της κοινωνίας, όταν ένας συνεχής και εντατικός σημειολογικός ολοκληρωτισμός μας κατακλύζει καθημερινά, είναι, αν μη τι άλλο, αυτοκαταστροφικό ν'απαντάμε σαν εισφορά του λόγου, και πρακτική με τους όρους του παρελθόντος.

Είναι προφανής η αναγκαιότητα συστηματικής θεωρητικής επεξεργασίας των καινούργιων δεδομένων, όχι μόνο σαν κλειδί ερμηνείας των αλλαγών που βιώνουμε ή θα βιώσουμε στο μέλλον, αλλά και σαν όπλο και εργαλείο παρέμβασης στην κοινωνία, μέσα από τους χώρους εκείνους που αρθρώνονται και συντελούνται οι κοινωνικές αντιστάσεις.

Πρόκειται για ένα ποιοτικό άλμα που πρέπει να πραγματοποιηθεί συλλογικά κι ατομικά. Οι μαγικές λέξεις είναι συνειδηση και υπέρβαση. Συνειδηση των αλλαγών που συντελούνται, και υπέρβαση του εαυτού μας και της υπάρχουσας πραγματικότητας, ακολουθώντας διαδικασίες και πρακτικές, κάποιες φορές μακροχρόνιες και «χχαρες», για την δημιουργία της απαραίτητης υποδομής.

Άλλωστε για να βγεις στον αιφνιδιασμό, θα πρέπει πρώτα να μαζέψεις τα ριμπάουντς.

Το «νέο οικονομικό θαύμα» - EMPIRE STRIKES BACK.....

Όταν λοιπόν στην αρχή αυτού του κειμένου έγινε λόγος για το κραχ του '87, το παράδειγμα δεν ήταν βέβαια τυχαίο.

Μια σειρά από σημαντικές διαδικασίες εκσυγχρονισμού για το κεφάλαιο και την παγκόσμια αγορά έχουν δρομολογηθεί εδώ και αρκετά χρόνια.

Το 1987 όμως φάνηκε μέσα από την κρίση, ότι τα χρηματιστήρια δεν αντέχουν τους κραδασμούς και τις μεταπτώσεις, που προκα-

NOIΣΤΟΝ

ΘΡΙΑΜΒΟ

λούν οι ταχύτερες και εκρηκτικές διακινήσεις συναλλαγών.

Σχεδιασμένα για ένα κόσμο κλειστών εθνικών οικονομιών, παρουσιάζονται ιδιαίτερα εύαλπα κάτω από τις σημερινές συνθήκες.

Έρχονται λοιπόν σε πλήρη δυσαρμονία, με τη φανερά εκφρασμένη ανάγκη του κεφαλαίου τα τελευταία χρόνια, να σχηματίσει δυνατές υπερεθνικές ενώσεις για τον έλεγχο της αγοράς.

Για τον λόγο αυτό σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά, πολλά προϊόντα δεν μπορούν να παραχθούν σε μια χώρα, αλλά χρειάζονται κάποια τμήματα ή ανταλλακτικά από άλλες χώρες.

Οι υπερεθνικές υπηρεσίες συντονίζουν αυτές τις δραστηριότητες, για να πετύχουν μεγιστοποίηση των αποτελεσμάτων. Μέσα από αυτές τις εξελίξεις ο ρόλος του κράτους είναι κύρια αστυνομικός και θεσμικός.

Αστυνομικός για να μπορέσει να πετύχει στο μέγιστο δυνατό, τον περιορισμό των κοινωνικών αντιθέσεων και θεσμικός για να εναρμονίσει σταδιακά την νομοθεσία, και την ασκούμενη μέσω αυτής πολιτική στα καθορισμένα πρότυπα δημιουργίας «ευέλκτων οικονομιών».

Έτσι ο νεοφιλελευθερισμός παρά τις τριβές που προκαλεί στην κοινωνία είναι το πλέον κατάλληλο μοντέλο, αφού προχωρώντας σε ιδιωτικοποιήσεις σημαντικών παραγωγικών κλάδων, (που παραδοσιακά ανήκαν στο κράτος), κυριολεκτικά λύνει τα χέρια στην κρατική μηχανή για ν'ασχοληθεί με την υψηλή πολιτική των διεθνών οικονομικών σχέσεων.

«Ευέλικτη οικονομία», φυσικά, σημαίνει έμφαση στις νέες τεχνολογίες και τη γνώση που αποκτάται από την χρήση της πληροφορικής.

Παλιά, η αλλαγή οποιουδήποτε προϊόντος, η κάθε μικρή τροποποίηση είχε υπερβολικό κόστος.

Απαιτούσε την δημιουργία νέων καλουπιών μετά από μια σειρά μελέτες, αδρανοποίηση μηχανών για κάποιο διάστημα κλπ.

Έτσι η μείωση του κόστους μπορούσε να επέλθει μόνο με την κατασκευή μεγάλων σειρών από όμοια προϊόντα.

THE NEWS
ΤΑΞΗΣ

και το μικρο γαλακτικό κερπιο

Πέρα από την απόκτηση της πληροφορίας, εξίσου σημαντική είναι και η ταχύτητα με την οποία αποκτάται. Χρεόγραφα, μετοχές, και χρήμα διακινούνται σε 24ωρη βάση.

Οι Τράπεζες οδηγούνται έτσι σε μια επιτάχυνση της διαδικασίας εκκαθάρισης, που συρρικνώνεται λεγόμενα «αδρανή κεφάλαια» (δηλαδή τα ποσά που κερδίζουν από τον τόκο μέχρι να τα παραδώσουν στους δικαιούχους).

Είναι γνωστό το φτηνό κόλπο που γίνεται στην Ελλάδα στο θέμα αυτό με τις καθυστερήσεις των πληρωμών, σε μισθούς και συντάξεις.

Αργά ή γρήγορα, οι τράπεζες, για να είναι ανταγωνιστικές, οδηγούνται σε νέες επιχειρηματικές δραστηριότητες.

Στα μεγάλα τραπεζικά και χρηματιστηριακά κέντρα, δισεκατομμύρια μετακινούνται με την μορφή των λεγόμενων «δευτερογενών μέσων», όπως πχ: τα χρεόγραφα που δεν βασίζονται στα μετοχικά κεφάλαια κάποιων επιχειρήσεων, αλλά στις ενδείξεις της αγοράς.

Αντί για το μεταλλικό ή το χάρτινο χρήμα, αληθινό μέσο ανταλλαγών γίνεται σταδιακά η ηλεκτρονική πληροφόρηση, και παρά την υπερβολική συγκεντρωτικότητα που ισχύει διεθνώς, ο αριθμός των πηγών του κεφαλαίου αυξάνει συνεχώς.

Μέσα στα πλαίσια των υπερεθνικών ενώσεων, και της μεγαλύτερης ευελιξίας που απαιτείται, προωθούνται μια σειρά από πανίσχυρες μικροτεχνολογίες, που μπορούν να αναπτυχθούν ακόμα και σε τοπικό επίπεδο, πραγματοποιώντας μια διαδικασία που κάποτε μπορούσε να ολοκληρωθεί οικονομικά, μόνο σε εθνική κλίμακα.

Η αποκέντρωση και η διάχυση των παραγωγικών δραστηριοτήτων στην κοινωνία, η ραγδαία είσοδος της πληροφορικής, η μεγάλη ταχύτητα και οι υπερεθνικές ενώσεις με την ταυτόχρονη αποκέντρωση της παραγωγικής διαδικασίας, η αλλαγή των εργασιακών

σχέσεων που όλα αυτά συνεπάγονται, αποτελούν το πακέτο της πολιτικής του νεοφιλελευθερισμού, και του Κεφαλαίου σ'ολόκληρο τον πλανήτη.

Το όλο οικοδόμημα στηρίζεται στην κυριαρχία της νεκρής εργασίας πάνω στην Ζωτανή.

Η απομάκρυνση του ανθρώπου, της ζωτανής εργασίας, από κομβικούς τομείς της παραγωγικής διαδικασίας, οδηγείται τώρα στην κορύφωση της με αιχμή τις νέες τεχνολογίες.

Ηνωμένες Πολιτείες, Ιαπωνία και ΕΟΚ ρυθμίζουν τον ελεύθερο ανταγωνισμό στην αγορά, συγκεντροποιούν το κεφάλαιο, δημιουργούν πλανητικά μονοπώλια.

Σ' αυτές τις προηγμένες οικονομικά χώρες, οι κοινωνίες είναι ολοφάνερα κοινωνίες δύο τρίτων.

Περίπου εννιά εκατομμύρια άνεργοι είναι η επίσημη εκδοχή για τις ΗΠΑ. Ο αριθμός όμως είναι πλασματικός, καθώς αν ρίξει κανείς μια ματιά στα ποσοστά εκείνων που στηρίζουν την επιβίωσή τους στην κοινωνική πρόνοια, θα δει ότι είναι γύρω στο 13% το πληθυσμού (34 εκατομμύρια).

Στην Ευρώπη του Μάαστριχτ ο αριθμός των φτωχών ανέρχεται σε 45 εκατομμύρια.

Η οικονομική - κοινωνική παρακμή και εξαθλίωση του Τρίτου Κόσμου κινείται σε απίστευτα επίπεδα, καθώς μια σειρά από παράγοντες σταθεροποίησης, ανάπτυξης, και αυτονομίας, βρίσκονται καθαρά στα χέρια του ΔΝΤ, και των επιλογών του.

Κι όλα αυτά συμβαίνουν παράλληλα με την απόλυτη στρατιωτική υπεροχή των Ηνωμένων Πολιτειών, την σιγή και την ταπεινώση του Αραβικού έθνους.

Ο κόσμος μοιάζει να υποκλίνεται βαθειά στην παντοδυναμία του κεφαλαίου, και στον υπαρκτό κι ακλόνητο νεοφιλελεύθερο εφιάλτη.

Περί προοπτικής

Ένας πλανήτης στον οποίο συντελούνται καθημερινά, τεράστιες οικολογικές καταστροφές, και εντελώς ανεξέλεγκτα περιβαλλοντολογικά φαινόμενα, είναι περίπου σίγουρο ότι στο μέλλον θ'αποτελέσει ένα διαρκές πεδίο εντάσεων και αντιθέσεων Κοινωνικά.

Η παγκόσμια αποτυχία του οικολογικού κινήματος, και η μετατροπή του σε άμισθο διαφημιστή της πράσινης τεχνολογίας, είναι εξαιτίας της φύσης και της οξέυτητας των οικολογικών προβλημάτων μια πραγματικότητα αναπόφευκτα αναστρέψιμη.

Ταυτοχρόνα στο πολιτικό και οικονομικό επίπεδο, ο σκληρός και ποικιλόμορφος ανταγωνισμός, είναι πολύ εύκολο να εκτραπεί σε κάθετη αντιπαράθεση, καταστρέφοντας έτσι τις υπάρχουσες συμμαχίες του κεφαλαίου.

Όσο οι γνώσεις και τα τεχνικά δεδομένα που αποκτώνται με την πληροφορική, γίνονται παράγοντας που μειώνει δραστικά την ανάγκη πρώτων υλών, χρόνου, εργασίας, κεφαλαίου κλπ, τόσο η αυξανόμενη αξία τους γίνεται αντικείμενο πολέμων και ανταγωνισμών.

Ο μεγαλύτερος πιστωτής του κόσμου, η Ιαπωνία, εποφθαλμιά την θέση του πλανητάρχη, κι όχι αδικαιολόγητα, καθώς διαθέτει την απαραίτητη τεχνολογική υποδομή, στην βιο-

μηχανία, την πληροφορική, τις τηλεπικοινωνίες και την έρευνα.

Ακόμα, οι Ιάπωνες επενδυτές καλύπτουν το 1/3 των κεφαλαίων που απαιτούνται για την κάλυψη των ελλειμάτων της αμερικανικής οικονομίας.

Σ' αυτή την έπαυσιμην διαμάχη, η ΕΟΚ και το 4ο ράιχ κινούνται πολύ προσεκτικά, γνωρίζοντας πόσο ακριβά κοστίζουν οι λάθος κινήσεις.

Οι κοινωνίες των 2/3 είναι φυσικά κοινωνίες οξυμένων αντιθέσεων.

Οι κολασμένοι του Νότου και το διευρυμένο κομμάτι καταπιεσμένων εργαζομένων του Βορρά, δημιουργούν ένα ενεργό ηφαιστειο κάτω από τα πόδια της Νέας Τάξης, που της υπόσχεται πολλές βίαιες και ανεξέλεγκτες εξεγέρσεις στον Τρίτο κόσμο, όπως και επαναλαμβανόμενα L.A. στις μητροπόλεις του ανεπτυγμένου πρώτου κόσμου.

Όπως είναι φυσικό οι αλλαγές στην οικονομία, επηρεάζουν σημαντικά και αντανάκλονται στην κοινωνία.

Καθώς η τεχνολογία επιτρέπει την εξατομίκευση των προϊόντων, οι αγορές διασπώνται σε μικρές ομάδες, και τα ΜΜΕ απευθύνονται σε όλο και πιο εξειδικευμένα ακροατήρια, είναι φανερό ότι βιώνουμε το «τέλος» της μαζικής κοινωνίας.

Μαζί του έρχεται και το τέλος κάποιων παραδοσιακών συμμαχιών και συσχετισμών ανάμεσα σε κοινωνικές ομάδες. Τώρα πια πρόκειται για ένα εγχείρημα που απαιτεί πολύ λεπτότερες (υπερβολικά εύθραυστες) ισορροπίες σε σχέση με το παρελθόν.

Μια σχετικά σταθερή πλειοψηφία παλιότερα μπορούσε πιο εύκολα να σχηματισθεί, και να διατηρήσει ένα μίνιμουμ κοινωνικής γαλήνης και συνοχής.

Σήμερα κάτι τέτοιο είναι μάλλον μακρινό όνειρο.

Μπορούμε να πούμε ότι εγκαινιάζεται μια μεγάλη περίοδος κοινωνικής αστάθειας, που

άλλα δείγματα γραφής, σαν αισθητική και μήνυμα.

Άλλωστε βασικός σκοπός του μηνύματος, είναι να αλλάξει τις υπάρχουσες αναλογίες των αισθήσεων με τέτοιο τρόπο ώστε να γίνονται δεκτικές στις νέες σχέσεις κι αντιλήψεις που προβάλλει μέσα από το λόγο και την εικόνα.

Πόσο κοντά σ' αυτή την πραγματικότητα βρίσκονται οι απόψεις διαφόρων καθαρών επαναστατών, που ονειρεύονται παντού ντυτούκες που θα κατακλύζουν αδιάκοπα τις αισθήσεις, με το γνωστό μονότονο, βαρύγδουπο και απεχθή ξύλινο λόγο, δε νομίζω ότι χρειάζεται ν' αναλυθεί.

Η καθαρότητα άλλωστε, είναι εδώ και αρκετά χρόνια το αναγκαίο προπέτασμα κενού, το χιλιοπαιγμένο κόλπο της ιδεολογικοποίησης- καταφύγιο στην ανεπάρκεια και την ανικανότητα που χαρακτηρίζει κάποιους.

Η ίδια λογική, όσους δεν παίρνουν μέρος στη φάρσα, δεν διστάζει να τους βαφτίσει, ρεφορμιστές, κλικάτους και εκκολαπτόμενους μάντζερς.

Η αποσόβηση της εφιαλτικής πραγματικότητας της Νέας Τάξης, του τεχνοφασισμού και της κυριαρχίας του κεφάλαιου, απαιτεί την υπέρβαση του ίδιου μας του εαυτού σε επίπεδο κοινωνικής παρέμβασης, καθημερινών αλλαγών και μετασχηματισμών στο πολιτικό και πολιτιστικό μας γίγνεσθαι.

Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Mario Perriola: «Από τη στιγμή που η σαγήνη γίνεται πολιτικό ζήτημα, η lumpen intelligentsia, εκείνη η διανοήση που στερείται ακριβούς ταξικής ταυτότητας, η οποία, σε αντιπαράθεση με τη διανοήση της δημοσιογραφίας, του πανεπιστημίου και της πολιτικής, χειριζόταν ως τώρα το πεδίο μιας σαγήνης χωρίς εξουσία, φαίνεται προορισμένη να αλλάξει ριζικά ρόλο και λειτουργία.

Τίθενται μπροστά της εντελώς νέα καθήκοντα, που δεν μπορούν να λυθούν ούτε με έναν προαποφασισμένο επαναστατισμό, ούτε με έναν προγραμματικό αρνητισμό».

Γιώργος Μαυρίδης

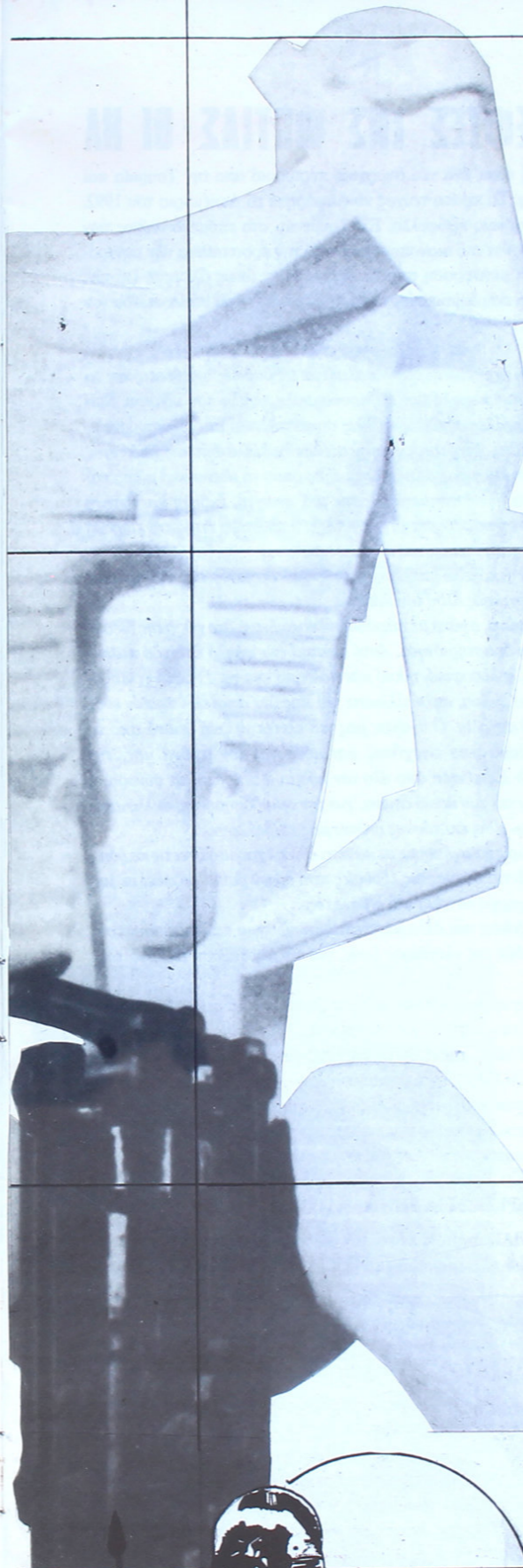
Βιβλιογραφία

- 1) Άλβιν Τόφλερ: «Νέες Δυνάμεις» εκδ. Κάκτος
- 2) Συλλογή Κειμένων: «Η κουλτούρα των Μέσων» εκδ. Αλεξάνδρεια
- 3) Mario Perriola: «Η κοινωνία των ομοιωμάτων» εκδ. Αλεξάνδρεια

Η ΑΥΛΗ ΤΩΝ ΘΕΑΓΥΜΑΤΩΝ

Όπως και τότε, με τον Λεπεν, έτσι και τώρα με την μαυρίλα του Συνταγματος, την τιμή της αριστερας, της προόδου και της δημοκρατίας εσώσαν οι αφορεσμένοι. Η στηλη βεβαία θα προτιμούσε τη βία του χαμογελού και το δυναμισμό της πολυπληθους παρουσίας, ως αναχωμα στα Δεκεμβριανά Λειψανα και τους απολογητες του ναζισμού που βρεθηκαν αναμεσα τους.

Γ.ΤΡΙΑΝΤΗΣ

ΤΖΕΝΙΦΕΡ

Το Τζένιφερ του άρεσε να λέει πως είναι ανεξάρτητος. Πως είναι ελεύθερος και πως κανένας δεν θα μπορούσε να τον περιορίσει.

Ήταν βέβαια υποχρεωμένος να πηγαίνει στην δουλειά του, αλλά αυτό το έκανε με την θελησή του. Μπορεί να μην κυκλοφορούσε τα βράδια μέχρι αργά, αλλά και αυτό το έκανε με την θελησή του.

Πίστευε ότι η ζωή του ήταν όμορφη και ότι μόλις συναντούσε το ταίρι του θα ολοκληρώνονταν οι επιθυμίες του· και το ταίρι του θα το διάλεγε αυτός με την θελησή του. Η δουλειά του ήταν εξασφαλισμένη. Μόλις είχε τελειώσει το πανεπιστήμιο του και αμέσως τον προσέλαβαν σε μία ένωση διαφημιστικών ερευνών. Επίκαιρη δουλειά. Μπορούσε να ντύνεται όπως αυτός ήθελε χωρίς να είναι αναγκαίος να φορά τις πράσινες φόρμες που φόραγαν οι σκλάβοι στις πρωτόγονες δουλειές.

Εκείνο το πρωί στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη και παρατήρησε το γεροδεμένο κορμί του. Το έκανε κάθε πρωί μόλις σηκωνόταν από το κρεβάτι. Του άρεσε να θαυμάζει το πορφυρό κολάρο που τώρα πιά ήταν αναπόσπαστο μέρος του σώματός του· ένα πραγματικό κόσμημα. Το φόραγε με τη θέληση του. Του το είχαν δώσει μόλις αποφοίτησε. Το φορούσαν άλλωστε όλοι οι ελεύθεροι άνθρωποι.

Η πόλη που έμενε ο Τζένιφερ απλωνόταν αρκετά μακριά από τους λόφους. Δεν ήξερε τι υπήρχε πέρα από τον τελευταίο ποταμό· κανένας εξάλλου δεν ήξερε. Μόνο κάτι θρύλοι υπήρχαν για κείνους τους τόπους, κι αυτούς τους λέγανε κάτι μυστηριώδη τύποι που ζητιάνευαν στους γύρω δρόμους.

Ο κόσμος δεν πολυνοιάζότανε γι' αυτό, μα στο μυαλό του Τζένιφερ τριγύρναγε όλο εκείνο το πριονό.

Ήθελε να μάθει. Είχε κάθε δικαίωμα να μάθει. Θα πήγαινε πέρα από το φυλάκιο. Και θα ξεκίναγε τώρα αμέσως. Μάζεψε κάμποσα πράγματα για το ταξίδι, πάντως όχι τόσα ώστε να του στερούν την ικανότητα ευελιξίας. Το τελευταίο ποτάμι ήταν

μακριά και πολλά μέρη απαγορευόταν να τα διαβείς αν δεν ήσουν μέλος της φρουράς. Πήρε ακόμα και εκείνη την κάρτα εισόδου που του 'δωσε ο φίλος του.

Ήξερε ότι δεν ήταν αληθινή αλλά αυτό λίγο τον ενοχλούσε. Εξάλλου ήταν ελεύθερος και δεν πίστευε πραγματικά ότι κάτι θα μπορούσε να τον σταματήσει. Και ξεκίνησε.

Το ταξίδι ήταν κοπιαστικό. Είχε περάσει από όλους τους ελέγχους, ποτέ χρησιμοποιώντας την κάρτα και ποτέ αναγκαίος να κρύβεται ή να σέρνεται πάνω στις λάσπες· και ο κόπος του δεν πήγε χαμένος.

Μπροστά στα μάτια του έτρεχε το νερό του τελευταίου ποταμού. Είχε φτάσει πιά στο τέλος και το μόνο που τον χώριζε ήταν λίγα βήματα και ένα τεττωμένο σκουίνι παράλληλα στην όχθη.

Αυτό το τελευταίο εμπόδιο έκανε τον Τζένιφερ να γελά. Είχε περάσει τόσα πολλά για να μπορεί να

τον σταματήσει ένα τεττωμένο σκουίνι. Και ξεκίνησε.

Όσο πλησίαζε, το κολάρο στον λαιμό του άρχισε να τον πονά. Σε κάθε του βήμα ο πόνος διαπερνούσε όλο του το κορμί και τον έκανε να μοιάζει ανίκανος να περπατήσει.

Αισθανόταν τρώμο και οργή. Στο μυαλό του ξανασημάναν οι στιγμές της τελετής της αποφοίτησής του. Το κολάρο ήταν το σήμα της ελευθερίας του. Κολακευόταν όταν οι άλλοι μιλούσαν για αυτό και του άνοιγαν όλες τις πόρτες για να περάσει. Ήταν το σημάδι του ελεύθερου πολίτη, και το φόραγε με τη θέλησή του.

ή
τουλάχιστον τότε έτσι νόμιζε

Απο ένα «Ε» του Δεκέμβρη, η είδηση για ένα λουρί που το αγαπημένο σκυλάκι που του το φόρεσατε δεν μπορεί να βγει πέρα από τα όρια που καθορίζει ένα τεττωμένο σκουίνι. Σε κάθε προσπάθεια να περάσει τα όρια, ηλεκτρικές εκκινήσεις από το λουράκι κάνουν τον σκύλο σας να «καταλαβαίνει» μέχρι πού τελειώνει ο χώρος κίνησής του.

Γιάννης Μπαλής

Πώς να περπατήσεις στους δρόμους. Πίσω από κάθε γωνιά η επανάληψη της ιδίας παγωνιάς της νεκρικής ποιητής. Το ίδιο ξίφος που πλήγισε κορμιά ανθρώπων.

Τα παιδιά στα σοκάκια ξεπροβάλαν ήδη. Ρακένδυτα να παίζουν τον πόλεμο. Τον πόλεμο που μάθανε καθημερινά κοιτώντας πίσω από τις γρύλλες. Και να αγά σγάζ ξεπροβάλουν οι πιο μεγάλοι, οι πιο δυνατοί, οι πιο θαρραλέοι. Οι στρατοί των δουκάτων εξάλλου έχουν αποσυρθεί.

Και να, να τώρα οι ζητιάνοι, οι ανάπηροι, οι άρρωστοι. Ο τύφος θερρίζει. Ο φόβος και η αρεστάια υπάρχουν παντού. Πάνω σε όσους δεν νοιάζονται να πολεμήσουν.

Βοσνία-Ερζεγοβίνη 20-2-1993

Εικόνες από το μακρινό Μεσαίωνα

Οι δρόμοι ήταν έρημοι και μόνο οι στάλες της βροχής τάραιαν την ηρεμία. Μία σιωπή θανάτου μετά τα ουρλιαχτά των πολεμιστών.

Οι άνθρωποι μάζευαν την απελπισία τους στα νύχια καταγώγια.

ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ - ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ - ΟΙ ΚΛ

Οι «κλέφτες της φωτιάς» (ates hirsizi) είναι ένα νέο αναρχικό περιοδικό από την Τουρκία και συγκεκριμένα από την Κωνσταντινούπολη. Το πρώτο τεύχος κυκλοφόρησε το Δεκέμβριο του 1992. Είναι μικρού σχήματος 36 σελίδων, με έγχρωμο εξώφυλλο. Ελπίζουμε ότι στο επόμενο τεύχος των «πειρατών» θα μπορούσαμε να παρουσιάσουμε πλάι ικανοποιητικά αυτή την προσπάθεια των συντρόφων από την Τουρκία, δημοσιεύοντας και μετάφραση από τα άρθρα τους, όπως άλλωστε ζητούν, μεταξύ άλλων, και οι ίδιοι με ένα σημείωμα που δημοσιεύουν στα αγγλικά στην τελευταία σελίδα του περιοδικού τους και το οποίο έχει ως εξής:

Η Τουρκία, η Μέση Ανατολή, η ευρύτερη περιφέρεια μας σινολικά με τις βαθείς αντιθέσεις και τα πολλά κοινωνικά προβλήματα, βρίσκεται στην κεφαλή των συγκρουσιακών πεδίων του κόσμου. Βρισκόμαστε σε μία ασταθή κατάσταση όπου πολλές σύνθετες σχέσεις συναντιούνται και συγκρούονται. Εδώ, σε μεγαλύτερο βαθμό από οποιαδήποτε περιοχή του πλανήτη, στέκονται δίπλα-δίπλα η χλιδή ενός ανακτόρου και η αθλιότητα των αποκλήρων και γι' αυτό είναι ένα μέρος όπου το κοινωνικό μίσος και η οργή μπορούν να αναδύονται πιο εύκολα αφού αντιμετωπίζουμε μία ανοιχτή, έκδηλη και έντονη τυραννία. Η Εγγύς και η Μέση Ανατολή, όπου η παραδοσιακή ζωή μπορεί και ελπίζει παρά την εισβολή της βιομηχανίας, είναι περιοχές σημαντικές για το αναρχικό κίνημα.

Είναι το μέρος όπου γεννηθήκαμε και από εδώ στέλνουμε τους πιο θερμούς και εγκάρδιους χαιρετισμούς στους επαναστάτες, τους αναρχικούς όλου του κόσμου.

Θέλοντας να διεξάγουμε τον αναρχικό αγώνα, αγώνα με παράδοση δύο αιώνων, στο χώρο της Μέσης Ανατολής, στοχεύουμε σε μία πολυδιάστατη δραστηριότητα. Αυτή απαιτεί ένα υψηλό επίπεδο πολιτιστικού πλούτου και ένα σκληρό ιδεολογικό, φιλοσοφικό, ηθικό και πολιτικό αγώνα. Γι' αυτό χρειαζόμαστε εφόδια για όλα τα επίπεδα αυτού του αγώνα, αφού άλλωστε για μας δεν αποτελεί προϊόν ενός πρόσκαιρου ενθουσιασμού ή μία παροδική ασχολία. Ο αγώνας μας για ελεύθερη ζωή ξεκινά από το τώρα. Γι' αυτό χρειαζόμαστε ένα ευρύ φάσμα από ενισχύσεις και μέσα για τον αγώνα μας, την συνεργασία με εθελοντές του Αγώνα για την Ελευθερία από όλο τον κόσμο. Τα κράτη, τα σύνορα, η γλώσσα, δεν μπορούν να φράξουν το δρόμο για τον κοινό αγώνα, για την οικοδόμηση της συλλογικής ζωής. Να αρνηθούμε την τεχνητή «συνείδηση» που, επί τόσους αιώνες μας επιβάλλουν.

Είμαστε μια χούφτα επαναστάτες που χωρίς να ανήκουμε σε κανένα έθνος έχουμε δώσει τις καρδιές μας για να γίνουμε κλέφτες της φωτιάς, ενάντια σε όλες τις εξουσίες που έχουν βαθιά ριζωθεί σε μία σκληρή περιοχή όπως η δική μας, όπου κυριαρχεί το αίμα και ο θάνατος.

Οι «κλέφτες της φωτιάς» χρειάζονται εκδόσεις και άλλα μέσα επικοινωνίας για να διαδώσουν τους σκοπούς τους, τα αιτήματά τους και την ιδέα της ελεύθερης ζωής, για να προτάξουν το λόγο τους ικανοποιητικά και σε κάθε γλώσσα.

Το Ates hirsizi δημιουργήθηκε σαν απάντηση σε αυτήν την ανάγκη. Το Ates hirsizi όμως είναι επίσης και ένα μέσο για να ακούγεται η φωνή όλων των μαχητών της ελευθερίας.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ, ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΚΑΤΑΠΙΣΣΜΕΝΟΙ, ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΜΕΝΟΙ, ΕΡΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, υποστηρίξτε μας. /

Στείλτε μας υλικό και ερωθείτε μαζί μας στον κοινό αγώνα. Ανταλλάξτε μαζί μας ιστορικά στοιχεία, ειδήσεις και πληροφορίες. Στείλτε μας πολιτικά, φιλοσοφικά, θεωρητικά άρθρα, ιστορίες, ποιήματα, συνεντεύξεις, φωτογραφίες, σκίτσα. Παρακολουθείτε το Ates Hirsizi και μεταφράστε τα πιο σημαντικά άρθρα στη γλώσσα σας.

ΖΗΤΩ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΔΩΣΤΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΣΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ.

**ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ: DILEK SENGUN, Klodforer Caddesi
Dr.Sevki Bey Sokak, No:4 /2 Sultanahmet, ISTANBUL - TURKEY**

ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ KERSTIN WINTER

Την Παρασκευή 22-1-1993 δολοφονήθηκε στο Freiburg η Kerstin Winter από μια βόμβα-πακέτο. Το είχαν αφήσει έξω από τη πόρτα της και σκοτώθηκε αμέσως μόλις το άνοιξε.

Αλλά δύο άτομα που βρίσκονταν μαζί της εκείνη την στιγμή στο διαμέρισμα δεν έπαθαν ευτυχώς τίποτα.

Η Kerstin (24 χρονών) είχε πολιτική δράση στο Freiburg. Αγωνιζόταν με το PGL (πάνκς ενάντια στη μίζερια), στην πρωτοβουλία AZ για ένα αυτόνομο κέντρο, και ήταν ενεργή αντιφασίστρια. Αυτή η δράση ήταν μέρος της μάχης της για μια αυτοδιαχειριζόμενη ζωή και μία ελεύθερη κοινωνία χωρίς σύνορα.

Δεν ξέρουμε ποιος δολοφόνησε την Kerstin, υποψιαζόμαστε πάντως πως ήταν μια προγραμματισμένη επίθεση με στόχο τη δολοφονία μιας γυναίκας με πολιτική δράση. Ερμηνεύουμε τη δολοφονία σαν μια κίνηση της δηλωμένης αντί-αντίδρασης των φασιστών. Δεν μπορούμε να το αποδείξουμε 100%. Η παρα-

πληροφόρηση γύρω από το θέμα είναι σκόπιμη για να κρύψει το πολιτικό και ανθρωπο-περιφρονητικό λόγο της δολοφονίας.

Δεν μπορούμε να δούμε αυτή την πράξη απομονωμένη από την κοινωνική κατάσταση που επικρατεί. Έχει καθοριστεί από το παιχνίδι των έξωλλων πολιτικών των ΜΜΕ από την μία, και των φασιστικών επιθέσεων που η κοινωνία αποδέχεται από την άλλη. Το 1992 δεν δολοφονήθηκαν μόνο 30 άνθρωποι από τους φασίστες. Η τρομοκρατία συνοδεύεται από αλληπάλληλα κρατικά μέτρα με συνέπειες όπως:

1. κλείσιμο προσφύγων σε στρατόπεδα συγκέντρωσης κι απέλαση
2. συμφωνία εκτόπισης Ρουμάνων
3. Στέρηση δικαιωμάτων από αλλοδαπούς με ρατσιστικούς νόμους
4. την κατάργηση του άρθρου 16 του συντάγματος

Και κάτι ακόμα που όλοι πρέπει να ξέρουν: Ακόμη κι όλοι οι πρόσφυγες να φύγουν από τη

Γερμανία δε θα υπάρξουν θέσεις εργασίας, αν δεν αυξηθούν οι μισθοί και μειωθούν τα ενοίκια. Οι πολιτικοί και τα ΜΜΕ θα μας προσφέρουν νέους αποδιοπομπαίους τράγους. Γέροντες, άρρωστους και ανάπηρους γιατί κοστίζουν πολύ και δεν προσφέρουν στο καπιταλιστικό σύστημα. Ανεργους και αυτούς που επισπράτουν επίδομα γιατί είναι τεμπέληδες.

Ο φασιστικός εξτρεμισμός είναι μέρος αυτής της πολιτικής και επιτελεί αυτό που δεν κατορθώνει με νόμιμα, κρατικά μέτρα.

Γι' αυτό, δεν πρέπει να σταματήσει η αντιφασιστική αντίσταση στους δρόμους με τους Ναζι-Σκιν, αλλά πρέπει και να στραφεί ενάντια στους υπεύθυνους που μας κυβερνούν.

Καλούμαστε όλοι να πολεμήσουμε με κάθε μέσο αυτές τις σχέσεις.

**ΜΕΤΑΤΡΕΨΤΕ ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΣΕ ΘΥΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΘΥΜΟ ΣΕ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
Αντι-φασιστικό Μέτωπο**

το ζήτημα της βίας στην αντιφασιστική δράση

Μπάσοι εναντίον αντιφασιστικών διαδηλώσεων πάνω Ελλάδα, κάτω Γερμανία..

Παρά τις πολύ μεγάλες κοινωνικές διαφορές, υπάρχει και στις δύο περιπτώσεις (σε κάθε περίπτωση) μία σταθερά: το κράτος μόλις και «μετά βίας» μπορεί να κρύψει τις συμπάθειες του.

Γιατί ο φασισμός, ο ρατσισμός, ο σεξισμός, και κάθε μόριο παρόμοιες κυριαρχίας,

είναι καθαρόαιμα τέκνα του κράτους: στην αγκαλιά του μεγαλώνουν. Και όποτε χρειαστεί, το κράτος προστατεύει τα καθαρόαιμα του... «μετά βίας»

Πριν τρία-τέσσερα χρόνια, όταν οι φασίστες επιτίθενται σε μια κατάληψη στο Βερολίνο και οι καταλήψεις τους κινηρούνται, οι μπάσοι συλλαμβάνανε τους καταλήψεις (τους δικούς μας δηλαδή) για διατάραξη κοινής ησυχίας.

Όταν υποστηρίζεις τους ξένους, έκανες καταλήψεις, διαδήλωνες ενάντια στο στρατό και τα πυρηνικά, σαμποτάριζες εφημερίδες, είχες μια σιγουρή θέση στην πλησιέστερη κλούβα.

Οι επιβάτες της κλούβας σήμερα έχουν αναλάβει να βγάλουν το φίδι από την φυλασσομένη από τα ΜΑΤ και ενισχυόμενη από το στρατό τρύπα του.

Η Ελλάδα δεν είναι Γερμανία, όχι γιατί θα τους πάρουν όλους με φορεία (ή με γάντια), αλλά γιατί εκεί στα βόρεια η συστηματική και υπόγεια υποστήριξη των ακροδεξιών από το κράτος έπιασε στον ύπνο όλη την κοινωνία, που τώρα αναλώνεται σε λαμπαδοφορίες Εριννών.

Παραθέτουμε ένα διάλογο αυτοκριτικής των βερολινέζων αντιφασιστών, για το είδος και την ένταση της αντιφασιστικής δράσης. Διάλογο που σίγουρα αρέχει πολύ από την κατάσταση στην Ελλάδα αλλά που αναδεικνύει τη νηφαλιότητα που πρέπει να διαπερνάει ένα κίνημα ακόμη και τη στιγμή της ολοκληρωτικής σύγκρουσης και που δείχνει ότι οι φασίστες μπορούν να πολεμηθούν, αρκεί να το θελήσουμε.

Στην Ελλάδα σήμερα, μόνο οι πρώην και εναπομείναντες αριστερά πιστεύουν ότι οι πρωτενοφάγοι μπουτινιάντεφδες (παπ)άριοι αδύλοφοι, αποτελούν τα τάγματα εφόδου για μια ελληνικότερη Ελλάδα. Οι, περιών ο λόγος, χοντροί δεν είναι παρά μια δράκα γρηναίων στελεχών, μια παρέα μπράβων και δύο ντυσίζινες παραμυθισμένα χοντγκανάκια που η δυναμική αντιμετώπιση τους έχει να κάνει πιο πολύ με την αισθητική ρύπανση που προκαλούν παρά με την πολιτική παρουσία τους.

Το βάρος της αντιφασιστικής δράσης δεν είναι ο πόλεμος με τα Χρυσά Αυγά και τους Στόκους-με νικητή την Δημοκρατία-αλλά ένα νεοφασιστικό κλίμα που διαχέεται στην κοινωνία με κύριους άξονες την ανεργία, την εγκληματικότητα των ξένων-κυρίως των αλβανών- και τον εθνικισμό, και κύριους φορείς το δελτίο των 8.30 και τις εφημερίδες.

Το κείμενο είναι από το βερολινέζικο περιοδικό INTERIM, τεύχος Αυγούστου '92.

Η κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», και το ζήτημα της αποδοχής και της μεσολάβησης της επαναστατικής βίας, εξακολουθούν να αποτελούν θέματα καθοριστικά για τον επαναπροσδιορισμό της άκρας αριστεράς στην Γερμανία. Ειδικά για το δεύτερο, το φάσμα των απόψεων ξεκινάει από την αραία εκείνη της συνέχισης του ένοπλου αγώνα και φτάνει μέχρι εκείνους που παραδίδονται ανοιχτά.

Ασχετα πάντως με την έκβαση αυτών των συζητήσεων, παρατηρείται μία αύξηση των πράξεων πολιτικής βίας, καθώς οι συγκρούσεις με τους φασίστες έχουν αυξηθεί. Η καταγραφή του «ράτους», που έγινε μέσω της εγκληματολογικής υπηρεσίας σε ολόκληρη την Γερμανία, αναφέρει στο εξάμηνο γενάρη-Ιούνη του 1992, 99 συγκρούσεις, δυναμιστικές ενέργειες, εμπρησμούς, βίαιες διαδηλώσεις, και θανατηφόρες επιθέσεις. Σε ολόκληρη την προηγούμενη χρονιά είχαν αναφερθεί μόνο 75 ανάλογα επεισόδια.

Από την μεριά της άκρας αριστεράς σημαντικό ρόλο παίζουν οι μαχητικές αντιφασιστικές ομάδες που συγκροτήθηκαν σαν αντίβαρο στην ακροδεξιά βία. Η Gottingen Autonomia Antifa, μία από αυτές τις ομάδες, κινήθηκε με επαναστατικά μηνύματα από την αρχή του '92. Καθώς ανήκει σε εκείνες τις ομάδες που από το καλοκαίρι του '91 έβαλαν προς συζήτηση το ζήτημα της οργάνωσης του αντιφασιστικού χώρου, προχώρησε σε ένα συγκεκριμένο μοντέλο συντονισμού ανάμεσα σε άτομα, ομάδες, την περιφέρεια και τις ομοσπονδιακές σταντήσεις. Παρόμοια ήταν και η ανακάλυψη, την προτοχρονιά του '91, μιάς ομάδας που αποφάσισε να επιτεθεί κατευθείαν στις δομές των φασιστών με πειθαρχημένες και διαρκώς εναλλασσόμενες μικροομάδες. Φαίνεται πως κάποιοι στρατιωτικού τύπου σχεδιασμός της αντιφασιστικής δράσης είναι απαραίτητος εξαιτίας των πολύπλευρων δομών των νεοφασιστικών οργανώσεων.

Αντιφασιστικές ομάδες υπάρχουν σε κάθε κάτω μεγάλη πόλη, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων της πρώην ανατολικής Γερμανίας. Μία αντιφασιστική ομάδα δράσης, η Tamara Bunke, έκανε στις 26/4 στο Cottbus μια επιχείρηση κατάσχεσης φακέλων και στοιχείων με δραστηριότητες των ακροδεξιών, και κατάληξε στο συμπέρασμα: οι φασίστες μπορούν να πολεμηθούν αν εμείς το θελήσουμε.

Στο Βερολίνο από την άλλη, δημιουργήθηκε ένταση όταν, σε μία επίθεση κατά συνάντησης ακροδεξιών, σκοτώθηκε ο φασίστα G.KAINDL και τραυματίστηκε σοβαρά ένας άλλος. Στα πλαίσια αυτής της δραστηριότητας είχαν συναντηθεί διάφορες ομάδες του Βερολίνου, που είχαν διακηρύξει σαφώς, σε κοινή ανακοίνωση/κήρυξη για αντίσταση: «σε αυτούς που με την τρομοκρατία, την έλλειψη σπιτιών, την ανεργία και την καταπίεση θέλουν να μας εκμηδενίσουν, θα απαντήσουμε όλοι μαζί με την μόνη γλώσσα που καταλαβαίνουν. Στους φίλους μας και στους εχθρούς μας θα δείξουμε πως δεν σπαίνομε πιά αλλά δρούμε.»

Ένα μήνα πριν την συγκεκριμένη επίθεση είχε μοιραστεί μία από τις πιο χαρακτηριστικές λίστες, με 27 ονόματα ακροδεξιών τραμπουκών, η οποία περιλάμβανε την προσωπική και την επαγγελματική διεύθυνση του G.Kaindl. Μετά την επίθεση αναπτύχθηκε στις ομάδες του Βερολίνου μία έντονη συζήτηση σχετικά με το ζήτημα της εκτέλεσης ενός φασίστα. Μία ομάδα ακτιβιστών χαρακτήρισε το γεγονός σαν ένα ρίσκο που μπορεί να αντιμετωπιστεί. Με την έννοια πως μία δολοφονία φασίστα είναι πάντα ενδεχόμενη σε κάθε αγωνιστική επίθεση κατά φασιστικών στόχων. «Δεν μπορούμε να μην επιτιθώμαστε στους φασίστες όπου αυτό είναι δυνατό. Και δεν εννοούμε μόνο την άμυνα. Θέλουμε να καταστρέψουμε την λογική τους, να αντεπιτεθούμε στις συναντήσεις τους, να μην τους αφήσουμε σε ησυχία. Το να υπάρχει η πιθανότητα θανάτου για κάποιο φασίστα σε μία άμεση συμπλοκή, το θεωρούμε ένα ενδεχόμενο που μπορούμε να αντιμετωπίσουμε, ακόμα και αν αυτό δεν είναι ο ρητός προσδιορισμός της δράσης μας.»

Υπήρξαν διάφορες διαφωνίες σε σχέση με παρόμοιες θέσεις. «Η διαμάχη με τους φασίστες δεν πρέπει να καταλήγει σε συνθήκη εκτέλεσης τους» αναφέρει το περιοδικό των αυτόνομων INTERIM.

Οι περισσότερες ομάδες θεωρούσαν και θεωρούν την βία σαν απαραίτητο αγωνιστικό μέσο. Σύμφωνα με την άποψη αυτή, αν θέλουμε να αμυνθούμε στην φασιστική βία και τους φασίστες, τίποτα δεν θα είναι αποτελεσματικό χωρίς βία. Ένας αγωνιστής από τον χώρο των αυτόνομων, που θεωρεί την αντιφασιστική δράση σαν το κεντρικό ζήτημα της αριστεράς πολιτικής, δήλωσε: «δεν μπορούμε να παρατηρούμε από την δυναμική αντιμετώπιση των φασιστών -αλλά πρέπει να αποφεύγουμε μόνιμες σωματικές βλάβες». Ο κίνδυνος να πεθάνει κάποιος υπάρχει, αυτό κανείς δεν μπορεί να το αποφύγει.

Μια τούρκικη αντιφασιστική ομάδα είχε την γνώμη πως δεν χρειάζεται να πεί κανείς τίποτα σχετικά με την δολοφονία του φασίστα Kaindl, γιατί όποιος σπέρνει ρατσισμό και φασισμό, θερίζει αντίβια. Και το βερολινέζικο Antifa-Info παρατηρεί πάνω σε αυτό το θέμα: «ο θάνατος ενός αντιπάλου μας δεν σηματοδοτείται στα ενδιαφέροντα μας. Το ότι αυτό συνέβη, δεν αποτελεί ωστόσο κάτι παράξενο με δεδομένη την αύξηση της φασιστικής βίας. Εν πάσει περιπτώσει, όσοι από εμάς αποφασίζουμε να δυναμικό κτίστημα, θα πρέπει να συνειδητοποιήσουν τις ενθίνες τους. Σε αυτό σηματοδοτείται και η επιλογή όπλων, τέτοιων που δεν θα επιτρέπουν να συμβεί κάτι που δεν είναι ο πραγματικός στόχος της δράσης τους. Ισχύει, με βάση αυτήν την υπευθυνότητα, πως ο αγώνας διεξάγεται, ενισχύεται και προωθείται με όλα τα μέσα που θεωρούνται απαραίτητα.»

Τελειώνοντας, θα πρέπει να πούμε πως μία παρόμοια επιλογή δεν είναι σε καμία περίπτωση το τέλος όλων των σκέψεων που αναπτύσσονται στο πλαίσιο της αντιφασιστικής δράσης. Υπάρχουν άλλωστε απόψεις για μία ακόμη πιο σκληρή τακτική.

οι ρατσιστές διαδίδουν πως οι χωρίς-ευρωπαϊκό-διαβατήριο εργάτες προκαλούν ή ευθύνονται για την ανεργία

οι ρατσιστές διαδίδουν πως οι χωρίς-ευρωπαϊκό-διαβατήριο εργάτες "σπάνε" τα μεροκάματα

οι ρατσιστές διαδίδουν πως οι χωρίς-ευρωπαϊκό-διαβατήριο εργάτες είναι εγκληματίες

οι ρατσιστές διαδίδουν πως οι χωρίς-ευρωπαϊκό-διαβατήριο εργάτες είναι απολίτιστοι, και οπωσδήποτε "κατώτεροι"

οι ρατσιστές διαδίδουν πως καλό θα ήταν να κλείσουν τα σύνορα για τους χωρίς-ευρωπαϊκό-διαβατήριο εργάτες, γιατί "δεν χωράνε"....

οι "αλλοι" είμαστε εμείς
-αλλοίως δεν είμαστε τίποτα

εγκληματίες, κλέφτες και δολοφόνοι, σε τέτοια έκταση που μόνο αν είσαι τσιράκι τους δεν καταλαβαίνεις, είναι τα αφεντικά: ρίχτε μιά ματιά στα κέρδη των "100 μεγαλύτερων βιομηχανιών", στα κέρδη των "100 μεγαλύτερων εμπορικών επιχειρήσεων" για να καταλάβετε. Ρίχτε μιά ματιά στους "πίνακες εργατικών απυχημάτων", στους "πίνακες αυτοκτονιών" φαντάρων και μαθητών για να καταλάβετε.

Αλλά ακόμα και για όσους είναι αρκετά ηλίθιοι ώστε να μην "καταλαβαίνουν", οι ίδιες οι στασιμότητες των αφεντικών δείχνουν πως η "εγκληματικότητα" της ελληνικής κοινωνίας (δηλαδή το αλληλοφάγωμα των υποτελών) δεν οφείλεται ούτε σε "αλθανούς" ούτε σε "πολωνούς": οφείλεται στους ίδιους τους ελληνάρες μικροαστούς.

Βιασμοί, φόνοι "τιμής", Ξυλοδαρμοί και κακοποιήσεις ανηλίκων ή γυναικών: αυτά δεν ήρθαν απέξω...

μόνο ηλίθιοι δεν έχουν "προσέξει" τις μαζικές απολύσεις που γίνονται τα τελευταία χρόνια...

την ανεργία την προκαλούν και την ρυθμίζουν τα αφεντικά, γιατί με την απειλή της μπορούν (ή ελπίζουν) να κρατήσουν τους εργάτες φτηνούς και πειθαρχημένους.

γιαυτό η μόνη απάντηση σε αυτή την απειλή είναι η διαρκής άρνηση της εργασίας, μέσα από διάφορους αγώνες, ανάμεσα στους οποίους εκείνος για μείωση των ωρών εργασίας είναι αρκετά σημαντικός.

Αν ο φασισμός, ο ρατσισμός και ο σεξισμός είναι "πολιτισμός", ναι τότε γουστάρουμε να είμαστε απολίτιστοι.

Από τα θρώμικα παντελόνια και τα λειωμένα παπούτσια δεν κινδυνεύει κανείς - από τους θρώμικους εγκέφαλους κινδυνεύουμε όλοι.

Δύο κιλά σκουπίδια "παράγει" κάθε μεγαλοαστός - προσθέστε και τα σκουπίδια που φτιάχνουν τα αυτοκίνητα, τα εργοστάσιά του, τα τάνκερ του, οι βουλευτές του, οι στρατιωτικοί του...αφού αυτό θεωρείται πολιτισμός, φάτε τον...

τα μεροκάματα τα σπάνε πρώτοι και καλύτεροι οι ντόπιοι, είτε από ανάγκη, είτε από ιδεολογία.

τα μεροκάματα τα σπάει η "ατομική διαπραγμάτευση" με το αφεντικό, η ιδεολογία του "εγώ, για την πάρτη μου", το γλύψιμο και τα παρακάλια στην δουλειά, το σκυμμένο κεφάλι: σε όλα αυτά οι ντόπιοι είναι οι πρώτοι διδάξαντες...

η απάντηση στα χαμηλά μεροκάματα και στους χαμηλούς μισθούς είναι μπουνιές στα αφεντικά: αυτοί είναι που κερδίζουν.

μπουνιές στα αφεντικά από "έλληνες" και "ξένους" εργάτες: αυτό είναι το καλύτερο μεροκάματο.

αν πετάξουμε στην θάλασσα όλο το σκυλολόι των αφεντικών και των λακέδων τους, δεμένους χειροπόδαρα με τα έντερα κάθε φασίστα, τότε ΝΑΙ, ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΟΛΥΣ ΧΩΡΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ...

Στην υπόθεση της μετανάστευσης και στον ρατσισμό έχουν αναφερθεί οι πάντες. Και αν εξαιρέσεις κάποιες φωτεινές στιγμές όλοι οι υπόλοιποι αναμασάνε την ίδια πρόστυχη λογική. Οι μετανάστες είναι κίνδυνος για τα κράτη που καταφεύγουν. Μπορεί να είναι φτωχοί, να μην έχουν στον ήλιο μοίρα, μπορεί να είναι τέλος πάντων συμπαθητικοί και άξιοι βοήθειας αλλά καλύτερα είναι να μένουν στη χώρα τους και να τους συμπαραστεκόμαστε εξ' αποστάσεως. Μία λογική διαχωρισμού (αυτοί και εμείς), λογική ευεργέτη σε ζητιάνο. Και αυτή είναι η μία όψη του νομίσματος. Η όψη της «υγιούς αριστεράς» της «διεθνιστικής αριστεράς».

Είναι πολύ να αναφερθούμε στους ηλίθιους που κραυγάζουν «έξω οι ξένοι», και όποτε γίνεται κάποια εξαίρεση είναι γιατί έχουν γίνει πολλοί. Είναι βλέπετε που η ηλιθιότητα είναι περισσότερο κολλητική από την γρίπη και ακόμα περισσότερο θανατηφόρα από ότι το aids.

Ποιά είναι τα χαρακτηριστικά αυτών που αποκαλούνται μετανάστες, και συγκεντρώνουν πάνω τους τα βέλη του πάσης φύσεως ρατσισμού;

-Καταρχήν είναι ξένοι. Μπορεί όμως να είναι και ιθαγενείς «εσωτερική μετανάστευση».
-Στη μεγάλη τους πλειοψηφία δεν μιλάνε τη γλώσσα του τόπου που αποφάσισαν να κάνουν καινούργια τους κατοικία. Επικοινωνούν δηλ δύσκολα και με μόνο βοήθημα την ανάγκη, τη φαντασία, τη μμητική, την καλή ή κακή τους διάθεση.
-Είναι χαμηλόμισθοι και αποτελούν εύκολα θύματα εκμετάλλευσης από κάθε είδους αφεντικό.
-Αποτελούν μέσο τρομοκράτησης των μικρομεσαίων τάξεων ακόμα και αν δεν έχουν διάθεση να κινηθούν ενάντια τους, πόσο μάλλον να το κάνουν.

-Αποτελούν «κοινωνιολογικό φαινόμενο» μελέτης πάντα υπό το πρίσμα της μάζας και σπανιότατα σαν άτομα.
-Φορτώνονται όλοι ανεξαιρέτως τις μαλακίες που κάνουν κάποιοι από αυτούς. Και πάντα κρίνονται στη βάση της συλλογικής ευθύνης έστω και αν σφάζονται μεταξύ τους.
-Αποτελούν τόπο ξεκαβλώματος του «αντρισμού» του κάθε μπάτσου ή του κάθε βαρεμένου σεξουαλικά και κοινωνικά ανικανοποίητου τύπου.

Συμπέρασμα
Σαν, διαφορετικά από τη μεγάλη μάζα, σκεπτόμενος άνθρωπος.
Σαν διαρκώς εκμεταλλεζόμενος εργαζόμενος από τον κάθε τύπο που κονόμησε κάποια φράγκα και το παίζει αφεντικό.
Σαν νέος
Σαν αναρχικός
Σαν άνθρωπος που για κάποιο λόγο εγκατέλειψε τον τόπο γεννησής μου
ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΩ ΔΙΑΡΚΩΣ ΟΤΙ ΚΑΘΟΛΟΥ ΔΕΝ ΔΙΑΦΕΡΩ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ. ΚΑΙ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ ΙΔΙΟΣ.

Τέρμα όμως η εισαγωγή.
Πιό κάτω η σκέψη και η δράση συντρόφων σε διάφορες πόλεις της Ιταλίας. Κάποιες προτάσεις για σκέψεις και δράση εδώ.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

κάθε κομμάτι της παγκόσμιας οικονομίας. Υπάρχει ένας Νότος στον Βορρά, όπως κι ένας Βορράς στο Νότο, και αυτή είναι μια ανισότητα που εμπεριέχεται στο καπιταλιστικό σύστημα.

Ο ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΦΕΔΡΙΚΟΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Το κεφάλαιο χρειάζεται την εργατική δύναμη των μεταναστών, οι οποίοι λόγω της αστάθειας στην οποία βρίσκονται και της εύκαμπτης θέσης τους, που τους κάνει να υποκύπτουν εύκολα στους εκβιασμούς, αποτελούν τους δημιουργούς μας μεγάλης προσφοράς εργατικής δύναμης, φθηνής και εντατικά εκμεταλλεύσιμης. Και αυτός ακριβώς είναι ο εφεδρικός βιομηχανικός στρατός που αποτελείται από κατώτερα στρώματα εργαζομένων. Οι νέες μεταναστευτικές κινήσεις συνεπάγονται περαιτέρω διαστρωματώσεις μέσα από την αγορά εργασίας. Οι εύκολες μετακινήσεις τους επιτρέπουν την εξάπλωση της κακοπληρωμένης εργασίας, καθώς και την εγκατάσταση ιεραρχικών σχέσεων στα πρόνομοιχα και στα μη-πρόνομοιχα στρώματα. Ο ανταγωνισμός στην αγορά εργασίας, όπως τον έχουν περιγράψει ο Μάρξ και ο Εγγελς, και οι συνέπειες του ως «κοινωνικού πολέμου» είναι πάντοτε επίκαιρος. Ωστόσο είναι ανάγκη ν' αναλυθεί περισσότερο γιατί παρουσιάζει και νέες συμβολικές έννοιες. Οι μετανάστες, εξαιτίας του τρόπου ζωής τους, μετατρέπονται σε αρνητικό σύμβολο, σε μια δυναμική απειλή, και γίνονται ο καθρέφτης των δικών μας φόβων μπροστά στο φάσμα της καθόδου στην κοινωνική σκάλα.

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

Οι καπιταλιστικές διαδικασίες της ανάπτυξης είναι στενά συνδεδεμένες με την διαμόρφωση του μοντέρνου κράτους, την αποικιακή εκμετάλλευση, την ιμπεριαλιστική κυριαρχία και τον διαχωρισμό των μητροπόλεων από τα προάστια. Το εθνικιστικό σχέδιο αποτελεί ένα πανίσχυρο και διαρκές όργανο ενάντια στους ταξικούς αγώνες. Η υπεροχή του καθορίζεται από τρία κυρίως στοιχεία:

1) Ο συνδυασμός των εσωτερικών αναφάσεων απέναντι σ' ένα «εξωτερικό εχθρό» έτσι ώστε η εθνική κοινότητα να είναι από κάθε πλευρά, κοινωνικής, εισοδηματικής και ταξικής διαφοροποίησης, συμπεριμένη.

2) Η νομιμοποίηση της κατάκτησης των λαών και των «κατώτερων φυλών», η εκμετάλλευση των οποίων προοιουμάζει την διανομή περισσότερης υπεραξίας στα βιοπολιτικά κέντρα. Πρόνομοιχα κομμάτια της κοινωνίας συνυπάρχουν και στην εργατική τάξη.

3) Αποτελεί τον λόγο που προβάλλεται για να δικαιολογήσει τους αγώνες που γίνονται υπό τον μανδύα του «έθνους», έτσι ώστε ν' αποκτήσουν τη θέση που θέλουν μέσα στη διεθνή κατανομή της εργασίας, των αγορών και του πλούτου. Απο εδώ πηγάζει και ο μύθος του «εργατικού έθνους» και του αγώνα του ενάντια στα άλλα, οικονομικά ισχυρά και πρόνομοιχα έθνη.

Είναι απλό το να παρατηρήσει κανείς πως το «εθνικιστικό σχέδιο» και ο ρατσισμός που αυτό εμπεριέχει, είναι μόνο η μια πλευρά του θέματος. Δεν είναι τυχαίο ότι δύο ιστορικοί σχηματισμοί, όπως η ναζιστική Γερμανία και η αμερικανική κοινωνία, αναδεικνύουν κοινά στοιχεία πάνω στα οποία έχτισαν τους σχηματισμούς τους μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο: η αναμετώπιση του κόκκινου εχθρού, ο ρατσισμός, ο φυλετικός διαχωρισμός, η περικοπή δικαιωμάτων, η άγρια εκμετάλλευση των ασθενέστερων στρωμάτων, η διαστρωμάτωση και η ιεραρχική ομαδοποίηση των εργατικών δυνάμεων. Ναζισμός σημαίνει μαζικές δολοφονίες και εκποτίσεις, καταδικές και εξοντώσεις

Σ' αυτό το κείμενο έχουν συγκεντρωθεί οι απόψεις μας για το μεταναστευτικό κύμα και τον ρατσισμό, απόψεις κάποιων καταληψιών. Στόχος μας είναι να δημιουργήσουμε μέσα από ένα δίκτυο επικοινωνίας του οποίου η συνάφεια προκύπτει από την παρατήρηση των ιδιαιτεροτήτων και των διαφορών μας, μια κοινή βάση συζήτησης γύρω από το όλο θέμα. Τα κατελιγμένα κτήρια, τουλάχιστον στην Πάντοβα, στην Μπρέσια και την Μπυλόνια έχουν αποδείξει ότι κάτι τέτοιο είναι δυνατό. Βρήκαν μια κοινή βάση με τους μετανάστες: Τον αγώνα για τον χώρο κατοικίας.

Αυτό όμως, έχει πλέον ξεπεραστεί. Στην βασική αυτή ανάγκη έδωσαν απάντηση τα ιδρύματα: Τα Κέντρα Πρώτης Υποδοχής, πολλά από τα οποία είναι περιφραγμένα με συρματοπλέγματα, αποτελούν ολόδια στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Πολλές όψεις συνδέουν την πραγματικότητα των κινηματικών και αυτή των μεταναστών, κινήσεων: το πρόβλημα του χώρου διαμονής, οι συνθήκες υγιεινής, οι συνθήκες εργασίας, η κοινωνική ζωή. Ο θεωρητικός αυτός χάριτης θίγει μερικά σημαντικά σημεία για:

-Τις νέες μεγάλες μεταναστευτικές κινήσεις, την ανισότητα Βορρά-Νότου στην παγκόσμια οικονομία, τη σχέση κέντρου-προαστείων και το σύστημα του απαρτχάιντ και των γκέτο.

-Το ρατσισμό και νεορατσισμό ως όργανα της εξουσίας: ο καταμερισμός και η ιεράρχηση της εργασίας σε διεθνές επίπεδο και οι πολιτιστικές πλευρές του νεορατσισμού που διαδίδουν σ' όλη την Ευρώπη τη θεωρία που δικαιολογεί την αδυναμία ύπαρξης επικοινωνίας ανάμεσα σε διαφορετικές κουλτούρες και εθνικές ομάδες.

-Τις νόμιμες και θεσμικές μορφές του ρατσισμού, οι οποίες έχουν το προβάδισμα παντού στην Ευρώπη.

-Το ρόλο των Μ.Μ.Ε. που επηρεάζουν τον «κοινωνικό ρατσισμό».

-Το ρόλο του εθνικισμού και του ρατσισμού τόσο στο διεθνή καταμερισμό της εργασίας και την κατασκευή «υψηλότερων και χαμηλότερων επιπέδων», όσο και στην αναπαραγωγή τους μέσα στην Ευρώπη και την ΕΟΚ.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ, ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

Οι σύγχρονες μεταναστευτικές κινήσεις αποτελούν την έκφραση της κινητικότητας, των εξελίξεων στην επικοινωνία και την κυκλοφορία, μέσα στις διεθνείς αγορές. Είναι μια πραγματικά μαζική έξοδος από την Ανατολή στη Δύση και από τον Νότο στο Βορρά. Η ήττα του υπαρκτού σοσιαλισμού αποκάλυψε την κεντρική αντίφαση: αυτή ανάμεσα στους Νότιους και τους Βόρειους πληθυσμούς. Την συγκέντρωση του πλούτου στα δυτικά μητροπολιτικά κέντρα από την μια, και από την άλλη την επέκταση της φτώχειας, της καταλήστευσης και της δυστυχίας πάνω στον υπόλοιπο πλανήτη-μέχρι το πρόσφατο αιματοκύλισμα στο Ιράκ και το έμμεσο στο Μπαγκλαντές. Η διαλεκτική ανάμεσα στα ανεπτυγμένες και τις μη-ανεπτυγμένες χώρες έχει σπάσει. Το σπάσιμο αυτό σημαίνει πόλεμο, στις διάφορες κατα περίπτωση μορφές του, και μπορούμε πλέον να δούμε καθαρά τις επιπτώσεις του. Η διαφορά Βορρά-Νότου δεν είναι γεωγραφική, αλλά κοινωνική και πολιτική. Βρίσκεται οριζοντίως εμβόλιμη σε

μέσα σε στρατόπεδα εργασίας και συγκέντρωσης. Αμερικάνικη κοινωνία σημαίνει φυλετικές διακρίσεις, γκέτο και εκμετάλλευση των ασθενέστερων στρωμάτων της αγοράς εργασίας, των οποίων τα δικαιώματα περικυλώνονται. Αμφότερες οι διαφορετικές αυτές μορφές έχουν κοινούς στόχους: την επίτευξη μιάς Νέας Τάξης.

Το Ευρωπαϊκό έθνος για τους Ναζι είναι μια νέα μορφή έθνους, φτιαγμένου με τον μύθο του νέου ανθρώπου και του αμερικάνικου τρόπου ζωής. Ναζισμός δεν ήταν μόνο οι μαζικές δολοφονίες και η εξόντωση μέσω της εργασίας, αλλά ήταν και μία ακριβής μέθοδος διαστρωμάτωσης της αγοράς εργασίας. Η Αμερική ήταν η χώρα των μεταναστών. Στήριξε από την αρχή τις κοινωνικές και ρατσιστικές διακρίσεις πάνω στη χρωματική διαφορά λευκών-μαύρων. Εδώ βρίσκεται και η πρώτη ιστορία της μητροπολιτικής οργάνωσης και της πολυπολιτισμικότητας της. Επίσης και ο Ναζισμός εμπεριέχει «μοντέρνες» όψεις που χρειάζονται μία ανάλυση. Το εθνικιστικό κράτος, πρώτα από όλα, βασίζεται στον αντισημιτισμό, ένα ευρέως διαδεδομένο αίσθημα αυτόν τον καιρό στην Ευρώπη. Ο Εβραϊσμός αντιμετωπίζεται με τρόπο διαφορετικό· δεν θεωρείται άνθρωπος. Είναι ένας «διαρκής εχθρός». Αλλά εδώ, δεν πρέπει να παραγνωρίζεται και ο παραλληλισμός με τα «ανταραβικά» αισθήματα.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΝΤΟΒΑ

Στις αρχές του 1990 υπήρξε η πρώτη επαφή με τους μετανάστες· ήταν σ' ένα πάρκο στο κατελλήμενο κέντρο pedro. Ο πρώτος κοινός αγώνας έγινε όταν εκκενώθηκε ένα άδειο ξενοδοχείο στο οποίο ζούσαν 15 περίπου μετανάστες και Ιταλοί. Οι μετανάστες μεταφέρθηκαν στην κατάληψη pedro. Γρήγορα ωστόσο, αυξήθηκε ο αριθμός τους και παρουσιάστηκε η ανάγκη για νέο χώρο.

ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ

ΤΡΙΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
στο βιβλιοπωλείο της
VILLA AMALIAS

Νιγηριανοί μετανάστες, οι οποίοι είχαν αυτοοργανώσει κοινά γειώματα, κατέλαβαν το πρώτο άδειο κτήριο. Μέσα σε δύο εβδομάδες καταλήφθηκαν άλλα δύο άδεια σπίτια. Στο τέλος του Αυγούστου η αντιπίθεση ήταν έτοιμη. Το δημοτικό συμβούλιο πρόσφερε στους άστεγους μερικά κρεβάτια, τα οποία θα δίνονταν μετά από κάποια ταξινόμηση και με τον όρο να εκκενωθούν τα κατελλήμενα σπίτια. Στις 8 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε μια διαδήλωση όπου συμμετείχαν χιλιάδες άτομα. Δύο μέρες αργότερα έγινε η εκκένωση. 350 άτομα κοιμόνταν πλέον κάτω από γέφυρες, στους αυτοκινητόδρομους και στο σιδηροδρομικό σταθμό. Την εβδομήντη μέρα έγινε φανερό ένα δείγμα της διαφοράς των απόψεων ανάμεσα στους διαδηλωτές και τους καταλήψεις και σε αυτούς που το μόνο που κάνουν είναι να υποδύονται τους προσιτάτες της εργατικής δύναμης των μεταναστών. Ένα συνδικάτο πρότεινε το ίδιο να μετατρέψει ένα άδειο εργοστάσιο σε αυτοδιοικούμενο στρατόπεδο υποδοχής μεταναστών. Μετά από αυτή την πρόταση ακολούθησε και μία δεύτερη. Ζητήθηκε από τους μετανάστες να πληρώνουν ημερησίως 5000 λιρέτες αν και ταυτόχρονα δεν μπορούσαν να δεχθούν καμμία επίσκεψη. Έπρεπε επίσης, να φύγουν από το στρατόπεδο στις 8.00 το πρωί και να επιστρέφουν το αργότερο τις 11.00 το βράδυ. Τα μεγαλύτερα προβλήματα αυτή τη στιγμή είναι:

- 1) ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί το στρατόπεδο,
- 2) η μεγάλη κινητικότητα των μεταναστών, η οποία συχνά αλλάζει την σύνθεσή τους, και
- 3) οι απειλές της αστυνομίας για απέλαση σε όσους μετανάστες είχαν σχέση με τους συντρόφους στο Pedro.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΣΤΗΝ ΜΠΟΛΟΝΙΑ

Κατά την διάρκεια του τελευταίου έτους, χιλιάδες άνθρωποι, από το Μαρόκο, την Τυνησία, την Σενεγάλη και αλλού, που ζούσαν στην παρανομία, βρήκαν ένα τόπο συνάντησης στο κατελλήμενο κέντρο Fabrika στη Μπολόνια. Σύντροφοι και μετανάστες έφτιαξαν το Senza frontiere (χωρίς σύνορα) komitee, που έκανε καταλήψεις σε ξενοκίαιστα σπίτια, δύο κτήρια, ένα άδειο ξενοδοχείο κ.α. Το δημοτικό συμβούλιο, λόγω του αγώνα τους, έστισε τέσσερα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και ακόμη, πήρε τη διοίκηση των σχολείων στα οποία ήδη ζούσε ένας αριθμός μεταναστών. Στα κέντρα αυτά, η αντιμετώπιση που τους επεφύλασσαν ήταν πολύ άσχημη, με την τυφλή υποταγή στους νόμους και την σαν γκέτο ατμόσφαιρα.

Τρεις όψεις είναι σπουδαίο να τονίσουμε σχετικά με την σύνδεση των κινηματικών και μεταναστευτικών κινήσεων:

1) Ένα κατελλήμενο κέντρο μπορεί να γίνει ένα στρατηγικό σημείο, αν οι σύντροφοι συνδυάσουν την αυτοοργάνωση και την κοινωνικοποίηση με τις ανάγκες του νέου μητροπολιτικού υποκείμενου. Είναι μια ενωμένη πραγματικότητα αντιμετώπιση με μία διαχωριζόμενη. Πρέπει να προσφερθεί στους μετανάστες μια προσεγγίσιμη θέση σε κάθε πόλη και κεινόνται έτσι ώστε να μην εξαλειφούν τις διαφορές, αλλά να βοηθούν στην ανάπτυξη της πολιτικής συνειδητοποίησης.

2) Τα ιδρύματα δεν αντιδρούν καθόλου στο στεγαστικό πρόβλημα. Οι πρόσφατες ενέργειες της Φάλαγγας-φασιστών στην Μπολόνια, έδειξαν ότι το κράτος εφαρμόζει την «στρατηγική της έντασης». Η Φάλαγγα-φασίστες ψάχνουν να βρουν αδύνατες ομάδες (μετανάστες). Στόχος τους είναι να εμποδίσουν την ανάπτυξη της επαναστατικής τους θέωρησης μέσω της πολιτικής τους συνειδητοποίησης. Η Fabrika τους ξεβράκωσε μετά από μία πολιτική απόφαση στην οποία συμμετείχαν το PDS και τα συνδικάτα. (PDS: πρώην κομμουνιστικό κόμμα. Συμμετέχουν το δημοκρατικό κόμμα της αριστεράς και η Κομμουνιστική Ανασχημάτωση, κόμμα της επανόρθωσης του κομμουνισμού). Ήταν μια προσπάθεια για να διαταραχθούν οι σχέσεις ανάμεσα στους συντρόφους και τους μετανάστες. Επιπλέον, εμφανίστηκαν στα άτομα της Senza Frontiere, απειλητικά τηλεφωνήματα και ανώνυμα γράμματα.

Πρέπει να υπερικήσουμε την απομόνωση και τη διάσπαση, ν'αυξήσουμε την παρουσία μας και τις πολιτικές μας συζητήσεις, στις οποίες πρέπει να συμμετέχουν όλο και περισσότεροι πολίτες, έτσι ώστε να δημιουργηθεί ένας πολυπολιτισμικός ορίζοντας, συμπεριλαμβανομένου και του νέου υποκείμενου.

Η κατάληψη είναι ο πρώτος κοινός τόπος του αγώνα αλλά αποτελεί και τόπο σύνδεσης της πολιτιστικής ηγεμονίας. Θα διαμορφώσει μια νέα κοινή συνείδηση και θα ξαναγράψει την ιστορία της εκμετάλλευσης, στην οποία είναι υπόδουλες οι χώρες του τρίτου κόσμου.

3) Οι μετανάστες μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα έχουν προσφέρει πάρα πολλά. Έχουν ως υποκείμενο τη δική τους πολιτιστική συνείδηση. Το ανταγωνιστικό υποκείμενο θέτει επίσης μια νέα διάσταση, αυτή της εξασφάλισης της δυνατότητας επιλογής του αγώνα. Σ'ένα τέτοιο πλέγμα πρέπει η σύνδεση των μεταναστών και των Ιταλικών τάξεων να συμμετέχει μ'ενωμένη την δύναμη της όλο και περισσότερο στην κοινωνία.

ΟΛΑ ΟΥΤΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΟΛΛΑ
ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΟΛΛΑ ΣΤΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΤΩΝ 8.30

Η υποκριτική είναι ένα συστατικό στοιχείο των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Είναι μια ολόκληρη διαδικασία παραγωγής πιστότητας και πειθούς αφού σκοπεύουν στη μαζική διαμόρφωση κοινής όχι γνώμης, αλλά ψευδαίσθηση γνώσης και εμπειρίας.

Στιγμές επιβεβαίωσης και μεγαλείου της πιο πάνω διαπίστωσης ζήσαμε όλοι -αφού κατά μία έννοια αποτελούμε αδιαίρετο κομμάτι μάζας προς χειραγώγηση.

Η είδηση ήταν σαφής/ Γερμανοί νεοναζι εκπαιδεύονται από στρατιωτικούς σε στρατόπεδα και έχουν πρόσβαση σε στρατιωτικό οπλισμό.

Το γεγονός από μόνο του δεν ξαφνιάζει/ Η διαδικασία όμως αναπαραγωγής του σε είδηση είναι τέτοια που δημιουργεί έκπληξη ξαφνική εγρήγορηση, του κάτι τρέχει στη Γερμανία, κτλ. Ίσως μια άλλη φορά να ασχοληθούμε με τη διαδικασία της πειθούς και την τεχνική της χειραγώγησης μέσω των ΜΜΕ. Εδώ προς το παρόν αντιμετωπίζουμε την υποκρισία-υποκριτική τόσο των ΜΜΕ, όσο και της πολιτικής σκηνής.

Κύρια λοιπόν αυτό που συγκρατείται είναι 1/ ο τόπος-Γερμανία. Η μεγάλη απόσταση που συμβαίνει το γεγονός δημιουργεί την αίσθηση του μακρινού-απόμακρου, άρα ξένου και 2/ η έκπληξη της εκφώνητρας ή του εκφωνητή για το γεγονός. Άμεσα «λογικά» συμπεράσματα του τηλεθεατή είναι, ότι αυτά τα καταδικαστέα και άσχημα πράγματα γίνονται, αλλά γίνονται μακριά από εδώ και άρα εδώ δεν γίνονται... ΨΕΜΑ

Δανειζόμενοι λίγο από την υποκρισία των ΜΜΕ, κάτι σαν αντάρτικο του «αέρα», δικαιούμαστε να πούμε με το ίδιο εκείνο ύφος της Τζέλας ή του Τέρενς ...

-ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΟΥΝ ΑΚΡΟΔΕΞΙΕΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ.

-ΕΞΑΡΘΡΩΘΗΚΕ ΝΕΟΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΩΝΥΜΙΑ «ΑΘΟΥΡΒΟΙ ΚΑΤΑΔΡΟΜΕΙΣ»

-ΓΙΑΦΚΑ ΜΕ ΕΚΡΗΚΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΠΥΡΟΔΟΤΙΚΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ...

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΟΛΛΑ ΣΤΟ ΔΕΛΤΙΟ ΤΩΝ 8.30

Πρόκειται για ένα γεγονός που συνέβει πριν ένα περίπου χρόνο στην Αθήνα και όχι στη Γερμανία.

Αποδείχτηκε ότι στόχοι της οργάνωσης ήταν πολίτες και κύρια πολιτικά αντίπαλοι, όπως ακροαριστερές-εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις, αρνητές στρατεύσης, αντιμilitarιστές, αναρχικοί, μετανάστες κ.λπ.

Το αποτέλεσμα: Οι κυβερνητικοί μηχανισμοί της Δικαιοσύνης που κατά τ' άλλα κόπτονται για την προστασία της κοινωνίας από το οργανωμένο έγκλημα-λες και δεν είναι η εξουσία τους πάνω σε μας και τα όνειρά μας το άριστα οργανωμένο έγκλημα-χάιδεψαν τα εξτρέμπαδιά τους. Έτσι βρήκαν το νεαρό της

Η ΑΥΛΗ ΤΩΝ ΕΣΦΜΑΤΩΝ

Η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων ήταν και παραμένει σιωπηρή. Όμως σήμερα, και παρα τα όσα υποστηρίζουν διάφοροι θεωρητικοί της απαθείας, πολλοί από το ακροατήριο έχουν αναγκή και θεωρούν μαλιστα πως θα ήταν ικανοί να πουν κάτι για όσα συμβαίνουν γύρω τους και για τα οποία φλυαρούν ακαταπαυστα πολιτικοί ηγέτες και ΜΜΕ. Η εκπαίδευση σπέρνει συνεχώς θεμιτές φιλοδοξίες που η κοινωνία επιμελώς τις θάβει. Και δεν υπάρχει πιο ταπεινωτική ματαιώση από αυτήν της ομιλίας. Αργά ή γρήγορα θα ξεπηδήσει από αυτό είτε η τυφλή βία είτε οι γροθιές.

ηλικίας, ότι πρόλαβαν στην αρχή τα πράγματα και δεν πρόφτασαν να δράσουν τα «παιδιά», κατά συνέπεια δεν υφίσταται το κατά συρροή... και άλλα τέτοια ειδικά ελαφρυντικά επιχειρήματα. Στη συνέχεια παρεκάμφθει ο «αντιπροσοκρατικός» και τα αθόρυβα παιδιά έπεσαν στα μαλακά: τώρα είναι ελεύθεροι. Κάτι ανάλογο επιχειρήματα στη δίκη Καλαμπόκα. Είναι όμως πιο τρανταχτό και επίσημα «προστατευόμενο» γιατί ο βίος και η πολιτεία του φασίστα ήταν πιο ώριμη αφού τις βρώμικες δουλειές του τις είχε συστρέψει με την πολιτική του καριέρα στη «φιλελεύθερη» ΝΔ.

Τις ίδιες εκείνες ημέρες 33 αφισκολλητές -όπως ακριβώς το νεαρό ή μικρά παιδιά και άλλοι τέτοιοι επιθετικοί προσδιορισμοί - αφισκολλητές, οικογενειάρχες, διαδηλωτές, παρθένες κλπ- είναι προσδιορισμοί που στοχεύουν στη συγκίνηση της κοινής γνώμης και έτσι άμεσα απογυμνώνουν το υποκείμενο από μια υπόσταση πολιτική ή κοινωνική, που έτσι ή αλλιώς θα όφειλε το ίδιο το υποκείμενο να υπερασπίζεται. Στην περίπτωση μας τα μικρά παιδιά είναι νεοναζι και οι αφισκολλητές επίδοξοι κοινωνικοί ανατροπείς, αναρχικοί, αναρχοκομμουνιστές κλπ. Εδώ το αφισκολλητές δεν είναι τίποτ' άλλο παρά μια αντιπαράθεση και μια σύγκριση των ποινικοποιημένων πράξεων ή συμπεριφορών και η αναλογία της τιμωρίας εκατέρωθεν.

Νοέμβριος 1986

Το χρονικό σημείο αυτό είναι η τομή που χωρίζει την ραδιοφωνική εποχή στην Ελλάδα σε δύο μέρη. Είναι το όριο όπου τελειώνει η εποχή της κρατικής ραδιοφωνίας και αρχίζει η εποχή της "ελεύθερης ραδιοφωνίας" ή αλλιώς των ραδιοσταθμών των κομμάτων, επιχειρηματιών, μεγαλοεκδοτών.

Την περίοδο πριν τον Νοέμβριο του 1986 στην μπάντα υπήρχε μόνο το κρατικό ραδιόφωνο και τα προγράμματά του και μερικοί τοπικοί ραδιοσταθμοί στημένο ερασιτεχνικά από ραδιοπειρατές οι οποίοι διάκονταν με την δικαιολογία ότι είναι παράνομοι, αλλά στην ουσία η δίωξη τους ήταν απόρροια της αμφισβήτησης της απολυτότητας του κράτους στον συγκεκριμένο χώρο. Ετσι κατάγονται μηχανήματα, στήνονται δίκες, ραδιοερασιτέχνες καταδικάζονται για το ριζοκίνδυνο τόλμημά τους.

Αυτό που δεν κατάφεραν να πετύχουν οι ερασιτέχνες ραδιοπειρατές το πέτυχαν οι επαγγελματίες ψεύτες και εκμεταλλευτές. Υστερα από μία πολιτική διαμάχη μεταξύ κυβέρνησης και αντιπολίτευσης στα τέλη του 1986 καθιερώνεται η ελεύθερη ραδιοφωνία, γίνεται πρώτη η δυνατότητα εκπομπής. Το κρατικό μονοπώλιο μετατρέπεται σε ένα ολιγαπώλιο κομματικών, εμπορικών, ιδιωτικών, δημοτικών ραδιοσταθμών. Στην ουσία, η πληροφόρηση περνάει από τα χέρια του κράτους στα χέρια των ιδιωτών.

Βασικό πρόβλημα στην όλη διαμορφωθείσα κατάσταση είναι αυτό που λένε ότι "οι γαμπροί είναι πολλοί και η νύφη μία", δηλαδή οι ραδιοφωνικές συχνότητες είναι στενές για να χωρέσουν όλους αυτούς τους "ερασιτέχνες του ραδιοφώνου". Ετσι ξεσπάει ένας ανηλεής ανταγωνισμός μεταξύ των σταθμών, για το ποιος θα ακούγεται πιο δυνατά, πιο καθαρά, ποιος θα κατοχυρωθεί σε μία συχνότητα. Βασικός παράγοντας σε αυτήν την ανταγωνιστική σχέση είναι το με πόσα Watt "βγαίνει". Ενώ παλιότερα οι ραδιοερασιτέχνες ακούγονταν με 20-30 Watt αρκετά μακριά, τώρα ακόμα και με 0,5 ως 10 KWatt μπορεί να θαφτεί. Πέρα από τον πόλεμο ισχύος άλλο μέσο ανταγωνισμού είναι η εγκατάσταση του αναμεταδότη. Οσο πιο ψηλά και χωρίς εμπόδια μπροστά στήνεται, τόσο πιο καθαρά και μακριά ακούγεται. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να γίνονται μάχες για το στήσιμο μιάς κεραίας στο Ποικίλο όρος ή στον Υμηττό, να γίνονται ξυλοδαρμοί, συλλήψεις, δικαστήρια για μία θέση καλή. Ακόμη διάφοροι ραδιοφωνικοί κολοσσοί εκπέμπουν σε 2 ή 3 συχνότητες ή φτιάχνουν και άλλους σταθμούς θηγατρικούς με σκοπό να κυριαρχήσουν στην μπάντα. Ωστόσο η ποσότητα δεν φέρνει κατανάλωση και την ποιότητα. Ο ανταγωνισμός δεν βελτίωσε το αποτέλεσμα που εξακολουθεί να προκαλεί την αδιαφορία του δέκτη. Τα πλαίσια μέσα στα οποία λειτουργούν οι σταθμοί είναι τα ίδια: οι ειδήσεις μεταδίδονται ανάλογα με το χαρακτήρα του σταθμού (πολιτικός, αθλητικός, μουσικός κλπ) τα σχόλια γίνονται ανάλογα με την γραμμή που δίνει ο ιδιοκτήτης, οι παραγοί παίζουν αυτό που προωθούν οι μουσικές βιομηχανίες, και οι διαφημίσεις διαδέχονται η μία την άλλη. Το ραδιόφωνο αντί να είναι η συντροφιάν σου απέναντι στην μοναξιά, είναι ένα χαζοκούτι όπως η τηλεόραση, εγκλωβισμένο από τα ιδιωτικά συμφέροντα.

Μέσα σε αυτόν τον βάλτο υπήρξαν και κάποιες προσπάθειες ραδιοσταθμών να επιπλεύσουν. Τα εναλλακτικά λοιπόν ραδιόφωνα που απευθύνονται στην κοινωνία με κάποια πρόταση, που αποτελούν μία διαφορετικότητα στην πληροφόρηση. Σταθμοί που είναι αποτέλεσμα του κόπου μιάς ομάδας ανθρώπων που πιστεύοντας στην αυτοοργάνωση και στην αυτοέκφραση δημιούργησαν κανάλια επικοινωνίας με σκοπό την άμεση πληροφόρηση, την καταγγελία της παντός είδους εμετάλλευσης την ενεργοποίηση των μελών της κοινωνίας. Ετσι λειτουργήσαν και λειτουργούν σταθμοί όπως: ο Τυφλόπόντικας στα FM (ο οποίος διαλύθηκε εξαιτίας της καταστολής, και τα μέλη του παρατέμφθηκαν σε δίκη), το ράδιο Κιβωτός και το ράδιο Ουτοπία στην Θεσσαλονίκη (τα οποία λειτουργούν ακόμη παρά τα προβλήματα που δημιούργησαν οι ανταγωνιστές και η αστυνομία) και η Κοκκινόσκουφίτσα στα FM που παρά τις αντιξοότητες που αντιμετώπι-

σε λειτουργήσει, έκανε εκπομπές, έστησε εκδηλώσεις στην ρεματιά στο Χαλάνδρι, συστειρώσε πολίτες ενάντια στην καταστροφή της ρεματιάς. Η ραδιοφωνική Κοκκινόσκουφίτσα όπως και αυτή του παραμυθιού κινήθηκε από τους κακούς λύκους που ήθελαν να την φάνε. Ομως εδώ τα παραμύθια μεπερδούνται και η Κοκκινόσκουφίτσα τοιμημένη από τα προβλήματα λέφτει -στη θέση της Χιονάτης- σε βαθύ ύπνο.

Οκτώβριος 1992

Στα μέσα του φθινοπώρου μιά ομάδα νέων ανθρώπων αποφασίζει να αναλάβει την κηδεμονία της ορφανής Κοκκινόσκουφίτσας. Η μικρή ξυπνάει έτοιμη να επαναλάβει τα επικίνδυνα παιχνίδια της με τους κακούς λύκους των FM.

Επειδή όμως δεν υπάρχουν διαδρομές στρωμένες με πούπουλα, το να φτάσει η κοκκινόσκουφίτσα στην επανελειτουργία προϋποθέτει την επίλυση κάποιων προβλημάτων, βασικών για την ύπαρξή της. Τα βασικά προβλήματα είναι: το θέμα των αδειών που σχετίζεται με την κίνηση της τωρινής κυβέρνησης να βάλει τέλος -όπως λέει- στην ραδιοφωνική ασυδοσία, κίνηση που γίνεται ουσιαστικά για να εκφύσει και να αμβλύνει την κριτική εναντίον της.

Ετσι με βάση ένα διάταγμα όλοι οι σταθμοί είναι παράνομοι και επανεξετάζεται στο ΕΡΣ η επαναπαράχωση αδειών σε σταθμούς που θα "πληρούν" συγκεκριμένες προϋποθέσεις για να μπορούν να εκπέμπουν σε κάποια συγκεκριμένη συχνότητα. Η Κοκκινόσκουφίτσα θα πρέπει να παρουσιαστεί στο ΕΡΣ έχοντας στα χέρια της στοιχεία (όπως τεχνικές μελέτες, στούντιο, εγκατάσταση αναμεταδότη) αλλά και κάτι που θα ισοσκελίσει την πολιτική και οικονομική δύναμη των ανταγωνιστών της στους 94,6 που προφανώς θα επιυρεάσει τα μέλη του ΕΡΣ. Ενα άλλο πρόβλημα είναι ότι πρέπει να γίνουν κάποιες τεχνικές διαδικασίες για να αποκτήσει οντότητα ο σταθμός. Ετσι έχουν ξεκινήσει ενέργειες για την μεταφορά της κεραίας από την Πεντέλη όπου αρχικά βρισκόταν κάπου καλύτερα, να γίνει η απαραίτητη τεχνική μελέτη, να νοικιαστεί κάποιος χώρος που θα είναι το σημείο αναφοράς και το στούντιο του σταθμού, και να αγοραστούν κάποια μηχανήματα τα οποία θα συμπληρώσουν τα ήδη υπάρχοντα. Για να γίνουν όλα αυτά φυσικά χρειάζονται άμεσα κάποια χρήματα, ένα σεβαστό ποσό. Εδώ εντοπίζεται το τρίτο πρόβλημα. Η Κοκκινόσκουφίτσα δεν έχει σπόνσορα για να στηριχθεί και οι εισφορές των μελών της δεν αρκούν για την εξοικονόμηση των χρημάτων.

Πέρα από την προσωπική δουλειά και εμπνευση των μελών του σταθμού, κοινός άξονας που αποτελεί λύση στα προβλήματα αυτά είναι η δημιουργία ενός κινήματος υποστήριξης που θα βοηθήσει τον σταθμό, θα συμβάλει στην βιωσιμότητα του και θα συμμετέχει ενεργά στις δραστηριότητες του. Οι νέοι κηδεμόνες της νεαρής αποφασισμένοι να περάσουν τους σκοπούς και να μπειν σφήνα στους 94,6 οργανώνουν ένα κίνημα, μιά συλλογική κίνηση από παιδιά που βαρέθηκαν την κατεύθυνση από τα MEDIA, τους μεσάζοντες στην ζωή τους, που θέλουν να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, να δώσουν το στίγμα τους στην κοινωνία. Αυτό το κίνημα με την δυναμικότητα του μπορεί να υπερπηδήσει τα εμπόδια που βάζουν οι εκμεταλλευτές, να στηρίξει ηθικά και οικονομικά με ενεργό δράση κάθε εκδήλωση της Κοκκινόσκουφίτσας.

Η ΕΘΕΛΟΥΣΙΑ ΕΞΟΔΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

Η Κοκκινόσκουφίτσα διεκδικεί το δικαίωμα στην πληροφόρηση, παρεμβαίνει άμεσα σε αυτήν. Δεν θέλει να κατευθύνει, να κριτικάρει, να διαφημίσει. Θέλει να βρει ανθρώπους που να έχουν κοινό σημείο με αυτήν, απόψεις, ενδιαφέροντα, στάση ζωής, να γίνουν παρέα, να σπάσουν την μοναξιά και την καθημερινότητα. Αυτό θα είναι μιά σουβλιά στο στομάχι όλων όσων θέλουν να αποπαιξούν για τις ζωές μας. Θα είναι μιά νίκη.

Χρήστος Σιέρρας

Για τον Έρωτα

«Ένας άνθρωπος που βρίσκεται ανάμεσα σε άλλους φλέγεται να μάθει γιατί δεν είναι ένας από αυτούς.

Πλαγιοσμένος σ'ένα κρεβάτι δίπλα στην κοπέλλα που αγαπάει, ξεχνάει ότι αγνοεί γιατί είναι αυτός αντί να είναι το κορμί που αγγίζει.

Αγνοώντας τα πάντα σχετικά με αυτό, υποφέρει για τη σκοτεινή του νόηση που τον εμποδίζει να φανταστεί ότι ο ίδιος είναι η κοπέλλα που ξεχνάει την παρουσία της καθώς σηπιαράει στην αγκαλιά του.»

Για τον κυρίαρχο λόγο το βίωμα είναι πάντοτε κάτι ύστερο: υποταγμένο και καθορισμένο από μια πρακτική και ηθική που το υποβιβάζει σε εργαλείο. Ο έρωτας βιώνεται μέσα στη λήθη και το φόβο. Κάθε φορά το πάθος οφείλει να χρησιμοποιείται. Αυτή είναι η προσταγή των κοινωνικών μας καθορισμών: σ'ένα κόσμο εργαλείων και καταναγκαστικών σκοπών, ο έρωτας δεν μπορεί ν'αποκτήσει αξία από μόνος του, πρέπει κάποιος άλλος να οδηγήσει. Δεν είναι μόνο για τον Πλωτίνο και τους περισσότερους αρχαίους και νεότερους φιλόσοφους απλώς μια οδός προς το ύψιστο αγαθό, δηλ. την απάτη στην πιο απατηλή της όψη. Είναι επίσης και για ένα μέρος του λεγόμενου επαναστατικού λόγου κάποια μορφή που πρέπει να ξεπερνιέται, να θυσιάζεται στον σκοπό. Ο προεπαναστατικός έρωτας είναι το δώρο και το κουράγιο για τον αγωνιστή που όπως πάντα πρέπει ν'αναγνωρίζει την μερικότητα και το ψέμα που του υποδεικνύει η πρώτη βαθιά ματιά στην τωρινή του ύπαρξη. Συγχρόνως όμως, ο έρωτάς του είναι η παιδεία του. Μαθαίνει πώς η ταύτιση, το πέραςμα στο άλλο του, στο ξένο μέχρι εκείνη τη στιγμή, η περιπλάνηση σ'αυτή την αγαπημένη ύπαρξη που πλησιάζει, είναι η ίδια η αναγνώριση του εαυτού του. Καθώς είναι ειλικρινής για την δική του αποσπασία μέσα από την απουσία του άλλου φτάνει να κραυγάζει: «είμαι ο άλλος».

«Ο έρωτας, ή ο παιδικός θυμός, ή η ματαιοδοξία μιάς επαρχιώτισας αρχοντοχίρας, ή η πορνογραφία των κληρικών, ή η μοναξιά μιάς τραγουδίστριας, παραλλανσών πρόσωπα που είναι λησμονημένα μέσα σε σκονισμένα διαμερίσματα

Μάτιαθα αλληλοαναζητούνταν με απληστία: για πάντα, το μόνο που θα βρισκον θα είναι παρωδικές εικόνες και θα αποκοιμηθούν άδειοι σαν καθρέφτες».

Το βίωμα είναι η αυθεντικότερή μας δημιουργία. Ο,τι δεν βιώνεται γίνεται τέχνη: αναπαράσταση ή μετάλλαξη της αρχικής ιδέας. Γίνεται έγκλημα ή παιδεία που δεν χωρά σε ακαδημίες γιατί αναζητεί την επόμενη φορά να βιωθεί. Οι έρωτάς μας όμως, πριν καν πάρουν σάρκα και οστά μέσα στα αγαπημένα σώματα και τις πράξεις τους, συχνά χάνουν το δρόμο τους, αντικατοπτρίζονται σε τηλεοπτικά μελοδράματα, διαφημιστικές δαπάνες και θεατρικούς μονόλογους. Η καταστροφή που χρωστάμε σ'ένα κόσμο αποτυχημένο γίνεται καταστροφή των πιο πηγαίων, των πιο αρχέγονων δυνατοτήτων μας για ζωή. Η αναπαραγωγή εικόνων που επικαλούνται τη ζωή μέσα από γνωστούς αποτυχημένους/ επιτυχημένους μηχανισμούς είναι βέβαιο πως μπορεί να συνεχιστεί επ'άπειρον. Αυτή η αναπαραγωγή/ αναπαράσταση κρύβει μέσα της συγχρόνως την ιδέα της συντέλειας του κόσμου αφού κανένα διαφορετικό τέλος και κανέναν σκοπό δεν θα μπορούσε να είναι αρκετά ταιριαστός σ'αυτό το παραφουσκωμένο μπαλόνι.

Η ιδέα της άπειρης προόδου αυτής της συνεχώς καινοτόμου αναπαραγωγής φέρνει στο νου το αίσθημα του άπειρου που μοιράζονται οι ερωτευμένοι, με τη διαφορά ότι η πρώτη απειρία είναι εξ'ολοκλήρου ψευδής μιάς και συντελείται στην περιοχή της απομονωτικής φαντασμαγορίας, της βιομηχανίας των εικόνων. Η δεύτερη απειρία είναι το πλουσιότερο άγγιγμα και το φτωχότερο ξεκίνημα. Ο έρωτας, που μπορεί ως τώρα να ζούσε στη λήθη, γίνεται το μάθημα εκείνο που μας οδηγεί ν'αναζητούμε τις υπερβάσεις και τα περάσματα σ'αυτή τη γήινη και απομυθοποιητική πραγματικότητα του σώματος.

«Η αποσία και αδρανής κοπέλλα που είναι στην αγκαλιά μου χωρίς να ονειρεύεται, δε μου είναι περισσότερο ξένη από την πόρτα ή το παράθυρο που το άνοιγμα τους μισρώ να κοιτάξω ή να περάσω».

Ξαναβρίσκω την αδιαφορία (που της επιτρέπει να με παρατήρει) όταν αποκοιμηθεί από ανικανότητα ν'αγαπήσω αυτό που συμβαίνει.

Της είναι αδύνατο να γνωρίζει ποιόν ξαναβρίσκει διαν τη σφίγγω στην αγκαλιά μου γιατί πραγματώνει πνευματικά μια ολόκληρη λήθη».

Αυτό που αναγνωρίζουμε στις εικόνες που μαζικά αναπαράγει η διαχωρισμένη δημιουργία των λίγων «ικανών» είναι και δεν είναι ο εαυτός μας. Σ' αυτόν τον καθρέφτη οφείλουμε ν' αναγνωρίσουμε τη μεταποιημένη και στρεβλωμένη επιθυμία που έγινε επιθυμία για κατανάλωση. Όμως επίσης αναγνωρίζουμε πως ο καθρέφτης είναι άδειος: όχι μόνο επειδή αν όλα είναι καταναλώσιμα κάποτε όλα εκλείπουν, αλλά συγχρόνως επειδή το μόνο που είναι ορατό στον καθρέφτη είναι το απομονωμένο ανθρώπινο ον, και το μόνο που του προσφέρεται για άγγιγμα είναι η λεία επιφάνεια του γυαλιού. Είναι επίσης σίγουρο πως η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων στον πλανήτη ολόκληρο, έχουν σαν μοναδικό σχολείο αυτόν τον μαγικό καθρέφτη. Έχουν στα χέρια τους την μετρήσιμη εργασιακή τους δύναμη (δημιουργούν, αναπαράγουν κάτι που τους αφαιρείται την επόμενη στιγμή) και την επικοινωνιακή τους ικανότητα (ερωτεύονται και αγαπούν με την αγωνία να επαναλάβουν τις εικόνες που έχουν διαποτίσει τη ζωή τους). Έχουν στα χέρια τους αυτά που επειδή αγνοούν τα παραχωρούν έμμεσα στο ψέμα και δεν έχουν στα χέρια τους την ανεπτυγμένη τεχνολογία και τα μέσα παραγωγής και αναπαραγωγής. Τελικά μήπως οι αποτυχίες και οι πληγές που χαρίζει αυτή η ψυχωτική προσπάθεια οικειοποίησης ενός τέτοιου κόσμου μπορεί να γίνουν μέσα γνώσης; Ο προδομένος έρωτας και η εγκατάλειψη είναι οι φωνές που μπορεί να κάνουν κάποιον να διαγνώσει πως ζούμε απλώς σαν σχιζοφρενείς.

«Τα πλανητικά συστήματα που περιστρέφονται μέσα στο διάστημα σαν ταχείς δίσκοι και που το κέντρο τους μετατοπίζεται εξίσου διαγράφοντας έναν απείρως μεγαλύτερο κύκλο, δεν απομακρύνονται συνέχεια από τη θέση τους παρά για να επιστρέφουν σ' αυτή έχοντας διανύσει την τροχιά τους.

Η κίνηση είναι το σχήμα του έρωτα που αδυνατεί να σταματήσει σε ένα επιμέρους ον και περνάει ολοταχώς από το ένα ον στο άλλο.

Αλλά η λήθη που έτσι τον δεσμεύει δεν είναι παρά μία υπεκαργή της μνήμης.»

Αυτός που αναγνωρίζει τον εαυτό του στον αγαπημένο άλλο, αναγνωρίζει την ίδια στιγμή τον άλλο. Η λήθη που μας συνθλίβει είναι η εγκατάλειψη του άλλου (και του εαυτού μας τελικά).

Όταν τα κατεστημένα μέσα επικοινωνίας μιλούν για «πίστη», στο βάθος προωθούν το ξέχασμα στο ανιστορικό παρόν, την αγνόηση των περασμάτων που μας οδήγησαν ως εδώ. Όταν μιλούν για «ελεύθερες» σχέσεις αυτό που εννοούν είναι την τύφλωση και την παραίτηση από εκείνο το ξόδεμα και τον παραδομό στους λαβύρινθους που οι ερωτευμένοι διασχίζουν. Ο έρωτας νοείται σαν προεπαναστατικός μονάχα όταν καταλάβουμε πότε και πώς είναι επαναστατικός. Τότε μπορεί να γκρεμιστούν οι αμφιβολίες μας για τα όρια και τις συμβάσεις που ως ένα σημείο αποδεχόμαστε: ήταν αυτές οι επιφυλάξεις (και θα είναι) ο τόπος της αναμονής μας, που όμως πρέπει να μας δοκιμάζει, να μας διδάσκει, να μας μεταμορφώνει. Μόνο όταν αποδεχθεί κανείς τον έρωτα σαν ένα ατέρμονο παιχνίδι, που οι κανόνες του το μόνο που οφείλουν να διατηρούν και να προστατεύουν είναι η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, μόνο τότε μπορεί να αποτινάξει από πάνω του την αθλιότητα και τη μιζέρια που οι τωρινές συνθήκες συνήθως επιβάλλουν.

Τελικά όταν διασχίζεις την κόλαση και τον πόνο που αυτή επιφυλάσσει, γνωρίζεις πώς να δημιουργείς, αν έχεις τις αισθήσεις και τη μνήμη σ' εγρήγορση, και να μην δημιουργείς γύρω σου ξανά την κόλαση. Αυτό που θελήσαμε να δείξουμε είναι την απειρότητα στον έρωτα - τα όρια υπάρχουν μόνο για να ξεπερνιούνται συλλογικά - κι αυτό που θα πρέπει πάντοτε ν' αναδεικνύουμε είναι η ανυποληψία και η προσωρινότητα της παρούσας κοινωνικής οργάνωσης και της φτώχης εμπειρίας που μπορεί να μας προσφέρει.

«Εκείνοι που μέσα τους υνοσσεύεται η εκρηκτική δύναμη αναγκαστικά βρίσκονται χαμηλά

Οι κομμουνιστές εργάτες φαίνονται στους αστούς τόσο άσχημοι και τόσο βρώμικοι όσο τα σεξουαλικά και μαλλιασμένα ή ταπεινά μέρη του σώματος: αργά η γρήγορα θα συμβεί μια σκανδαλώδης έκρηξη στη διάρκεια της οποίας τα αναπαροδύσια και ευγενικά κεφάλια των αστών θα κοπούν».

Οι παραθέσεις. George Bataille, Ηλιακός Πρωκτός, εκδόσεις Νεφέλη, σελίδες 13, 14, και 18.

Για τον Έρωτα

αρχαιότητα και εξεγέρσεις

Όσο κι αν πιστεύεται πως η ελληνορωμαϊκή αρχαιότητα ήταν λίγο πολύ μια σταθερή πραγματικότητα, οι κοινωνικές εξεγέρσεις δεν έλειπαν από τη χρονική και τοπική της επικράτεια, είτε λήθηκαν με τον αποικισμό και τελικά την αποκοπή των δυσσαρτημένων¹, είτε γνώρισαν την άμεση καταστολή. Από τις εξεγέρσεις των ειλώτων στη Σπάρτη ή και τη δράση των Παρθενιών² ως την εξέγερση του Σπάρτακου στα χωρικά πλαίσια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Και όσο κι αν είναι δόκιμη μια οικονομίστικη προσέγγιση των κοινωνιών αυτών³ τα γεγονότα με πρωταγωνιστές τους εξεγερμένους συντρόφους του Σπάρτακου ή τις στρατιές του Αριστόνικου στην περιοχή της Περγάμου, δείχνουν πως αυτή δεν είναι από μόνη της ικανή για τη κατανόηση των ιδίων των κοινωνικών μεταβολών ή τέλος πάντων των οποιωνδήποτε αποπειρών για αλλαγή του κοινωνικού καθεστώτος, σε συγκεκριμένο ή ευρύτερο τοπικό πλαίσιο.

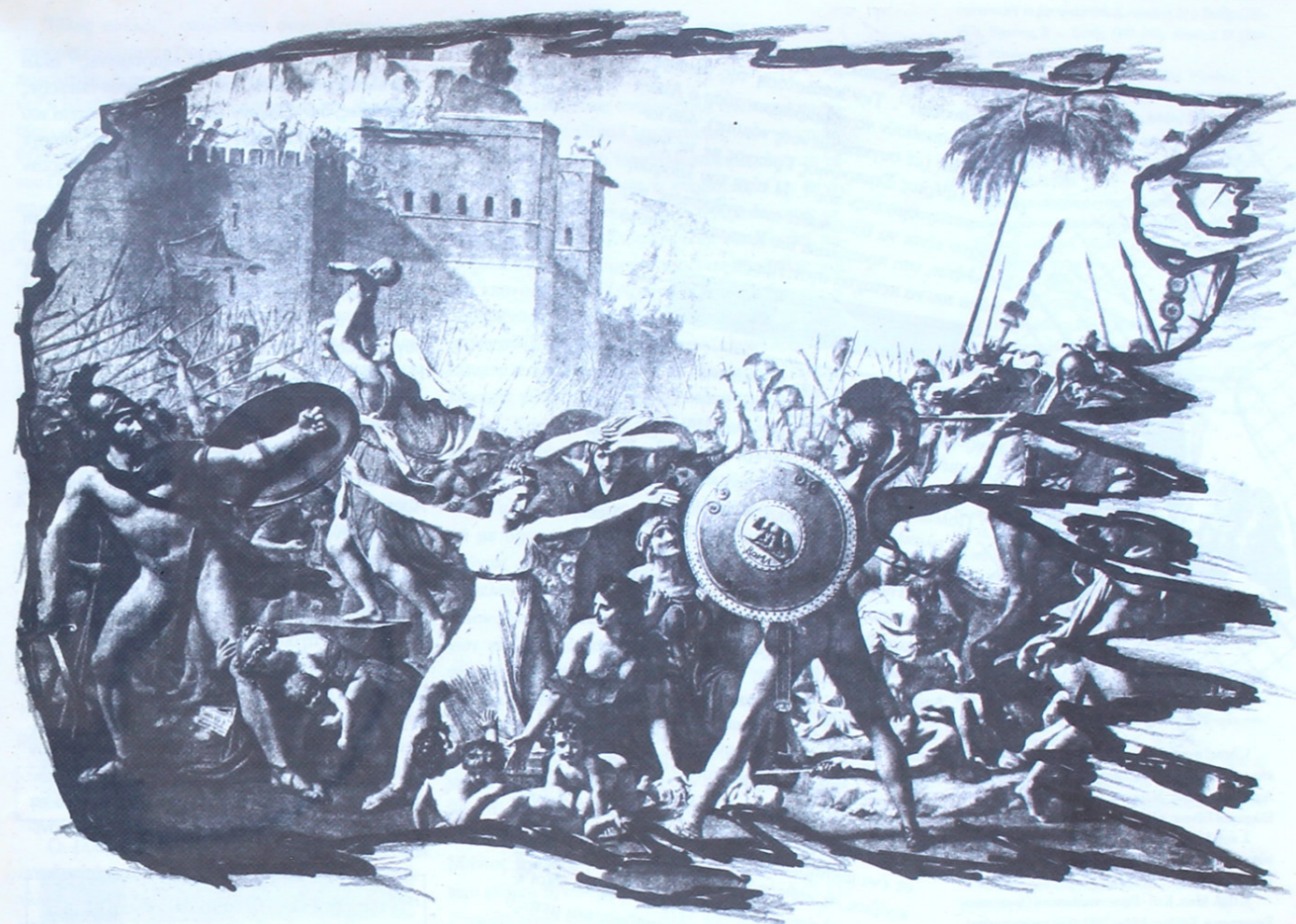
Δούλοι⁴

Ο Ν. Πουλαντζάς⁵ λέει ότι μια τάξη μπορεί να χαρακτηριστεί ως τάξη μόνο όταν κατέχοντας δεδομένη θέση στη παραγωγική διαδικασία έχει αναπτύξει συνείδηση των κοινών της συμφερόντων και διεκδικεί τα συμφερότά της αυτά με κοινούς αγώνες. Όμως οι εξεγέρσεις των δούλων, με μόνη ίσως εξαίρεση την εξέγερση του Αριστόνικου, ουδέποτε έθεσαν ως στόχο την κατάργηση της δουλείας. Και ενώ λοιπόν θα χωρούσε πολλή συζήτηση για το αν όλοι οι δούλοι (αγροτικοί, των μεταλλείων, οικιακοί, κλπ.) κατείχαν την ίδια θέση στο οικονομικό επίπεδο, βλέπουμε μια αδυναμία τους να συνειδητοποιούν τα κοινά τους συμφέροντα και να αναπτύσσουν εξεγερσιακούς αγώνες σε κοινή και μεγάλη κλίμακα. Παρόλα αυτά ο ίδιος ο Μάρξ, στην αρχή του Κομμουνιστικού Μανιφέστου⁶ δέχεται ότι «Μέχρι τώρα η ιστορία όλης της κοινωνίας είναι ιστορία ταξικών αγώνων. Ελεύθερος και δούλος, πατριώτης και πληβείος, βαρόνος και δουλοπάροκος, κλπ.» Ο δε Στε. Γροίξ⁷ λέει πως «Τα άτομα που συναποτελούν μια δεδομένη τάξη ενδέχεται να έχουν αλλά και να μην έχουν συνολικά ή μερικά συνείδηση της ταυτότητάς τους και των κοινών τους συμφερόντων ως τάξης και ενδέχεται να μην αισθάνονται ανταγωνιστικά προς τα μέλη άλλων τάξεων». Επίσης ο Φίνλεϋ⁸ προτείνει κάτι πολύ πιο σύνθετο όσον αφορά στη κοινωνική διαστρωμάτωση (με βάση τις διαφορές μεταξύ των ιδίων των δούλων, αλλά και την ύπαρξη πολλών εξαρτημένων ανθρώπων και λιγότερα ή περισσότερα επίπεδα ελευθερίας): ένα ευρύ φάσμα κοινωνικών βαθμίδων ή θέσεων.

Το σκηνικό

Στα τέλη του 2ου π.χ. αι. έχουμε όχι μόνο ποικιλίες κοινωνικές εξεγέρσεις στον ελληνικό χώρο αλλά και μεγάλη συγκέντρωση δούλων στα όρια της αναπτυσσόμενης με ταχείς ρυθμούς Ρωμαϊκής Πολιτείας. Εξέγερση του Εϊνίου του Θεόληπτου στη Σικελία το 136 π.χ. αλλά και άλλες στις Μιντούρνες⁹, στη Σινούεσσα¹⁰ και στη Ρώμη¹¹. Επίσης, οι δούλοι των μεταλλείων του Λαυρίου, βρισκόμενοι σε επαφή με τους εξεγερμένους δούλους της Σικελίας επαναστατούν, καταλαμβάνουν την ακρόπολη του Σουίνου και πριν σφραγιστούν, καταφέρνουν να λεηλατήσουν την Αττική¹². Αλλωστε οι δούλοι, ή οι εξαρτημένοι γεωργοί, διαχωρισμένοι εθνικά από τους κυρίαρχους τους συνειδητά διαφοροποιούνται πολιτισμικά και αποτελούν δύναμη εξεγερμένων¹³. Κάτι τέτοιο συνέβαινε στη πολεμική Αίγυπτο.

Τέλος τα έτη 73-71 ο Σπάρτακος καταφέρει να συγκεντρώσει γύρω του μάζες δούλων-μονομάχων (πολλοί μιλούν για 10.000 και πάνω) και μετά από πολλές νίκες απειλεί την ίδια τη ρωμαϊκή κυριαρχία στην Ιταλία. Ο στρατός του Σπάρτακου ζούσε σε κατάσταση «πολεμικού κομμουνισμού» αλλά μόνος τους στόχος ήταν η απελευθέρωση των συγκεκριμένων δούλων και όχι η κατάργηση της δουλείας. Επίσης η δράση του βασίστηκε στην εθνική ενότητα θρακών, κελτών και γερμανών που κυρίως απαρτίζουν τις τάξεις του¹⁴. Και γνωρίζοντας λίγο πιο πίσω χρονικά στις ίδιες περιοχές, αξίζει να αναφέρουμε το status της Ρώμης, που με τις μεγάλες κατακτήσεις στην Ιταλία, δημιουργούνται σιγά-σιγά τα latifundia και πολλοί ελεύθεροι αλλά ακτήμονες

ΠΟΛΕΜΗΣΤΕ ΤΟ AIDS ΣΩΣΤΕ ΤΟ ΣΕΞ

Ιερά Εξέταση είχε τους αιρετικούς, οι ναζί τους Εβραίους και τους κομμουνιστές, οι κομμουνιστές τους ναζί, οι Εβραίοι τους Παλαιστίνιους ... κάθε σύστημα αλαζονικής και αυτοσπουλοποιημένης εξουσίας, για να δικαιώνει την αναγκαιότητα επιβολής του έχει ανάγκη εχθρών, αποδιοπομπαίων τράγων... Ακόμη και σε εποχές φαινομενικής ελευθερίας, που έχουν εκλείψει οι "πολιτικοί" εχθροί του παρελθόντος, η εξουσία δεν παύει να εφευρίσκει καινούργιους. Το AIDS, για ορισμένους, ήρθε σαν μάννα εξ ουρανού για να συμπληρώσει αυτό το κενό.

Δεν είναι το AIDS καθ'εαυτό που είναι η αρρώστια του πολιτισμού του 20ού αιώνα. Το AIDS στις μέρες μας είναι ένα απ'τα πολλά δεινά του. ΟΜΩΣ, ο ρατσισμός, η συμπεριφορά ΑΠΕΝΑΝΤΙ στο γεγονός AIDS αποτελεί ούτε λίγο, ούτε πολύ το πιο ξεκάθαρο σύμπτωμα της επίκτητης ηθικής, ερωτικής και πολιτισμικής ανεπάρκειας που βιώνουμε καθημερινά. Για αυτό, χτυπώντας την αδιαφορία, την εκμετάλλευση και το ρατσισμό που ακολουθούν το AIDS, χτυπάς στην ουσία έναν ολόκληρο τρόπο σκέψης που ΕΥΘΥΝΕΤΑΙ για καταστάσεις καταστολής, μίσους και απανθρωπιάς.

Κάθε αντιμετώπιση του προβλήματος περιορισμένη μέσα στα πλαίσια της - σεβαστής - φιλανθρωπικής "δράσης", δεν λύνει το βασικό πρόβλημα, ένα πρόβλημα που δεν αφορά μόνο τους διάσημους αθλητές ή καλλιτέχνες, που δίνουν με το δράμα τους υλικό για τις σελίδες των εφημερίδων-βρυκολάκων, ούτε αφορά μόνο ομοφυλόφιλους, χρήστες και πόρνες. Μας αφορά ΟΛΟΥΣ. Πρόκειται να εξαφανιστούν ή να μεταλλαχθούν ολόκληροι λαοί στον λεγόμενο "τρίτο" κόσμο (Κεντρική Αφρική, Ινδία κτλ.), έναν κόσμο που έρχεται πολύ κατώτερα από τρίτος στην σειρά προτεραιότητας για τις αναπτυσσόμενες χώρες. Τα εδώ θύματα είναι προνομιούχα σε σχέση με κείνα...

ACT UP

Η σωπή είναι θάνατος. Η γνώση δίνει δύναμη. Η δράση κάνει πέρα τα δάκρυα - αντεπιτεθείτε!

Τα τρία πιο δημοφιλή σλόγκαν του ACT UP προσδιορίζουν τις αρχές της οργάνωσης, η οποία εκπροσωπεί τη δυναμική μορφή της αντίδρασης κατά της κοινωνικής τάξης πραγμάτων που έφερε η εμφάνιση του AIDS. Είναι το πιο σύγχρονο κοινωνικό κίνημα. ACT UP είναι η ακροστοιχίδα της φράσης AIDS Coalition To Unleash Power (συμμαχία για τον απεγκλωβισμό της δύναμης ενάντια στο AIDS), αλλά ο όρος που την προσδιορίζει σημαίνει "κάνω αταξίες, φέρνω τα πράγματα άνω κάτω".

Αυτό ακριβώς, να φέρει δηλαδή τον κόσμο ανάποδα επιδιώκει η διεθνής αυτή οργάνωση, που πρωτοεμφανίστηκε στις Η.Π.Α. Θέλει να ταρακουνήσει θεσμούς και συνειδήσεις, ώστε ασθενείς, φορείς και υποήφια θύματα να αποκηρύξουν τη μοιρολατρεία, την τρομολαγνεία και το ρατσισμό, να καταπολεμήσουν την άγνοια και να ΔΡΑΣΟΥΝ ΤΩΡΑ. Και τα καταφέρνει αρκετά καλά. Η δράση της συνέβαλε στη θετική αντιμετώπιση του AIDS, αποκάλυψε σκάνδαλα του ιατροφαρμακευτικού κατεστημένου σχετικά με αυτό, εξανάγκασε κυβερνήσεις να δώσουν περισσότερα κονδύλια στην έρευνα και την περίθαλψη, έδωσε ευρεία πολιτική διάσταση στον αγώνα κατά του ιού και των πάσης φύσεως - συμπτωμάτων του. Η "στράτευση" στο ACT UP είναι στάση ζωής.

Το πλήρωμα του χρόνου ήρθε και για την Ελλάδα. Αλλά ο HIV δεν προσφέρεται για πολιτική των σαλονιών, αναρριχητικά φυτά και ασκήσεις επί χάρτου. Η ήττα του απαιτεί πέρα από τα όπλα φάρμακα, αλληλεγγύη, κατάραση στον έρωτα και τη ζωή και αταξίες... πολλές αταξίες!

Το AIDS στέκεται ανάμεσα στις δυνάμεις που ορίζουν τη ζωή: τον έρωτα και τον θάνατο. Και η επιλογή είναι δική μας.

Η πρόταση να εφαρμοστεί υποχρεωτική εξέταση όλων των στρατευμένων για τον ιό του AIDS, προτείνεται από το υπουργείο Αμυνας σαν πανάκεια... χωρίς, βεβαίως, να έχει ερωτηθεί κανείς μας αν συμφωνεί. Το μέτρο αυτό δικαιολογείται ως προστατευτικό - ανάλογα μέτρα, φυσικά, δεν έχουν ληφθεί για τις αυτοκτονίες, τις άλλες αρρώστιες και τα ατυχήματα... αλλά αυτή είναι μια άλλη υπόθεση. Δεν αρκεί, δηλαδή, η πλήση εγκεφάλου που επιχειρούν στον κόσμο με τα ήλιθα και φασιστικά ιδεώδη του μιλιταρισμού, αλλά θέλουν να πετύχουν κάτι πολύ πιο χυδαίο και απαράδεκτο. Προβλέπεται με αυτά τα μέτρα η διχοτόμηση ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝΙΚΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ στους καλούς πολίτες με το "λευκό χαρτί" που θα πάρουν τις δουλειές και θα τους εννοήσει η κοινωνία και η εξουσία (ταυτόσημες έννοιες πάντα) και:

λίτες, τι υπόσταση θα έχουν στην κοινωνία, πώς θα ζούνε; Αυτοί που θα δεξιών θεικού, τι θα κάνουν; Τι θα γράφει το απολυτήριο τους; Πώς θα αλλάξει η ζωή τους και η συμπεριφορά της κοινωνίας και των δικών τους μετά από αυτήν την αυθαίρετη πράξη του κράτους; Μπορεί κανείς να πιστέψει ότι θα απολαμβάνουν όλα τα δικαιώματα των άλλων πολιτών, τη στιγμή που το κράτος όχι μόνο αγνοεί, αλλά και αδιαφορεί για τα προβλήματά τους;

Εδώ παίζουμε με την ίδια τη ζωή, σε ένα παιχνίδι τόσο επικίνδυνο, που δικαιώνει σεναρία θρλερ επιστημονικής φαντασίας. Διανοείται κανείς τι σημαίνει αυτό για το μέλλον αυτής της χώρας, για τις έννοιες της ελευθερίας του ανθρώπου, του έρωτα, της κοινωνικής αλληλεγγύης και της όποιας υπαρκτής δημοκρατίας - ακόμη και όταν ερμηνεύονται αυτές οι έννοιες βάσει των κριτηρίων του κατεστημένου; Ούτε λίγο ούτε πολύ, αποσκοπεί στον όλο και μεγαλύτερο έλεγχο της κοινωνίας και την απαλλαγή της από δήθεν "περιθωρικά στοιχεία". Προκειται για πρώτης τάξεως μορφή ρατσισμού.

Υπάρχει κίνδυνος από τους φορείς στο στρατό; Μόνο σε πολύ λίγες περιπτώσεις (σεξουαλική επαφή - αλλά, επισήμως, δεν έχουμε ομοφυλόφιλους στο στρατό, άρα αυτό αποκλείεται -, από ατυχήματα σε ασκήσεις... και τίποτα άλλο). Αρα, η ερώτηση είναι, τι είναι πιο επικίνδυνο; Ενα ή δύο τυχαία περιστατικά λόγω AIDS στο στρατό, ή η καταγραφή και κατάταξη όλων όσοι είναι φορείς και η δημιουργία μίας κάστας που δεν αποκλείεται να εφοδιάζεται από το υπουργείο Υγείας με μία ειδική που προειδοποιεί ΠΡΟΣΟΧΗ "Κάθε επαφή βλάπτει σοβαρά την υγεία"!

Το AIDS δεν είναι μίζερια, δεν είναι ντροπή. Άλλοι πρέπει να τρέμουν, άλλοι πρέπει να ιδρώνουν τη νύχτα, άλλοι πρέπει να κάνουν τεστ... συνειδήσης. Και να ξέρουν ότι θα είμαστε πίσω τους πάντα, θα ταράζουμε τα όνειρά τους και δεν θα αφήσουμε να περάσει το παραμικρό από τα βρώμικα σχέδια τους.

Σημείωση: Το πιο πάνω κείμενο, ιδιαίτερα όσον αφορά την άποψη περί στρατού (σε σχέση πάντα με το AIDS), δεν εκφράζει αναγκαστικά τους "πειρατές" σαν συντακτική ομάδα. Όμως, από την μία μεριά η έλλειψη χρόνου για μία ουσιαστική συζήτηση με τους συντάκτες του κειμένου, και από την άλλη η σοβαρότητα του ζητήματος, μας δίνουν τη δυνατότητα να δικάζουμε να δημοσιοποιήσουμε το δικαίωμα να δημοσιοποιηθεί με το κείμενο αυτό, έστω σαν αφιερώμα, για περαιτέρω συζήτηση, είτε στα πλαίσια του ACT UP, είτε έξω από αυτά...

Είμαστε μια χούφτα ανθρώποι! Είμαστε φορείς του AIDS, Είμαστε κουρασμένοι, είμαστε φοβισμένοι, πικραμένοι, ξενητωμένοι. Είμαστε μόνοι. Στο σπίτι μας ή το νοσοκομείο, στα παγκάκια. Εχουμε πυρετό ή είχαμε πριν λίγο. Είμαστε αγανακτισμένοι. Αγωνιζόμαστε. Προσπαθούμε. Αντέχουμε. Ελπίζουμε. Μιλάμε.

Είμαστε άνεργοι, φοιτητές, πωλήτριες, δάσκαλοι, γιατροί, διαφημιστές, παπάδες, φαντάρια, καμάκια. Είμαστε απέναντο. Είμαστε διαζεγνημένοι. Είμαστε παιδιά. Είμαστε ερωτευμένοι Είμαστε πολλοί!

Είμαστε Κρητικοί, Κεφκρηαίοι, Κυκλαδίτες. Είμαστε Γύφτοι, Βλάχοι, Μακεδόνες, Κύπριοι, Τούρκοι. Είμαστε Πολωνοί, Φιλιππινέζοι. Είμαστε Σκοπιανοί, Αμερικάνοι, κομμουνιστές, Είμαστε Σομαλοί, μαύροι. Είμαστε φυλακισμένοι, χρήστες ναρκωτικών. Είμαστε "κανονικοί". Είμαστε οι κάτοικοι αυτής της χώρας.

Θέλουμε να πλησιάσουμε, να μιλήσουμε κι άλλο, να φωνάξουμε. Θέλουμε να ρωτήσουμε και να μάθουμε την αλήθεια, να δουλέψουμε, να βρούμε σπίτι. Θέλουμε να έχουμε τα φάρμακά μας, τους φίλους μας, θέλουμε να ξέρουμε τι έχουμε. Θέλουμε να μη μας εκμεταλλεύονται. Θέλουμε να δουλέψουμε για μας. Θέλουμε να δουλέψουμε για όσους δεν ξέρουν και θα μάθουν σύντομα. Θέλουμε να γίνουν οι αδιάφοροι λιγότεροι. Είμαστε πολλοί και θα δουλέψουμε για όλους. Και όταν φεύγουμε εμείς θα έρχονται άλλοι κι άλλοι, μέχρι να μη μείνει ούτε ένας ιός!

Γιατί είμαστε ζωντανοί. Γιατί ελπίζουμε, βλέπουμε, θημόμαστε, αξίζουμε. Γιατί υποφέρουμε. Γιατί ξέρουμε ν'αγαπάμε. Γιατί πρέπει όλοι να γνωρίζουν. Γιατί είμαστε άνθρωποι!

ΣΚΟΥΡΙΑΣΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΜΑΝΕΣ

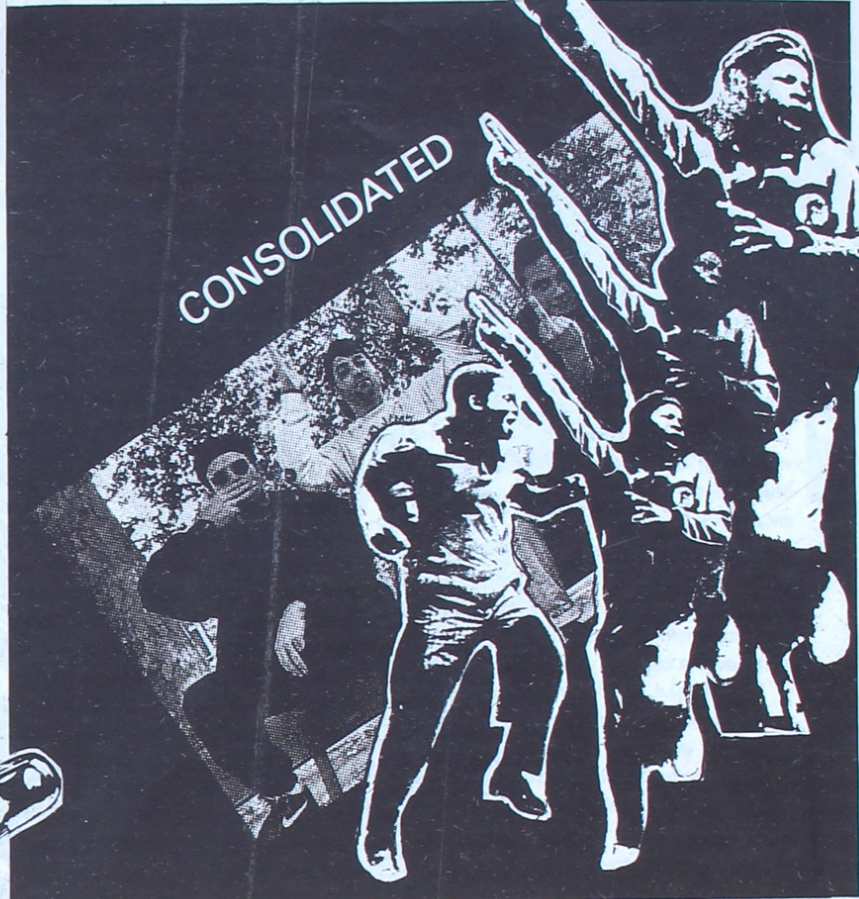
Ενα διαφημιστικό σποτ για τα παντελόνια Levis φέρνει τους Clash στο προσκήνιο της επικαιρότητας. Το ίδιο γίνεται και με την Janis Joplin. Μια ταινία δημιουργεί μια μπάσταρδη Doorsmania.

Στην απουσία του κυρίαρχου στυλ στη μουσική της δεκαετίας του '90, «αυτοί» (οι «ύποπτοι» παραγωγοί, μάντζερς, εταιρείες κ.λ.π.) είναι διατεθημένοι να εκμεταλλευτούν τους πάντες και τα πάντα. Και κάτι ακόμα: Απ' τις αρχές του '92 αρχίζει να ακούγεται όλο και περισσότερο το όνομα των Sex Pistols. Τον Απρίλη της ίδιας χρονιάς, το Spin έχει εξώφυλλο το συγκρότημα. Λίγο αργότερα, ανακοινώνεται η επαναδημιουργία του σχήματος και η κυκλοφορία ενός άλμπουμ, με παλιές φυσικά ηχογραφήσεις.

Την εποχή της πλήρους καλλιτεχνικής στειρότητας του, δεν ξέρουμε πού στοχεύει ο κύριος John «Rotten» Lydon: στα ταμεία ή σε κάποιες στιγμές δακρύβρεχτων ενθυμήσεων κι αναμνήσεων;

Όπως και να 'χει, κάποτε ο ίδιος τραγουδούσε «είμαστε τα λουλούδια στο σκουπιδοτενεκέ». Μόνο που τώρα και στο σκουπιδοτενεκέ βρίσκονται και ως μπαγιατισμένα άνθη έχουν μαραθεί εδώ και πάρα-πάρα πολύ καιρό.

Γιάννης Β-23

Consolidated: Δεν είναι ανάγκη να'σαι μαύρος για να παίξεις RAP. Είναι το Rap υπόθεση των αφροαμερικάνων; Είναι το Rap βυθισμένο ως το λαϊκό στο σεξισμό - αφού οι μαύρες «σκύλες» είναι βασικές πρωταγωνίστριες και οι συνήθειες καλεσμένες στους στίχους των NWA, των Ghetto Boys, των 2 Live Crew αλλά και του Ice T;

Το Rap μοιάζει να είναι ένας χείμαρρος διαμαρτυρίας ένας βραχύβιος τυφώνας που όμως σάρωσε πολλά στο πέρασμά του. Και την εποχή των Disposable Heroes Of Hiphopricy θα ήταν αμαρτία να πιστεύουμε πως όλοι οι rappers διαθέτουν τη λογική των 2 Live Crew. Το τρίο των Consolidated (Mark Pistel, Adam Sherburne, Philip Steir) διαφέρει αρκετά από τον μέσο μαύρο ράππερ. Καταρχήν στο χρώμα: είναι λευκοί. Επειτα στη λογική: έχοντας ως σημείο εκκίνησης, όχι τα γκέττο, αλλά τη μεγάλη παράδοση του αμερικάνικου ριζοσπαστικού και αυτόνομου κινήματος προχωρών σε μια διατύπωση θέσεων (μέσα από τους στίχους τους) που οι N.W.A. μάλλον αγνοούν: χορτοφαγία και εναντίωση στις ζωτομές, απελευθέρωση των γυναικών και δικαιώματα των ομοφυλόφιλων, καταστολή, ρηγκανισμός, πλύση εγκεφάλου. Όλα από την πλευρά του λευκού-φτωχού καταπιεσμένου. Ονομάζουν το πρώτο τους άλμπουμ Friendly Faschism, υποστηρίζοντας πως ο (σύγχρονος) ουσιαστικός φασισμός δεν κρύβεται πίσω από σβάστικες αλλά παίρνει τη μορφή της αστυνομικής τρομοκρατίας, της παραπληροφόρησης των μεγάλων δορυφορικών δικτύων, την ήπια τρομοκρατία της λευκής αστικής αμερικάνικης τάξης πάνω στις μάζες των εξαθλιωμένων ανέργων. Ρατσιστές δεν είναι μόνο η ΚΚΚ, αλλά και ο λευκός Yippee που θεωρητικά δεν έχει πρόβλημα με τους έγχρωμους, στέλνει όμως το παιδί του σε ιδιωτικό σχολείο, μας και μπλέξει με τους ελεεινούς συμμορίτες των δημόσιων γυμνασίων.

Ονομάζουν το δεύτερο δίσκο τους Play More Music, και ντύνουν τις επιθέσεις τους στο CNN, στο κρακ, στην καταστολή, στο σεξισμό με φοβερή ρυθμική μουσική, καταπληκτικές soul κορώνες και στο -Accert Me For What I Am - με ένα υγιές hard rock (τι διάολο μόνο ο Ice T και οι Body Count θα εντρυφούν στο είδος;). Οι Consolidated λοιπόν στέκουν κοντύτερα μας και έχουν τα δόντια και τα νύχια τους ακονισμένα. Εστω και αν το υπόλοιπο σώμα τους χορεύει στους τρελούς ρυθμούς τους.

Γιάννης Β-23.

SPINRARD

Αν ζούσε τον Μεσαίωνα θα τον είχαν κάψει σαν αρετακό. Αν ήταν Ινδιάνος θα ήταν ο μάγος της φυλής.

Προς το παρόν είναι αμερικάνος, γεννημένος το 1940 στη Ν.Υόρκη, πράγμα που σημαίνει ότι στα δεκαοχτώ του ζούσε τη γέννηση μιας νέας μουσικής, στα εικοσιεννιά του ήταν στο Γούνστοκ έχοντας ζήσει όλη τη δεκαετία της έκρηξης της αμερικάνικης νεολογίας, στα τριανταπέντε του είδε τις αξίες της γενιάς του να γίνονται το πιο κερδοφόρο εμπόρευμα στον κόσμο, στα σαράνταπέντε του ζούσε τη μαυρίλα των 80'ς.

Παράλληλα, σπούδασε συνταγματικό δικαιο, γεωλογία, ασιατική λογοτεχνία, ιαπωνικό πολιτισμό και συγγραφή σύντομων διηγημάτων στο πανεπιστήμιο του Μπρονξ, έκανε όλες τις δουλειές περιπλανώμενος μεταξύ Μεξικό, Σαν Φρανσίσκο και Λος Άντζελες και ταξίδεψε σε όλη την Ευρώπη, την Αμερική και την Απω Ανατολή.

Νόρμαν Σπίνραντ λέγεται και γράφει επιστημονική φαντασία. Για την ακρίβεια, είναι από τους ανθρώπους χάρη στους οποίους η επιστημονική φαντασία δεν παραπέμπει κατ' ανάγκη σε διαστημόπλοια κι αρειανούς αλλά αποτελεί συχνά μια ακτινογραφία των σύγχρονων, δυτικών κυρίως, κοινωνιών.

Ο ίδιος ο Σπίνραντ δηλώνει πως «τέσσερα είναι τα πράγματα για τα οποία μπορεί να γράψει κανείς. Το σεξ, η αγάπη, η δύναμη και το χρήμα. Σ' αυτά μπορεί να προστεθεί κι η ψυχολογία».

Συνταγή μάλλον κοινότυπη. Μόνο που ο Σπίνραντ είναι παιδί μιας γενιάς που, είχε λατρέψει το σεξ, είχε την αγάπη σαν τρόπο ζωής, κι είχε τη δύναμη (έστω για λίγο) να περιφρονήσει το χρήμα.

Κι αν πολλοί από τη γενιά του στέλεχσαν πρόθυμα τους μηχανισμούς που αμφισβητούσαν, ο Σπίνραντ ανέλαβε να σαρκάζει το κομμάτι εξουσίας με το οποίο εξαγοράστηκαν, ανέλαβε να κοιτάει μακριά στο μέλλον, σηματοδοτώντας κατευθείαν στα χαρακτηριστικά της φρίκης της Νέας Εποχής, σκιαγραφώντας πότε τους ουδέτερους οπαδούς της επιστήμης και τους σύγχρονους ιεροεξεταστές των media, πότε τους προεδρους-μαριονέτες και τους παρανοικούς δικτατορίσκους της Μ.Ανατολής, θρυμματίζοντας τη γναιώστερή μουσική βιομηχανία κι ανακαλύπτοντας το σκοτεινό αντακείμενο του πόθου του προέδρου της Επιτροπής κατά του Λοιμού.

Ο Σπίνραντ δεν είναι παραμυθιάς όμως. Δε γράφει για ρομαντικούς έρωτες, σαμπαρόζικες ιστορίες, με δίδαγμα στο τέλος. Είναι καταρχήν πολιτικός συγγραφέας. Πολιτικός, με την έννοια που έχει η πολιτική σαν η σχέση του ανθρώπου με τους άλλους, με την κοινωνία και με τον ελεύθερο αυτοκαθορισμό της ζωής του.

Ο ίδιος έχει πει σε μια συνέντευξή του: «όταν ένα κίνημα γίνεται ιδεολογία, διανοητικό κατασκευασμα, γίνεται μια άλλη μορφή φασισμού. Κάθε φιλοσοφία που γίνεται μια συνταγή για το πως θα

έπρεπε να είναι ο κόσμος... αυτό είναι φασιστικό και το μισώ».

Η ματιά του ζουμάρει σαν κάμερα ντοκιμαντέρ σης, συχνά αόρατες, λεπτομέρειες της καθημερινότητας. Λεπτομέρειες ανεπαίσθητες αλλά επίμονες που ξεφεύγουν από το μακρινό πλάνο της πολιτικής ή παρουσιάζονται ασύνδετες μ' αυτήν. Οι σελίδες του είναι η πάλη, ανάμεσα στη δύναμη και την αγάπη, τον ατομικισμό και τη φιλία, τις ορμές και τις ενοχές.

Η δομή των προφητειών του, τουλάχιστον στα πέντε βιβλία του που έχουν εκδοθεί στην Ελλάδα, συνίσταται στην ταυτόχρονη εξιστόρηση της ζωής των ηρώων του. Ηρωες που αρχικά δεν έχουν καμμία σχέση μεταξύ τους, και που συνήθως ανταποκρίνονται διαφορετικά κοινωνικά στρώματα, διαφορετικούς τρόπους ζωής και συστήματα αξιών, για να εμπλακούν, όσο εξελίσσεται ο «μύθος», σ' ένα πολύπλοκο κουβάρι, χωρίς πάντα στον αγαπημένο τυχαίο παράγοντα του Σπίνραντ. 'Η άλλων, χάρις σ' ένα πλήθος τυχαίων παραγόντων. Ένα κουβάρι που τυλίγεται και γύρω από τον αναγνώστη, αναγκάζοντας τον πάντα στο τέλος, να δώσει την απάντησή του μόνοι του.

Δείχνοντας του μόνο, ότι αλλάζουν όλα, όταν αλλάξει ο καθένας τις αλήθειες, τα αυτονόητα, την ερμηνεία των πραγμάτων.

Ο Τζακ Μπάρον και η Αιωνιότητα (1969)
Η κυκλοφορία του, το 1969, προκάλεσε αναταραχή, κυρίως στην Αγγλία, όπου αποκλείστηκε από τη μεγαλύτερη αλυσίδα βιβλιοπωλείων και έφτασε να συζητηθεί στη Βουλή-ίσως γιατί οι βουλευτές αναγνώρισαν τον εαυτό τους στα παιχνίδια εξουσίας που περιγράφονται.

Ο μύθος του βιβλίου (ξε)τυλίγεται γύρω από ένα διάστημα τηλεπαρουσιαστή, πολιτικούς, επιστήμονες αφοσιωμένους στην καθαρότητα της επιστήμης τους κι έναν πάμπλουτο τύπο, που διαβεί για την υπέρτατη εξουσία. Το ξεπέραςμα του Θανάτου. Στη σύγκρουση ΜΜΕ-χρήματος-πολιτικής εξουσίας, ο νικητής είναι αμφίβολος μέχρι το τέλος -αν τελικά υπάρχει νικητής. Στην Ελλάδα, ο Τζακ Μπάρον κυκλοφόρησε το 1984 από τις εκδόσεις ARS LONGA. Το 1991 οι εκδόσεις Μέδουσα-Π.Π. έκδωσαν τη δεύτερη, βελτιωμένη έκδοση.

Οι Πράκτορες του Χάους (1970)
Κυκλοφόρησε στην Ελλάδα το 1976 από τις εκδόσεις Χριστακόπουλος. Κάθε κοινωνική διαμάχη προσφέρει ένα θέατρο δράσης σε τρεις ανταγωνιστικές δυνάμεις: την Αναγνωρισμένη, την Αντιπολιτευτική - που προσπαθεί να ανατρέψει την υπάρχουσα Τάξη για να την αντικαταστήσει με τη δική της - και την τάση για μια ολοένα αυξανόμενη κοινωνική εντροπή που περικλείνει κάθε κοινωνική διαμάχη τάση που μέσα σ' αυτό το συγκεκριμένο περιγύρο μπορεί να θεωρηθεί σα δύναμη του Χάους.

Αυτά τα λόγια βάζει στο στόμα του Γκρέγκορ Μάρκοβιτς, ανοίγοντας την ιστορία των Πρακτόρων του Χάους, ο Spingant. Όλο το βιβλίο, αφορά τη διαμάχη της Αυτοκρατορίας του Εδάφους και της Δημοκρατικής Ομοσπονδίας και τις καταλυτικές παρεμβάσεις των Πρακτορων του Χάους, μιας οργάνωσης που σκοπό έχει την κοινωνική και κοσμική α-ταξία. Μια οργάνωση ιδιαίτερα αταξιστική αλλά και αξεπέραστη θεωρητικά και κύριο όπλο της είναι ο διαφορετικός τρόπος σκέψης της.

Τα Χρόνια της Αφρόσιας (1988)
Ένας κόσμος χωρισμένος σε υγιείς και μολυσμένους και η λύσσα κάποιων μολυσμένων και μη, να δουν τη ζωή πέρα από την αποστείρωση και τη μόλυνση. Εκατό σελίδες για την μετα-AIDS εποχή, ενώ πίσω από ένα χαμόγελο, ένα δάκρυλο δείχνει τους μεσότητες της Απαγόρευσης και του Θανάτου. Εκδόθηκε το 1991 από την ΝΕΜΟ-Παρά Πέντε

ΕΡΓΑ

Ο Τελευταίος Παγκόσμιος Πόλεμος (1985)
Ένα από τα δεκάδες διηγήματα του Σπίνραντ, είχε την τύχη να κυκλοφορήσει στην Ελλάδα το 1988, από την ARS LONGA. Μέσα σε εκατό σελίδες μπλέκονται παρανοικοί σεξήθες, σεξομανείς πρόεδροι των ΗΠΑ, σοβιετικοί χασκλήδες χάνε-πρόεδροι των ΗΠΑ, ισραηλινοί έμποροι όπλων, συναρμολογούμενοι πρόεδροι της πρώην ΕΣΣΔ, σε μια ιστορία που θα μπορούσε να είναι το σενάριο για τον πόλεμο του Κόλπου.

Η Μηχανή του Ροκ εντ Ρολ (1987)
Τα αστέια έχουν τελειώσει πα. Σ' ένα κόσμο λίγων πλούσιων και πολλών φτωχών, δεν έχεις πολλές επιλογές. Η πόλη σου είναι Ηλιος και Σκιά. Και ο πιο πολυσύχναστος δρόμος είναι η πτώση από τον Ηλιο στη Σκιά.

Οι Los Angeles Times έγραψαν ότι αυτό το βιβλίο δείχνει ένα κόσμο που οδηγήθηκε στην τρέλα και τη διαφθορά από τις διαστροφές των μεγιστάνων της μουσικής βιομηχανίας.

Μόνο αυτό κατάφεραν - ή θέλησαν να δουν. Γιατί αυτή τη φορά ο Σπίνραντ μιλάει για όλα. Όλα όσα μπορείς να δεις, να ακούσεις, να μυρίσεις, να ζήσεις ή όσα σου απαγορεύεται να ζήσεις, σε μια σύγχρονη μητροπολι. Οι 540 σελίδες του, μπορούν να χαρακτηριστούν το «Κεφάλαιο» της μετα-θεαματικής κοινωνίας. Ένα «Κεφάλαιο» όμως, όπου τη λύση για την κοινωνία θα τη δώσει ο καθένας κι όχι ο συγγραφέας.

Στην Ελλάδα εκδόθηκε το 1992 από τις εκδόσεις «Απόπειρα»

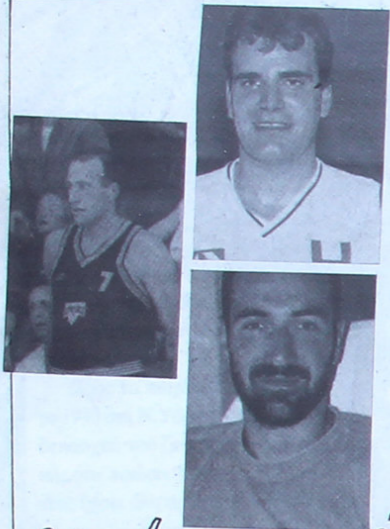
Από τα πολλά διηγήματα του Σπίνραντ, έχουν εκδοθεί μόνο:

- Ο Τελευταίος των Τσιγγάνων Παράθυρα στο μέλλον/εκδ. Αγκυρα 1976
- Αγγελιοι του Καρκινώματος Ανθολογία ε.φ.1/ εκδ. εξάντας 1976
- Η Παλιά Καλή Εποχή περιοδ. Απαγορευμένος Πλανήτης τ.4, Απρίλης-Μάιος 1989

Ωρα για σπορ

ΠΕΙΡΑΤΕΣ

Γράφουν οι εκλεκτοί συνεργάτες μας
Μ.Μισούνωφ Α.Καμπούρης Ν.Γρυλλιώνης

Οι Πειρατές, μετά από ένα συγκλονιστικό μαραθώνιο διαπραγματεύσεων εξασφάλισαν τη συνεργασία μιας πλειάδας ικανότατων αθλητικών συντακτών, που ταυτόχρονα διαπρέπουν στην ενεργό αθλητική δράση.

Σήμερα τρεις απ' αυτούς εκλέγουν την ALL STAR πεντάδα της χρονιάς που πέρασε. Γράφουν λοιπόν, αποκλειστικά για σας: Ο ελληνοσκοπιανός γίγαντας με την πλαστικότητα στις κινήσεις, Μιχάλης Μισούνωφ. Ο οικοδόμος πβίβοτ του Ολυμπιακού και της Εθνικής ομάδας, Αργύρης Καμπούρης και

Το πιο παρεξηγημένο ταλέντο του ελληνικού μπάσκετ, ο πρώην (γιατί κ. Πολίτη!), άσσοσ του ΝΙΚΑΣ Περιστερί, ο μοναδικός power-forward Γρυλλιώνης. Για το 1992 λοιπόν:

all star πεντάδα

1)Τέρενς Κουίκ
Ο αρχηγός της ομάδας του ANT-1, είναι αναμφισβήτητα ο μεγαλύτερος πρωταγωνιστής στο χώρο των ΜΜΕ και τη χρονιά που πέρασε.

Θεωρείται αξέπραστος στις μονομαχίες ένας εναντίον ενός, όπου χάνει τις εντυπώσεις από εξαιρετικής ευφυΐας συνομιλητές, όπως ο Ν.Αλέφαντος και η Β.Μπάμπα.

2)Γιώργος Πολυχρονίου
Η μεγάλη μεταγραφή του ΜΕΓΑ από τον ANT-1. Κερδίζει επάξια τον τίτλο του πιο λακά τηλεπαρουσιαστή. Τουλάχιστον αυτός όμως δεν είναι μετανωμένος ΕΚΚΕΤής.

3)Χουάν Αντόνιο Σάμαρας
Αρχικά φάνηκε πως θα ήταν ο «ρούκι» της χρονιάς. Μεγάλο ταλέντο, κάτι ανάμεσα σε Κλίντον και Λεπέν. Αποδείχθηκε λίγος στην πορεία, χειρότερος ακόμη κι από τον Μπάμπιτς. Άσε που σουτάρει συνέχεια σε λάθος καλάθι.

4)Σ.Γιατράς
Στον ευαίσθητο χώρο των εργαζομένων, ο πλέον ικανός στο να αποτρέπει εντάσεις και επικίνδυνες, παρατεινόμενες εργασιακές αναταραχές.

Ο ρολίστας που χρειάζεται κάθε ομάδα, πολύτιμος για τη βρώμικη δουλειά μέσα στο παιχνίδι.

5)ΚΟΚΟ-ΡΟΚΟ
Άλλη μια πετυχημένη χρονιά για τον γίγαντα Κόκο που διανύει την περίοδο της χρυσής ωριμότητας του, κάτω από εξαιρετική φόρμα. Ο απόφοιτος του Πανεπιστημίου North Atlantic (ρούκι το 1965) οδηγεί την ομάδα της Ν.Δ. σε ένα φοβερό σερί από νίκες σε Ελλάδα και Ευρώπη. Θαυμάστε ποσοστά: 9/127 δίποντα, 44/113 τρίποντα, 2/122 ελεύθερες βολές.

Με πολύ μεγάλη διαφορά, κέρδισαν αυτό τον τίτλο οι ιδιοκτήτες των λεωφορείων της πρώην ΕΑΣ. Μια ομάδα σοβαρή, με σαφείς προσανατολισμούς και πρώτη σε εισπράξεις.

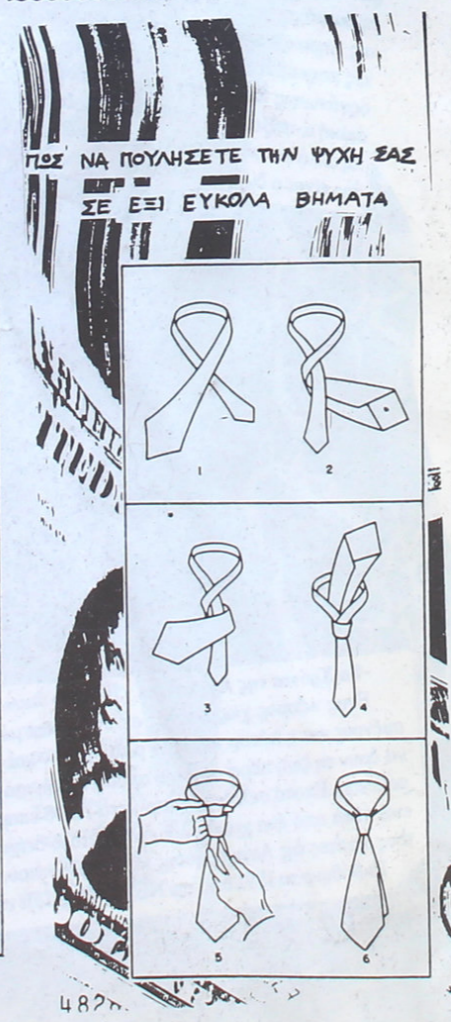
Βασικό της ατού η ομοιογένεια. Καμιά ομάδα στον κόσμο δεν έχει το απόλυτο ποσοστό (100%) των μελών της, σε ρουφιάνους. Αυτή η ομάδα θα πάει ψηλά, αν δεν υπάρξουν προβλήματα τραυματισμών, κάτι που η στήλη (ΑΠ)ΕΥΧΕΤΑΙ.

ομάδα της χρονιάς

Το χειρότερο είδος ανθρώπων είναι οι «πρώην». Πρώην αμαρτωλοί, πρώην καπνιστές, πρώην αναρχικοί, πρώην... Στην κορυφή της πυραμίδας της τσογλανιάς των πρώην, την πρώτη θέση κατέχουν χωρίς αντίπαλο οι πρώην αριστεροί. Από σύμβουλοι απολύσεων μέχρι διευθυντές του ΜΑΧ μπορούν να γίνουν. Τουλάχιστον όμως οι σύμβουλοι απολύσεων έχουν δηλώσει ξεκάθαρα με ποιά μεριά έχουν ταχθεί σ' αυτό το μάταιο κόσμο. Ενώ οι πρώην επαναστάτες που στα γεράματα έμαθαν ότι η νύχτα δεν είναι μόνο για αφισοκόλληση, αποφάσισαν να κάνουν τους σκληρούς. Αφού ασχολήθηκαν με τους σκευοριπτάδες, στο τελευταίο τεύχος τους παίρνουν συνέντευξη από ένα ελληνόπουλο που έβαζε βόμβες σε κινηματογράφους, ενώ οι περισσότερες σελίδες τους διακοσμούνται από τα καρναβάλια και παραφουσκμένα με βία κρανία ιθαγενών αδόλφων. Το αφιέρωμα έχει τίτλο «Πόλεμος στην Αθήνα». Επειδή, οι εν λόγω, πρώην νομίζουν ότι ο πόλεμος είναι ρεπορτάζ και φωτογραφίες, επειδή τον πόλεμο τον ζουν μέσα από το αυτοκίνητο τους, πάρτε τους ένα τηλέφωνο και ενημερώστε τους, με όποιο τρόπο σας ταιριάζει, ότι αυτός ο πόλεμος δεν έχει άμαχους ή αθώους. Απλά διαλέγεις με ποιά πλευρά θα πας.

Ο διευθυντής λέγεται Μανώλης Αναγνωστάκης, το τηλέφωνο είναι 9025150 και η διεύθυνση Χερσιφώνος 20-22.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΡΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Θα μπορούσα να είμαι ένας στρατιώτης να πάω εκεί έξω, να πολεμήσω για να σώσω αυτά τα εδάφη, να γίνω ένας σωτήρας των ανθρώπων με ένα παραστρατιωτικό όπλο στο χέρι. Δεν θα γίνω στρατιώτης. Δεν θα πάρω δ...
Ας...
Το...
SOLIDARITÉ AUX REFUZÉS DE SERVICE MILITAIRE

Θα μπορούσα να είμαι ένας στρατιώτης να πάω εκεί έξω, να πολεμήσω για να σώσω αυτά τα εδάφη, να γίνω ένας σωτήρας των ανθρώπων με ένα παραστρατιωτικό όπλο στο χέρι. Δεν θα γίνω στρατιώτης. Δεν θα πάρω διαταγές από κανέναν. Ας κάνουν ότι θέλουν με τους γαμημένους τους στρατούς τους. Το να σκοτώσω δεν είναι η ιδέα που έχω για την διασκέδαση. Θέλουν να χάσω την ζωή μου. Θέλουν να χάσω τον καιρό μου. Να την κλέψουν από μένα.

Θα μπορούσα να γίνω ήρωας να ζήσω και να πεθάνω για τον "σπουδαίο" τους λόγο. Ένα ενωμένο έθνος ή ένα ανεξάρτητο κράτος με νόμους, με κανόνες και ρυθμίσεις, που όλα αυτά θα φέρουν ταξικές διαφορές και πολέμους. Και αυτά είναι ότι έχω τώρα χάρη στις ορδές των αναζητητών "ελευθερίας"... Δεν πρόκειται να συμμετέχω.

Λένε ότι αν δεν πάρω μέρος δεν γίνεται να νικήσω. Έχω ακούσει πολλές φορές την ίδια ιστορία και κάθε φορά τη διώχνω μακριά μου. Συνεχίζουν να με πλησιάζουν με διαφορετικό βέβαια όνομα, αλλά το ίδιο παλιό πρόσωπο. Μπορώ και βλέπω τον σύνδεσμο, με άλλους καιρούς, σε άλλα μέρη. Μπορεί να μην έχουν ξανθά μαλλιά ή γαλιανά μάτια, αλλά ακόμη νομίζουν πως είναι η κυρίαρχη φυλή. Δεν είναι τίποτα άλλο από τυφλωμένους, φασίστες που φέρνουν το μίσος και δίνουν ζωές για χάσιμο. Και τι θέλουν;

Θέλουν να χάσω τη ζωή μου. Θέλουν να χάσω τον καιρό μου. Θέλουν να χάσω τη ζωή μου. Και ήδη έχουν κλέψει αρκετές ζωές. ANTIMILITARIZMLE DAYANISMA

STIFF LITTLE FINGERS "WASTED LIFE"
Απόδοση: Ντίνα

στρατούς τους. εν διασκέδαση.

Solidarity

to conscientious objectors

objectors

ΩΠΤΟ.

ΑΠΟΒΟΛΕΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ: για τις καταλήψεις, ή για μακρούα μαλλιά...

καθηγητές-καράφλες
απ' έξω κι' από μέσα
η θέση σας δεν είναι στα σχολεία
- τα κράνη σας, τα γκλόμπ σας
και στην αστυνομία...

**ΧΩΡΙΣ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΟΥ
ΘΑ ΒΡΟΥΜΕ ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΑ
ΤΑ ΑΝΤΕΡΑ ΣΟΥ
ΑΦΕΝΤΙΚΟ**